ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 Januari 1943. Årg. 10 Nr 1.

Jag har inte tid.

Vad är edert liv? En rök ären I, som synes en liten stund, men sedan försvinner. Jak. 4: 14.

Detta svar, ofta givit på min uppmaning att gå in i ett aggresivt arbete för Jesus och själars räddning och rekommenderande traktatspridningen som ett kraftigt medel att nå människorna med inbjudan till möten och avgörelse för Kristus, visar att man ytterst litet värderar all den tid Jesus offrat för att vinna oss. De som säga så, äro ej vakna över att vårt liv, vår kraft och tid äro gåvor av Gud och bör förvaltas i Hans intresse. En ung man sade: »Jag har inte tid, ty jag måste läsa på mina studier.» En ung kvinna sade: »Jag har ej tid ty jag har så mycket att göra.» Men skulle arbetet för Herren överlämnas blott till sådana som ha litet att göra, då bleve det nog inte mycket gjort. De flesta aggresiva kristna äro sådana som ha mycket annat att göra, men de skaffar sig likväl tid för Jesu intresse. Vi räknar med, att då vi gå på möten och giva våra bidrag, och deltaga med i annat arbete för församlingen att detta måtte vara nog. Och allt detta är bra men inte tillräckligt för det personliga själavinnande arbetet. Det är mycket av sådant arbete som vi göra med tanken på oss själva. Vi räkna ej så mycket med att genom personligt arbete söka föra andra till Guds hus och vinna dem för Jesus, och likväl var det även därför vi blevo frälsta. De flesta av oss äro en frukt av andras personliga arbete för oss, så vi stå och i skuld till andra för detta.

Jesus hade tid att sysselsätta sig med själarna som han mötte med. Någon säger kanske, att Jesus ej hade några husbestyr. Säg inte det. Han bar även denna omsorg, vilket Hans handlingssätt visar vid olika tillfällen. Även lärjungarna övergåvo sina fiskebåtar och nät, hus och hem och gick in i Jesu intresse. Huru skola vi kunna räkna med att andra skola ge sig tid för Jesus om inte vi, som bekänna oss vara kristna har tid för Herrens högsta vilja, den för vilken Han gav sitt liv, själars räddning. Då jag ofta funnit huru glest våra predikolokaler äro besökta av våra medlemmar, inte minst de styrande inom församlingarna, undrar jag om inte den tid är inne varom skriften säger, att »kärleken skall kallna hos de flesta.» Guds folk, vakna upp över denna olyckliga situation varav Guds rikes intressen förlamas. Hur skulle det icke komma att se annorlunda ut om alla medlemmar som verkligen kunde ställde sina steg till Guds hus. Man klagar över att så få besöka mötena, men själv är man sällan med. Tänk om du vaknade och sökte få andra med, vad det skulle betyda både för dig själv och andra.

När jag hör orden: »Jag har inte

tid» genomilas mitt hjärta av en smärtsam bäven, med tanke på vad detta en gång kommer att kosta en sådan person. Det har visat sig att det ej finnes något som så kraftigt kommer med sina förbråelser och anklagar själen i sjukdom eller vid levnadstidens slut, som just det att man använt så lite tid av sitt liv för Jesu intressen. Det är många som på sjukbädden givet Gud löften, att om de blevo friska skulle de egna sin tid mera för Herrens sak. Jag sade vid ett tillfälle till en ung vän som svarade mig: »jag har inte tid. Säg aldrig så då I vet att Jesus givet så mycken tid för Er.» Så vill jag även säga till dig som möjligen hör till de som säga så. Säg i stället: vill och kan Gud använda mig så ställer jag mig till Hans tjänst.

Det finnes också en annan risk med sägandet av ett sådant ord och det är att trädet kan huggas bort förr än meningen var. Grip därför verket an och tag till mål: själar för Jesus denna vinter. Detta gäller icke allenast medlemmar utan även församlingsstyrelsen och predikanter. Må kärleksglöden, den gudomliga komma att brinna i allas våra hjärtan till förhärligande av Jesu Kristi namn.

C. F. I-n.

Kristendomen och nyordningen.

I ett officiellt s. k. skolningsbrev har ingen mindre än riksledaren Borman, Rudolf Hess efterträdare i ledningen för det nationalsocialistlska partiet i Tyskland, avgivit följande förklaringar:

»Nationalsocialism och kristen världsåskådning äro två med varandra oförenliga begrepp. Den kristna kyrkan bygger på människornas okunnighet och söker i möjligaste mån vidmakthålla denna, ty endast därigenom kan den bevara sin makt. Nationalsocialismen däremot vilar på vetenskaplig grund. Kristendomens grundsatser äro oföränderliga: de fastställdes för nära tvåtusen år sedan och ha allt mera stelnat i verklighetsfrämmande dogmer. Nationalsocialismen däremot måste för att även i framtiden fylla sin uppgift, städse anpassa sig efter den vetenskapliga forskningens nyaste rön.

Den kristna kyrkan har i alla tider erkänt den fara, som hotar dess bestånd genom den exakta vetenskapen och har därför i sin dogmatik sökt att genom en skenvetenskap, teologien, undertrycka eller förvanska den vetenskapliga forskningen. Vår nationalsocialistiska världsbild står vida högre än den kristna åskådningen, som i väsentliga punkter leder sitt ursprång från judendomen. Därför behöva vi inte längre kristendomen. - Den evangeliska kyrkan är i inte mindre grad än den katolska vår fiende. Varje stöd som vi skulle lämna den evangeliska kyrkan, skulle blott gå ut över oss själva. - - -

För första gången i tysk historia har landets ledare folket helt i sin hand. - - - Alla inflytanden, som göra intrång på eller rent av skada den av ledaren utövade folkledningen måste ilimineras. Mer och mer måste folket med all makt slitas från kyrkan och dess ställföreträdare, prästerna. Att kyrkan kommer att värja sig och måste värja sig mot detta maktintrång är givet. Men på folkledningen kan kyrkan aldrig mer få något inflytande. Detta måste en gång för alla definitivt brytas. Endast riksledningen och å dess vägnar partiet och dess organ äro berättigade utöva folkledningen. På samma sätt som staten undertrycker från astrologera spåmän och andra svindlare emanerande inflytande, måste kyrkans möjligheter att göra sitt inflytande gällande helt undanröjas. Först när detta skett, kan statsledningen i

full utsträckning behärska de enskilda statsmedborgarna. Först då har folk och rike för all framtid tryggat sitt bistånd.» Så långt meddelendet enligt Ö. P.

Herr Borman har glömt att det finnes en stor klyfta emellan åskådning och levande erfarenhet av kristendomens kraft. Likaledes är det endast en kort väg emellan okunnigheten och världsvisheten, men en avgrund emellan dessa och den andliga visheten i upplevad frälsning omsatt i levande gudsfruktan. Det märkes inte i brevet av Borman, som han hade läst världshistorien och hur det gått dem som sökt göra sig av med Kristus. Han borde ha tänkt på Ryssland och Frankrike när de båda skulle söka släcka det himmelska ljuset och driva ut ur sina länder det kristna ljuset. Då, om inte förr står världen inför skräckinjagade scener och undergången är given. Herrens hand behåller dock segern.

* * *

Se här ett uttalande av Mussolini, som bland annat visar hans ställning till religionen: »Den västerländska civilisationens hela historia från det romerska imperiets tid till våra dagar, från Diocletianus till Bissmarck, lär oss, att varje gång som staten råkar i konflikt med religionen, har det alltid varit staten som utgått ur striden som den besegrade. En kamp mot religionen är en kamp mot det ofattbara, mot det oanträffliga. Det är ett öppet krig mot anden, där den är som djupast och innerligast. Det är numer bevisat, att de vapen, som stå till statens förfogande för en sådan kamp, även då de äro som skarpast, icke förmå giva kyrkan banesår.»

M. V. 1935.

Hässleby sanatorium.

Den 24/10 1942.

Käre Farbror Israelsson!

Innerligt tack för vänligheten att tänka på mig och sände mig den lilla tidningen. Den är så glädjande att få, särskilt läser jag ju med stort intresse breven från Afrika. Så roligt att de ändå gå fram, trots allt. Jag tror det betyder mycket för missionens vänner. Och för missionärerna också. Jag vet ju vilket stort behov man där nere kände att få tala om så mycket som möjligt för vännerna hemma. Man behövde få dela både glädje och sorgeämnen och få hjälp i förbön. - Det ser ju ut som också några brev härifrån nått dem.

Själv ligger jag alltjämt i sängen. I somras var jag så stark, så jag kunde gå ut och ligga i en vilstol i den vackra skogen här bredvid eller t. o. m. gå någon kort promenad. Det var så dyrbart att få komma ut i den sköna naturen. Men nu är det kallare och jag stannar inne. - Under allt väntar jag på Herren. Han vet vad Han bestämt om mig, och när Han finns kvar, så är allt väl.

Nu var det en sak jag särskilt tänkte nämna, som ju Farbror vet, så arbetar missionär Heggöy i Nordafrika. Vi blev ju mycket bekanta och sen jag blev sjuk har jag förmedlat en del brev hem till modern. Någon dirikt förbindelse finns ju ej. På så sätt har jag kommit att ibland brevväxla med missionär Heggöys mor. Nu är ju hennes dotter gift, fru Hassing och de arbeta tillsammans med Syster Ruth Hansson. Därför har jag på sista tiden sänt Fru Heggöy de nummer av »Andliga Fläktar» där det stod något brev. Hon är ju så tacksam för varje liten underrättelse från det fältet. Breven från dottern är nog sällsynta. - Så föll det mig in att jag kanske kunde fråga om Farbror själv ville sända

henne ett nummer direkt. Det skulle bli till stor glädje, det vet jag. Hitintills har så vitt jag vet, missionstidningar sluppit igenom cencuren. - - Gud välsigne på sitt rika sätt allt vad Farbror gör Honom.

Med många hälsningar från tillgivna

Ingeborg Danielsson.

På min fråga om jag fick föra in i »Fläktarna» hennes brev svarades: »Kan Farbror använda något av det jag skrivit »i Fläktarna» så gör det så gärna. - Annars har jag ju liksom dragit mig ifrån »offentligheten» numera, men, kanske jag snart bättre kan hålla ihop tankarna igen.»

Det är till de friskas andliga nytta att höra från våra lidande och sjuka systrar och bröder och se hur de i ödmjukhet vandra sin väg. Bed för vår Syster.

C. F. I-n.

Melodi för nedanstående sång.

C. F. I-n. C. F. ISRAELSSON.

Se. Je-sus alla dem för dårar hylla Som skatter samla utur jordens mull. Och endast söka sina lador fylla Med det de fick av nåd för Jesu skull. Förnöjd o. glad till kropp och själ. De villigt bliva Mammons träl. Och tänka ej på själens väl.

KÖR: O. lyssna, hör det käva själ: Är även du en Mammons träl? Har du ej själens skatt hos Gud? Du drabbas kan av Lagens bud.

Se året flytt.

Se året flytt, det aldrig kommer åter,
Men det som såddes kommer skörd att ge.
En sådd varöver mången själ nu gråter
Vid tanken på den skörd de skola se.
Av det som såss på köttets mark
Blir aldrig själen sund och stark
Och ingen ro i sinnets park.

O, må vi då det nya år
Så ädel säd i frident spår.
Och hjälpa dem som lida nöd,
Med gåvor tröst och livets bröd.

Vi tänkte nog, att när det gamla året
Sin början hade, att det skulle bli
Att följa Jesus bättre uti spåret,
Och lyda Honom, bliva mera fri.
Det möjligt är att det så blev,
Till någon del vad Anden skrev
På hjärtats tavlor, livets brev.

Men mång't av det vi tänkte skulle bliva
I oss utfört utav vår Fader god
Blev icke gjort; vi ville inte giva
Dess hela pris och därför tveksam stod.
Må detta år då bliva så
Att helt i Jesu spår vi gå,
Stor blir då glädjen den vi få.

Och skulle nöd och trångmål vi få möta,
Och onskans härar söka skada oss,
Vi bör ej rädas, Gud om oss skall sköta
Och allting ordna att vi ej förgås.
Han mäktig är och underbar.
Och styrka ger vid källan klar.
Från Golgata, ju allt vi har.

Rhodesia, Sydafrika.

Brev från Syster Ruth översänt genom hennes syster i Amerika, hitkommit den 19 september 1942.

Old Umtali den 10/1 1942.

Kära Farbror Israelsson.

Fridshälsning!

Det blev stor glädje då jag i dag mottog ditt brev av den 25/10 1941, genom Greta (i Amerika). Det var verkligen välkommet. Ett hjärtligt tack! Vi äro riktigt hungriga efter nyheter. Genom Alice ha vi fått en del konferensnyheter, men eljest känna vi oss fullständigt isolerade. I november fick jag tillbaka 2 brev av den 6/3 och 17/4. I december kom ett av den 10/7 och nu i veckan ett skrivit den 20/1. Alltså legat nära ett år och nu är det här igen. Man kan gråta när breven komma tillbaka efter månader. Jag medsänder en lista av andra brev som kommit tillbaka om du vill vara snäll och sända dem en hälsning. Jag undrar om du fått de övriga breven eller de komma efterhand tillbaka? Nu får dessa brev ligga tills det blir bättre förbindelser. - Likaså spar jag dina flygbrevkuvert, så får du dem senare. Genom ditt sista brev sänt till Greta ser jag att I fått nya frimärken. De äro mycket vackra. I Gretas brev fick jag meddelande hemifrån, och kort från pappas begravning. Det är verkligen smärtsamt när jag tänker på att jag inte längre har någon pappa, och stackars mamma, som nu är ensam. Ja, nog värker ens hjärta ibland av bara hemlängtan. Om vi kunnat få meddelande som förr, skulle det varit lättare. Men kanske jag behöver lära mig tålamod. Vi kan bara hoppas att en dag skall också detta tunga moln lyftas, och världen få frid och fred - - -

Det är tusen frågor jag ville ha svar på, men som breven måste vara korta få de utebli. Detta är det andra brev vi fått på många månader. Vecka efter vecka inga brev, endast de som komma tillbaka. Vi gladdes så när vi fick jultelegrammet från missionskommittén genom Broder Arvidsson. Hälsa dem alla och tacka så hjärtligt.

Syster Rosa och jag mår bra. Vi äro friska och dagarna gå fort. Arbetet ger oss av sin välsignelse och frukt. Vi hade en god julhögtid. Julafton voro vi här hos oss och juldagen firade vi med Per och Ruth Hassings. Du har nog hört att de ha gift sig. Den 16 augusti var vigseln. Efter jul hade vi finanskom. möte och nu skall broder Hassing ha sina lärare för en tio dagars repetionskurs innan skolorna öppnas i januari. Vårt skolår börjar i januari. På finansmötet kom frågan upp om vårt underhåll. Vår kassör rapporterade att inga medel inkommit för oss Skandinavier under hela förra året. Han hade lånat från olika fonder för att betala oss, och nu undrade han vad var att göra? Jag sade, att jag var säker på att Sverige göra sitt när det gäller Syster Rosa och mig, men att de kanske blivit förhindrade att sända ut medel. Han hade skrivit till Broder Arvidson, men brevet kom tillbaka. (Angående underhållet är allt ordnat.) Det tar så lång tid nu i bästa fall, och när de sedan komma tillbaka efter flera månader känns det hopplöst att ens försöka skriva. Kommittén beslöt att kassören skulle låna penningar för vårt underhåll till dess vi finge meddelande från Sverige och The Board. Genom att vi få in lite mera medel genom B. B. kunde vi avsluta året utan skuld, med tre chilling att börja med. Vi avbetalade den sista skulden på det nya sjukhusbygget med cirka 30 pound. Våra infödda kristna få mer och mer ta ansvaret, även den finansiella. Vi ser det nya året, om inte i ljus tillförsikt, så i känslan av att också detta år

skall giva oss allt det vi verkligen behöva. Vi vilja vara trogna på vår teg, och ge av vårt bästa, sedan får Gud sköta om resten. Underbart har Han hjälpt oss i det gångna och Han är ännu den som styr, trots allt.

Vi ha just fått meddelande om att en ny missionär är på väg till oss, son till en av våra älsta missionärer. Vi gläder oss, ty vi äro så få. Arbetet växer men missionärslinjen avtar, vi behöva många flera nya. I vår ansökan till The Board bad vi att få ut tio nya arbetare: tre sköterskor, fyra lärarinnor och tre gifta män. Detta är en djärv begäran i krigstid.

Att vi tänka ofta på Er alla, det må ni veta, och med tanken går undran på hur ni har det. Vi innesluta er i våra förböner. Vi kan bara hoppas att det nya året vill bli bättre, att en ljusning må ske och att folket förenas. Må Gud i sin nåd bevaJa gamla Sverige, dess folk och land.

Till sist äro ni alla, du själv, de dina, och de många vännerna, så hjärtligt hälsade från oss här i Afrika. »Gud är vår tillflykt.»

Genom Afrika förbundna
Ruth.

P. S.

Personer till vilka Syster Ruth skrivit men vilkas brev kommit tillbaka igen:

Greta Karlsson, Stockholm; Kamrer Johansson, Stockholm; Greta Karlsson andra brevet; Ester Johansson, Malmö; Karin Friman, Mölndal; Lydia Wahlström, Göteborg; Hermanna Hallström, Klintehamn; Karin Jansson, Karin Wettermark, Norrköping; Edith Larsson, Halmstad; Edla Åstad, Kristinehamn; Edith Halldén, Laxå; Asta Hörling, Stockholm; Oscar Vinell, Huskvarna; P. Pettersson, Skärhus; K. Fackelson, Enskede; C. F. Israelsson, Råå 4 brev. Till mitt hem i Siknäs 5 brev.

Ruth.

Gammal vänskap.

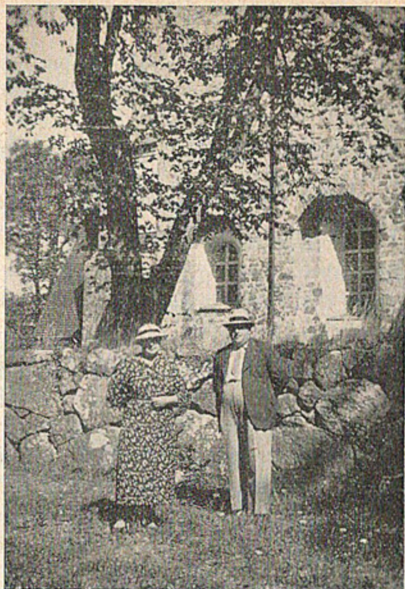

Elin o. Georg Andersson, Norrköping.

Ett ordspråk säger: »Gammal kärlek rostar icke.» Detsamma kan sägas om vänskapen med dessa vänner. Våra erfarenheter hava skiftat och med och motgång växlat om vartannat men den vänskap som byggts på den eviga kärlekens grund består alltid. Och även det ordet står fast, att »för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa.» En dyrbar vinst för de som bliva prövade, men även kan erhållas i framgången då ett helt överlämnade åt Gud av sig själv och det man fått blir en verklighet.

Det var rätt längesedan vi första gången möttes. Under Salems-församlingens stora besökelsetid upplevde vi tillsammans underbara erfarenheter av Jesu kraft i frigörelse från syndens makt bland fångna själar och helandet av sjuka och dop i Helig Ande. Sedan dess har jag med stor gästfrihet mottagits i deras hem. Emellanåt har även en slant för Afrika lagts i min hand. Deras intresse för mitt evangeliska och missionens arbete har ständigt följt mig. De ha

även stått trogna i församlingens arbete, trots alla de många påfrestningar som även där mött. Det är värdefullt för en församling att ha personer med, som ej blåser bort med vindkasten eller låta sig övervinnas av besvärliga omständigheter. Gud lönar efter den trohet Han finner hos oss och icke efter det myckna vi synes göra. Det är även dyrbart att i en församling hava de som ge sig helt ut i själavinnande arbete.

Ett varmt tack, kära vänner för trogen gammal vänskap och för Edert missionsintresse. Må I länge få vara med i arbetet för Herren. Gud välsigne och styrke Eder under detta nya år, önskar Eder broder i Herren.

C. F. Israelsson.

På Sveriges fält.

Lördagen den 21 reste till Norrköping där broder Widell beredde mig glädjen att mottaga mig vid stationen och tog mig med hem och gav mig välfägnad, trots det att mötena ej skulle vara i Betelförsamlingen som de tillhöra, utan i Salem. Mötet på kvällen och söndag förmiddag blevo verkliga vederkvickelsestunder. Pastor Åhlen var i Kiruna på Jubileumsmöte. Efter söndagsmötet tog broder Georg Andersson mig hem till middag och följde mig till stationen.

Reste till Finspong, där herr August Jönsson, som växt upp i Råå, mötte mig och inbjöd mig till sitt gästfria hem. Reste med buss till Lotorp, där möte hölls på kvällen, vilket var dyrbart. Efteråt besökte familjen Josef Andersson, vilken jag för tider tillbaka delat rika underbara välsignelser med. Vi hade en god stund med varandra. Då det blev försent att taga bussen till Finspong fick jag mitt nattliga hem i f. d. pastor Edvin Lundins bostad, numera vaktmästarinnan Saxins. Många minnen hopade sig på mig där. Minnen som talade om hur att Anden föll i herdetjället över pastorsfamiljen och flera andra, och hur Jesus uppenbarade sig i synlig gestalt för sina kära barn. Kraften finnes än. Dagen därpå hölls möte i Finspång. I detta möte förmärktes en vindpust från den gamla tiden som svepte fram över oss. Musikföreningen deltog.

Reste på tisdagen till Örebro. Min gamle, gode vän C. F. Andersson. Mötte mig och tog mig till sitt trevna, gästvänliga hem. På kvällen cyklade vi till Gällestad, 7 km. och hade möte där kl. 8. Kvällen därpå var mötet i Örebro. Musikföreningen deltog med. Pastor Lindberg var i Göteborg på predikantmöte. På somliga platser märkes det tydligt på mötesbesökarnas antal om pastorn är rest bort.

Lindesberg besöktes dagen därpå. Vännerna Markströms tog mot mig i sitt gästvänliga hem. Under besök hos en del av mina vänner mottog jag bidrag för Afrika. Mötet på kvällen dyrbart, då även broder Markström påminde om första tiden vi råkades. Dagen efter cyklade Pastor Karlsson och jag under stark storm till Gysselby, men vinden var med, så det gick bra ändå. När vi skulle hem ordnade Gud med att det blev lugnt väder och delvis medvind. Det märkliga var att dagen efter var det snöstorm. Gud tänker på sina små. Under mötet förnams Guds närhet och en välsignad bönestund blev avslutningen.

På lördagen gällde besöket Kumla. Kvällens möte och mötet på söndagsförmiddagen blevo vederkvickelsestunder för våra själar. Musikföreningen deltog med. Familjen Molins tog mig gästvänligt emot. Brita hade nu blivit stora tösen, 19 år. Första gången jag var i detta hem var hon endast 12 år. Hon sjöng då

för mig en vacker sång till orgel, som jag bad henne sjunga på ett av mötena som jag då hade. Nu påminde hon mig flera gånger om att det var 7 år sedan. Jag förstod inte riktigt vad hon ville säga mig med detta. Men när vi cyklade tillsammans till Järnvägsstationen med mitt resgods omtalade hon att hon gått hem från detta möte och lämnat sig i ensamheten helt åt Gud. När hon sade detta strålade hennes ungdomliga ansikte då hon såg huru glad jag blev att höra detta. Hon hade nu lärt sig spela dragspel och sjöng ett par sånger för mig. Även detta blev mig till stor uppmuntran. Broder Molin och jag cyklade till Stene under stark kyla och hade möte där kl. 3. Cyklade sedan till Järnvägsstationen och reste till Motala.

Där var ej utannonserat något möte på kvällen då de hade haft insamlingsmöte på eftermiddagen klockan 5. Hade en god stund tillsammans i herdetjället. Måndags kvällsmötet blev ett av Gud välsignat möte både andligen och ekonomiskt för Afrika.

Nästa möte hölls i Boxholm där broder David Kindstedt inbjöd mig till sitt goda hem. Mötet på kvällen gott. Musikföreningen deltog med. Även här mötte mig hjälpsamma händer med goda bidrag åt Afrika.

Tranås besöktes därefter. Även nu stod syster Ruth Scheutz hem öppet för mig. Besökte systrarna Petterssons med fleras hem, varöver de blevo glada. Mötet på kvällen, som hölls i kyrkans lilla sal vilken blev fullsatt, var kännetecknat av Herrens närvaro. En baptistsyster besökte mig i hemmet där jag bodde. Hon har gett mig årligen 10 kronor för Afrika. Nu sade hon: »Det skall väl vara dyrtidstillägg, och gav mig 20 kr.

C. F. Israelsson.

R E D O V I S N I N G

av insamlade medel för missionärerna Ruth Hansson och Rosa Rydell underhåll, tiden 1 juli-31 dec. 1942.

Agnér 10:-, Ida L. 15:-, Winell 3:-, Westergren 10:-, Maria B. 5:-, Allt av nåd 100:-, Brander 25:-, Joh. Carlsson 48:-, N. A. Nilsson 5:-, Maria B. 5:-, Postm. Magnusson 60:-, Sidny N. 5:-, Överberg 5:-, Brander 25:-, En syster 20:-, Mollaryd 20:-, Murén 25:-, Fransiska 20:-, Guds röst 15:-, Nyman 10:-. Nordqvist 20:-, N. Persson 70:-, Anna B. 10:-, Ruth K. 10:-, Ingeborg D. 2:-, Mimmi W. 8:-, Alma Ö 5:-, Engström 10:-, Astrid J. 5:-, Ingemar 10:-, C-a, L-g 100:-, M-a, L-g 50:-, Brander 15:-, Frida K. 10:-, Hedvig P. 10:-, Emma V. 5:-, Engborg 5:-, Elin A. 5:-, Frukth. Olausson 10 -, A. Bergius 10:-, Gravé 5:-, Dagmar F. 10:-, Marta L. 25:-, Forsberg 5:-, Nordin 5:-, Hilma I. 15:-: J. F. Johanssons Sterbhus 100:-, E. Norén 10:-, E. Eriksson 5:-, E. Lindh 20;-, F. Falk 5:-, Ida L. 25:-, Ellen J. 10:-, Winell 5 -, Lennart 7:50, Fredrik J. 2:50, Nyman 10:-, Gud ville det 100:-, Margareta 5:-, Råå juniorförening 15:-, Ida P. 10:-, Agnér 5:20, E. Bengtsson 30:-, Öberg 10:-.

K O L L E K T E R :

Hillarp 11:-, Vide 10:-, Lessebo 6:70, Emmaboda 14:45, Åkerby-Betania 20:-, Skruv 20:-, Kalmar 10:50, Mönsterås 13:60, Oskarshamn 25:-, Virserum 4:-, Ankarsrum 20:-, Västervik 12:-, Loftahammar 19:60, Valdemarsvik 26:40, Norrköping: Salem 16:75, Lotorp 6:70, Finspång 16:07, Gällestad 4:85, Örebro 16:55, Dito Ungdomsf. 5:70, Lindesberg 18:42, Gysselby 23:20 Kumla 14:90, Stene 9:41, Motala 32:55, Boxholm 10:70, Tranås 10:62, Hults missionsf. 13:25, Eksjö 15:50, Ungdomsföreningen Huskvarna 12:50, Dito K. Y. M. 10:-, Tokeryd 5:-.

S p e c i e l l a g å v o r :

H. I-n 10:-, Johansson 10:-, S. R. V. 25:-.

Till missionskassören har insänts under året för Syster Ruth Hanssons räkning kr. 3000 och för Syster Rosa Rydells 1500 kr. detta sägas till uppmuntran för alla mina givare.

Med tillönskan om ett av Gud välsignelserikt Nytt År, frambäres samtidigt mitt och systrarnas hjärtiga tack för all Eder omtanke för oss. Gud välsigne Eder alla.

C. F. Israelsson.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå.
Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006
»**Andliga Fläktar**» 1:20 pr år, 10 öre lösnr
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 Februari 1943. Årg. 10 Nr 2.

Världens enda hopp.

Jes. 8: 21-22, 9: 1-7.

Det är en väldig skildring som Jesajas får i uppdrag av Gud att nedteckna i en tid av ångest, mörker och nöd, om en framtid av ljus, glädje och frihet. Det fanns inte mer än en som kunde tänkas ha makten bringa fram denna ljusa framtid. En enda bland världens millioner, men likväl en som skulle födas som varje annan människa födes. Denne ende talar Jesajas om. Han siar om barnet som skall bära herradömet på sina skuldror. Han nämner Honom även vid namn som betecknar Hans verkliga personlighet: Underbar i råd, väldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Ja, sådan måste den person vara utrustad för att kunna råda bot för världens nöd. Ja, sådan är Han, den ende, barnet i Betlehemskrubban, Mästaren från Nazaret.

Hur liknar ej denna värld och denna tid just den som Jesajas talar om. De skola draga omkring nedtryckta, hungrande, förbittrade, förbannande både konung och Gud. Överallt var de vände sig är det nöd, mörker, natt och ångest. Ja, sådant är de fördrivnas liv. Men natt och ångest skall icke alltid råda. - Det stora ljuset skall lysa upp ångestens och dödsskuggans dal, och sorgen skall vända sig i glädje. Oket skall sönderbrytas och krigsklädnaden skall uppbrännas.

Är detta icke sant? Har det icke varit så i ditt och mitt liv? Jo, ångesten och nöden och mörkret och sorgen hade lägrat sig över våra själar och sinnen, men när vi hörde, trodde och mottog Jesus som vår räddare förbyttes mörkret till ljus, ångesten till frid, fångenskapen till frihet. Jesus blev vår räddning. Han var också den ende som kunde göra detta. Så kan han även göra med dig, men endast Han. Vänd dig vart du vill och du skall finna att ingen annan kan hjälpa dig, men Han kan. Jesus är världens enda räddning. Just Han som föddes i Betlehem och vilkens bädd blev en krubba och vars sällskap blev djuren. Varje själ som låter sin tanke ila till Jesus och låter den stanna inför Hans frälsaremakt, får mitt i allt mörker och nöd se det stora ljuset, som icke allenast upplyser själens inre utan även upplyser allt som är runt omkring. Den får uppleva verkligheten av, att vid sidan av all nöd och ångest står en som kan förvandla allt så att t. o. m. svårigheterna blir till välsignelse för själen. Ja, bringa fram en skörd som för med sig skördemännens glädje. En fröjd för själen som när byten skiftas. En glädjens frukt erövrad från själens fiendes anslag.

Därmed upplevės befrielsen från syndabördans hemska ok och slagen från onda andars gissel och frestarens plågoris. Och skor och mantel som bär märken efter krig och av blod förtäras av eld. Allt förvandlas

av Honom som vet råd för allt, som är väldig att bemästra allt. Som bär ett fadershjärta för alla och som regerar i frid över alla sina undersåtare. Underbar blir den dagen när alla de av syndaångesten sargade själarna få uppleva detta. Underbart då hem och samhällen, land och folk ge sig in under Hans spira. Ja, underbar skall den dagen bliva då den nyfödde och himlafarne konungen tager regeringstömmarna i sina händer och allt lägges under Hans fötter. - Det skall ske, därför prisa vi redan nu vår välsignade Frälsare. Världens enda hopp.

C. F. I-n.

En beprövad syster i Herren.

Den 12/12 1942.

Kära Farbror Israelsson!

Guds frid. 2 Kor. 4: 16-19.

Allra först vill jag tacka för brevet! Jag har dröjt med svaret och största orsaken har varit att jag väntat på »Fläktarna» som Farbror lovat mig. Det måste ha blivit något fel eller är Farbror kanske sjuk, jag vill hoppas att inte det är orsaken och om så är, må Gud hjälpa och styrka Farbror till kropp och själ.

När jag ser tillbaka på dessa sista månader kan jag säga av uppriktigt hjärta, Gud har varit god mot mig, Han har hjälpt mig underbart igenom denna tid, och jag vet, att även i dagar som ligga framför vill Han styrka. Ja, kära Farbror Israelsson, jag visste ej att det fanns så mycken kraft att få hos vår store Gud. Kanske Han måste taga det käraste jag ägde för att jag skulle få erfara detta. Väl synes all aga för tillfället vara icke till glädje, utan till sorg: men efteråt bär den för dem som hava blivit fostrade därmed en fridsfrukt som är rättfärdighet. Hebr. 12: 11.

Arbetet i församlingen fortsätter som vanligt med vår duktiga pastor i spetsen för det hela. Vi har haft glädjen hälsa rätt många medlemmar välkomna till församlingen under vår pastors trogna arbete bland oss, så väl gamla som unga. Det är ingen stor ungdomsskara här, men var och en söker dra sitt strå till stacken. Så länge kärleken till Jesus finns i våra hjärtan, skall också arbetet inom församlingen gå framåt, om vi också många gånger misströsta.

Vi gå nu snart den stora högtiden till mötes, glädjens högtid. Jag är säkert inte den enda som med vemod tänker på denna högtid. Vi känna nog alla något av sorg i hjärtat när vi skåda världen över. Så mycket av nöd och lidande som i dag råder, har det väl knappart varit förut. Må Gud hjälpa oss att fira högtid på rätta sättet i år, med ödmjuka tacksamma hjärtan.

Hälsningar, *M-.*

Inhambane, Portugisiska Afrika.

Den 9/11 1942.

Fridshälsningar!

Vill skriva några rader för att tillönska dig och din familj en god och fridfull jul. Hjärtligt tack för brevet till mig. Jag skickar nu iväg det som kom till Ruth Hanson. Du vet att jag är tvungen att öppna breven till henne eller någon av de andra, samt lägga det i annat kuvert samt sätta frimärke på härifrån, annars få de det icke. - Mina ögon äro lite besvärliga och gör ont. På två år hinna ju ögonen förändra sig ganska mycket. Det är väl glasögonen som ej äro som de skola vara.

Nu är klockan 1,30 e. m. och jag har klass med de nya sköterske-ele-

verna. När jag skrev i morse var klockan ännu ej 6. Denna tid på året är det ljust tidigt, ungefär som vid midsommartid hemma. Vi stiga upp 1/2 5 och 5 varje morgon. Man blir ganska trött och sömnig när kvällen kommer, men vi gå till sängs vid 9-10 tiden. Här är hett så det förslår och blir värre med varje dag som går. Vi hade regn med åska och blixt i går, men det kylde inte av något vidare. Jag sitter med ett öga på klassen och ett på vägen. Väntar nämligen ett förlossningsfall. Maken kom i förmiddag och bådo oss skynda efter henne. Hon hade gått ett stycke väg, men var ej istånd att fortsätta. Så vi sände elever och ett par av våra sjukvårdare efter henne, men de ha ännu ej kommit tillbaka. Det Skandinaviska förlossningshemmet saknar ej patienter numera. I början, innan de hunnit vänja sig att komma hit, i stället för att, som de varit vana, kalla på oss, var det väl litet svårt, men nu komma de från alla väderstreck. Miss Victoria Lang förestår detta arbete. Hon har en examinerad infödd sköterska samt tre elever till hjälp. Dessutom två kvinnor som sköter mottagningen, tvätt och strykning. I småbarnshemmet för moderlösa babies ha vi nu 9 stycken. Clara Bartling förestår detta arbete. Senare: Eftersom de aldrig kommo med kvinnan foro vi till hennes hem. Bilen måste stanna på vägen under det vi gingo till fots till den lilla stugan där de bodde. När vi kommo dit funno vi att de redan begivit sig av till Chicuqne. Hon hade redan fått sin baby, en pojke när vi kommo hit. Jag fann att två papper sutto tillsammans varför de få ta reda på numren själv.

Eftersom vi ej kunna få köpa julkort har jag tagit gamla från föregående julen vilket hjälper brevet att få litet julstämning över sig. Ja, må Gud välsigna dig och er alla därhemma, och må julen bli god och fridfull. Give Gud att kriget snart måtte komma till ett slut. Man blir så ledsen att höra om allt som händer och sker överallt. Så många stackars människor, unga och gamla som få lida, tusentals hem som bli skövlade och förstörda, tusentals små barn som bli faderlösa. Det är väl att vi ha vårt hopp i Gud, trots mörkret som råder på jorden.

Den här veckan skola vi fara ut till alla våra sköterskor som arbeta i byarna. Vi ha elva platser utom Kambini och spetälske kolonien att besöka. Kambini har tre infödda sköterskor och spetälske-kolonien. Här i Chicnque ha vi nu 3 f. n. samt 15 elever. Utom våra egna platser ha vi sköterskor i Nagare-missionen samt hos de Fria Metodisterna. Kambini är i stort behov av en vit sköterska. Mrs Fuller skall ju sköta arbetet där, men det blir inte mycket bevänt med det. Hon har ju man samt två små barn som tar mycket av hennes tid. Visserligen skulle vi inte kunna åstadkomma mycket utan hjälpen som vi ha av våra infödda sköterskor, men om de inte ha någon vit över sig blir arbetet därefter. De taga inte ansvaret på samma sätt som vi. Det finnes ju undantag fördel, men jag menar i allmänhet.

Ruth och Per Hassing skola på semester denna månad, och som de skola vara ute 2-3 månader hoppas vi få träffa dem. Han är visst omtyckt däruppe. Per Knutson har nyligen blivit opererat för blindtarmen. Hoppas nu att han efter detta må bli bättre till hälsan. En av våra missionärer mr. Keys, fick hembud den 18 september. Det var hjärtat som krånglade. Han var sängliggande några veckor innan slutet kom. Hans fru fortsätter arbetet. De ha varit ute cirka 35 år.

Nej, nu måste jag sluta. Hälsa alla vännerna. Gud välsidne er.

Tillgivna vännen *Alice.*

Beprövad vänskap.

Anna o. Ludvig Markström, Lindesberg.

Mina vänner som här presenteras höra till Svenska Missionsförbundet. Första kontakten jag, mig ovetande, fick med broder Markström var i Södertälje där han som Frälsningsofficer besökte ett möte i Metodistkyrkan, onsdagen den 20 februari 1907, således för nära 36 år sedan. Jag var då där och höll serie-möten. Han talar ofta med glädje om detta möte och texten jag talade över, vilken han sedan dess använde till rik välsignelse för andra.

Sedan försvann en del år innan vi åter kom i kontakt med varandra, men då på ett mera personligt sätt. Broder Markström var då gift och bosatt i Lindesberg. Båda makarna äro av den gästfria släkten och ofta har både jag och andra vittnen fått del därav. Då syster Maria Bergius blev förhindrad mottaga mig, vilket hon gjort under många år, fick jag tillfället, bli hjärtligt mottagen i deras hem. Även i höstas hade jag glädjen få gästa där. De ha även hjälpt mig i arbetet för Afrika, såväl med »Afrikaböcker» som penningbidrag. De äro ständigt med såsom deltagare i mina möten. Broder Markström är lokalpredikant inom Missionsförsamlingen och predikar ofta där, men han hjälper även Metodistförsamlingen när så behöves. Även fru Markströms syster som nu bor i Hedemora har hjälpt mig att sprida »Afrikaboken.«

Ett varmt tack medföljer dessa rader till Eder, kära vänner, för all omtanke och gästvänlighet som bevisats mig. Guds rika välsignelse följe Eder under den fortsatta vandringen mot vårt himmelska hem.

C. F. I-n.

Från Syster Rosa.

Old Umtali.

Brevet avsänt från Inhambane den 23 november 1942, men skrivit i april.

Munyayadzifloden är många mil lång, men inte så värst bred eller djup, men det finnes gått om krokodiler. Den slingrar sig genom landskapet som en orm, och giver en kraftig grönska till åkrar och ängar. Sju svenska mil från Mutambara ligger intill floden en by. För endast två år sedan voro alla där boende hedningar. Men en kvinna som i sex år arbetat på vårt B. B. i Mutambara gifte sig och bosatte sig där. Naturligtvis, intellektuellt stod hon över de övriga och kallades, »den lärda.» Folket började vakna upp, och så kom frågan: »Finns det ej en möjlighet för oss att lära» Kungen samlade sina män och det talades och diskuterades. Var man villig att betala en lärare? Ja, de skulle gå ner till missionen och höra huru mycket det kostade. Så kommo de, trasiga och smutsiga, men med en önskan att få en lärare till sin by. Vi hade då endast en ung pojke, som vi kunde sända, men honom togo de villigt emot. Så började en skola och elevernas ålder varierade från sex á sju år, upp till gifta män.

Detta är endast en ringa början men varpå fortsättning följer, hoppas vi. Inte bara till boklig kunskap, men själar vunna för Gud. Denne unge man har redan vunnit många för Guds rike, och den lilla gruppen av kristna beder och arbetar. Men ännu äro där många än att vinna.

Det var genom dessa jag en dag kallades dit för att hjälpa en ung blivande moder. Hon var, som så många andra, en av de yngre hustrurna till en gammal hednisk man. Hon var den som skulle skänka honom många barn. Men hur hade det gått? Hon hade ej kunnat giva honom ett levande barn. När jag på natten kom dit tillsammmans med min svarta sköterska Ester, funno vi henne ute på fältet. Där hade hon legat i två dygn, om dagarna i den gassande solhettan, och om natten i dess kyla. På långt håll hörde vi trummornas slag, och vilda skrän. När vi kommo närmare sågo vi i månskenet att de hade en stor fest med öl och hektiska danser. Gåvor offrades åt andarna, ja det viskades att även kvinnan skulle få betala sitt pris, om hou misslyckades även denna gång. Naturligtvis var hon förhäxad och då måste hon straffas för att blidka andarna.

Vi togo den sjuka kvinnan och lade henne i bilen. Att vi tog henne så varligt var ju något särskilt nytt för henne. Barmhärtighet, är ej hedningarnas svagaste sida. Sedan bar det iväg till missionstationen. Aldrig skall jag glömma den blick jag fick av henne. Hon endast såg på mig, det tycktes som om hon ville fråga: skall du lyckas? Ja, skulle vi lyckas, Ester och jag, att med visdom och förstånd göra vårt bästa. Skulle vi behöva sända henne hem utan ett barn, som så många gånger skett förr. Vi kunde endast sucka till Gud att ta hand om oss alla. När morgonen grydde kunde vi tacka Gud för det nya liv, som gjort sitt inträde i världen. Men tanken kom: vad skall det bliva av detta barn? Men vi kunde endast lämna det i den stora Måstarens händer, bedjande att Han själv skall få taga hand om det, dana och forma det efter sin vilja.

Allas Eder Syster *Rosa.*

Hur Gud mötte mig.

Brevtankar.

- - - Hur Gud mötte mig, ja det har min vän E. berättat i sitt brev för Eder. Ja, det var en underbar frälsningslycka. Den första tiden kunde jag inte sova på nätterna, jag låg flera timmar vaken, vittnade och bad till Gud i min ensamhet. Ja, min ande jublade över den stora glädjen att min synd var förlåten. Jag trodde då att jag jämt skulle få äga denna frid. Tyvärr blev det ej så. Jag har tidvis kommit i tvivel då jag ej känt denna frid, och då har jag undrat: hur är det med mig? Är jag verkligen frälst? Ändå tror jag mig ha fått så oerhört många bönesvar. Jag måste berätta följande: »Fredagen den 25 september skulle jag cykla in till E., och vara där 9 f. m. Jag tänkte då, nu beder jag inte till Gud innan jag cyklar utan gör det hos E. Vi brukar alltid läsa texten och bedja, taga manna och tala med varandra om Gud. En röst inom mig hörde jag tydligt säga: »Böj dina knän och bed innan du reser. »Nej» sade jag »det gör jag hos E.» Jag startade, när jag kört 15 minuter slirade cykeln, det blev kullkörning och jag föll i gatan och ådrog mig en knäskada. När jag åter kom upp hörde jag rösten inom mig säga: »Olydnad mot Gud, du skulle ha bedit innan du reste.» Jag fick resa till lasarettet och blev inlagd där några dagar. Följande dag kom E. till mig med en del saker. *Hon hade*

sin bibel med sig och en del traktater samt den lilla tidningen Andliga Fläktar. Hon sade när hon lämnade mig det: »Här kan du bliva till nytta.» Bibeln fick ligga på mitt bord. Då var det en patient som fick se den och sade: »Är det en bibel.» Ja det var ju så. »Är ni religiös,» frågade hon. »Ja, det är jag.» Men efteråt tänkte jag: hur är det, är jag frälst? Jag började ropa i mitt hjärta. Jag fick på nytt uppleva vissheten att jag var frälst. Patienten bad att få låna bibeln och det fick hon och satte sig bredvid mig och slog upp den och började att läsa. Hon skakade på huvudet, viskade: »Bed för mig, jag tror inte Gud hör mig. Bed Ni som är frälst.» Detta upprepade hon flera dagar. Så en dag då min vän E. kom till mig talade hon med henne och hon började bedja och läsa. Vi hoppas snart kunna besöka henne. Vi lågo 5 stycken i rummet där jag var. Jag frågade dem om de ville låna en tidning med sanna berättelser. Nej det var ingen. Så gick det någon dag, då var det en fru som blivit dålig. Hon ropade på mig med darrande röst: »Fröken S. får jag låna den lilla tidningen med de sanna berättelserna?» Det fick hon och även traktater. Hon började bedja Gud om hjälp i sin nöd. Tidningen kom verkligen till stor välsignelse bland dessa vänner. Jag kände mig glad och tacksam när jag lämnade lasarettet över detta tillfälle att fått vittna om Gud, och att dessa som låg där, kanske allesammans fingo stygn i sina hjärtan och börja bedja till Gud.

En annan bekant till mig är mycket glad när hon får tidningen. Hoppas att hon också skall komma igenom. Jag är mycket tacksam om Ni i fortsättningen vill innesluta mig i Edra förböner. Ofta kommer det mörka stunder i min väg: tvivel och mörker. Vad finnes mer att göra? Jag har bekänt mina synder för Gud och bedit Honom förlåta mig.

Fridshälsningar Eder tacksamma

E. S.

Vad finnes mer att göra?

Så lydde frågan till sist. Det finnes intet annat att göra än hålla Gud för trofast som givit löftet om förlåtelse när vi bedit därom. Gud har santionerat sin trofasthet i löftena med sin Sons liv, död och blod. Är inte detta nog? Vad mera behövs? Tvivel och mörker kommer från Satan men de bringa allenast oro med sig, då vi tro honom och tvivlar på vad Gud har sagt. Men då vi vet att Satan är lögnaren och Gud är sanningen skola vi icke ge Satan den glädjen att tro på hans tvivelfrestelser. Bästa medlet att bortjaga honom är att visa på Lammets blod och prisa Gud för frälsningen. Våra känslor skifta, men de bestämma icke vår frälsning. Det gör Gud genom sitt ord. Tro det och tacka Honom, gå sedan lydnadens väg och friden blir en bevarande kraft. Fil. 4: 6-7.

C. F. I-n.

50-årshögtid

till minne av Metodistkapellet i Bjuv invigning den 31 juli 1892.

Ett 20-tal medlemmar från Råå reste med pastor Söderlund till Bjuv för att deltaga med i högtiden. Pastor Gustafsson och Lihndaker kommo från Hälsingborg åtföljda av en del medlemmar. De hade inställt sitt söndagskvällsmöte. Högtiden inleddes av pastor Söderlund, som även föredrog en intressant redogörelse över församlingens första verksamhetsår och kapellets byggande. Pastor Lihndaker talade över ämnet: »Livets högtider.» Kyrkor och predikolokaler äro av stor betydelse i arbe-

tet för Herren. Begynnelsens dag har alltid något nytt med sig, så med jordens tillkomst, så och med begynnelsen av Jesu Kristi evangelium. Även så med Jesu besök på den 197-årshögtiden efter det att avguden Jupiter blivit kastad ut ur templet. Där Jesus är blir det alltid högtid. En sådan högtid ger alltid ett bärande ord och i dag ger Jesus oss det bärande ordet: »Mina får lyssna till min röst, och jag känner dem, och de följa mig», Joh. 10: 27. Det märkliga var att undertecknat talade över samma text vid invigningeu för 50 år sedan. Det finns en underbar samhörighet i den andliga gemenskapen.

Pastor Gustafsson frambar församlingens i Hälsingborgs dotter-dotters hälsning till sin mormor och tackade för det arv som de fått, men att arvet också fodrade ansvar av oss. Hänvisade till den 118 psalmens ord om tacksägelse och hur att helgedomens välsignelse skall föras ut till människorna. Samma uppgift som den enskilde kristne har. Vi vilja instämma i bönen. »Ack Herre, fräls, ack Herre, låt väl gå!»

Sedan frambars hälsningar genom telegram och brev från pastorerna, L. Lundqvist, Arboga, pastor där för 50 år sedan, Josef Lundblad, Öregrund, Algot Berglund, Sandviken.

En stor överraskning blev meddelandet att det endast fanns två med i högtiden som voro med för 50 år sedan: Fru Malmberg och C. F. Israelsson. Åt dem överlämnades vackra blomsterkvaster vilka med sin färg talade om kärlekens offergärning på Golgata. Överlämadet skedde av pastor Söderlund med erkänsamma ord.

En broder från Tabor frambar sin församlings hälsning med orden: »Frukta icke du lilla hjord, ty det har behagat eder Fader att giva eder riket.» Broder Nyman från pingstvännerna frambar en hälsning från dem och uttalade sin glädje över det goda samarbetet. Han berättade om sin moders omvändelse under metodismens första tid i Bjuv, vilket var mycket intressant. Själv sade han sig vara avlad och född metodist, fast han nu var pingstvän.

Efter det undertecknad till zittran sjungit den gamla sången »Det gör ej människan dyster», föredrogs några minnesteckningar, utdrag ur gjorda dagboksanteckningar före, under och efter kapellets invigning. De talade om härliga väckelsetider, sådana som kan komma ännu en gång. Till slut nämdes namnen på en del av de vänner som deltagit med i arbetet under längre eller kortare tid, och hos vilka jag ofta gästat. De församlade stodo då upp. Därefter sjöngs tre versar av psalm 555, »Få vi mötas bortom floden.» Stor gripenhet vilade över stunden och säkerligen talade Gud till någon förlorad själ. Och vår bön blev om frälsning för själar.

Efteråt hade vi kärleksmåltid under högtidsstämning och sedan vittnesbörd och bönestund. Gud var oss nära och Jesus stod mitt ibland oss under högtiden med sitt bärande ord: «Mina får lyssnar till min röst.« Högtiden började 3,30 em. och slutade 9 e. m.

Så vile Herrens Ande över församlingens arbete under kommande år.

Det unga släktet, som visserligen icke är så stort inge dock den förhoppning som en av de minsta i sitt svar vittnade om då jag lade min hand på honom och sade: »Det är ni unga som skall taga upp arbetet efter de gamla.» »Ja, det är det.»

C. F. I-n.

På Sveriges fält.

Torsdagen, den 3 december åk-

te jag med buss till Eksjö där jag bodde hos pastor Tjellander. När vi kom till kyrkan var »Gott gry» samlade där. Det bjöds på kaffe och ett intressant program, jag sjöng en sång till zittran, vilket gladde dem. På kvällen var vi i Hults missionshus och hade ett gott möte där, jag fick en kollekt på 13,50 för Afrika. Mötet kvällen efter i kyrkan var medryckande, så att en syster tackade för den puff som de fått, vilket hon tyckte behövdes. Ja, det var gott om vi alltid kunde hjälpa varandra framåt på vägen.

Sista mötesplatsen blev Huskvarna, då Nässjö ej kunde taga emot, dels för att de haft många möten och sist för att det blev mötesförbud den dag jag skulle rest dit, på grund av difterisjukdom. På lördagen hölls en mötesstund då jag talade om »Den orättrådige Mammons goda.» Predikan på söndagsförmiddagen och kl. 12,30 dopförrättning i församlingens gamla kyrkosal, som örebrobaptisterna hyrt. Pastor Hult hade bett mig hjälpa honom med denna handling. Det var tre bröder som gick denna väg. Det var en dyrbar stund inför Herrens ansikte då även Herren gav ett tröstande och manande ord genom budskap i tungor och uttydning. Efteråt hade vi en underbar förnimmelse av Herrens närhet vid altarrunden, som ännu fanns kvar, då händerna lades på brödernas huvud under bön om den Helige Andes gåva. Pastor Hult med fru och andra vänner voro med och prisade Gud. Möte hölls sedan klockan 7,30 em. i kyrkan vari musikföreningen deltog. Ett par morgonandakter m. m. hölls på församlingshemmet. På tisdagseftermiddagen hade pastor Hult och jag ett möte i en bondgård, Tokeryd, cirka 4 mil från Huskvarna. Ett 25-tal samlades och Herren var oss nära i ord och sång.

Reste så den 10 december mot hemmet och efter ett kort besök i Hässleberga där min gode vän och broder Nils Persson lät hämta mig med sina hästar vid Mala station, kom jag hem den 11 december efter nära två månaders bortavaro. Trots sjukdomsprövningar i hemmet hade jag glädjen möta de mina något så när friska och duktiga. Ja, Gud tänker på oss som en trofast Fader.

Till alla mina vänner frambär jag härmed mitt varma tack. Gud välsigne Eder alla. *C. F. I-n.*

Önskar du

som sprider tidningen "Andliga Fläktar" erhålla några tidningsnummer av äldre årgångar, till spridning bland sjuka, gamla, i förläggningar och till andra, sändes sådana gärna om jag får meddelande därom. C. F. I-n.

RESTURER

Februari: Varberg 11, Kungsbacka 12, Götb.: Matteus 13-14, Mölnlycka 15, Lindome 16, Götb.: Emanuel 17, St. Peter 18, Mölndal 19, Borås 20-21, Lidköping 22-24, Laxå 25-26, Kristinehamn 27-28 f. m., Karlstad 28 e. m.

MARS: Karlstad 1, Munkfors 2-3, Filipstad 4-5, Malung 6-8, Mora 9, Sollerön 10, Leksand 11, Borlänge 12-13, Falun 14-15, Åby-Torsång 16-17, Grängesberg 18-19, Ludvika 20-21 f. m., Fagersta 21 e. m.-22, Surahammar 23, Hallstahammar 24-25, M. B. D. Västerås 25-26, Sala, Heby, Morgongåva 27-29, Forsbacka 30, Sandviken 31.

APRIL: Sandviken 1, Bomhus 2, Gävle: St. Petri 3-4 f. m., St. Matteus 4 e. m.

Vore tacksam om mina bröder kunde möjliggöra dessa besök. Deltager gärna i förut påtänkta möten utan begäran på någon kollekt. Detta kan bli en annan gång. I annat fall tacksam för en kollekt. Låt oss ha mötena som evangeliska väckelsemöten. Finnes traktater, sätt församlingsstämplen på dem och använd dem att inbjuda till mötena med. Tacksam om musikföreningen kan deltaga med.

Tro för själars frälsning.

C. F. Israelsson.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006 »**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

15 MARS 1943. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 10 Nr 3.

Öppen och stängd.

Luk. 13: 24-28. Hebr. 2: 2.

Öppen stod Edens lustgård, Paradiset. Ut och in gick Adam och Eva och tillgodogjorde sig Paradisets tillgångar. Men så kom synden in i hjärtat, lusten efter det förbjudna, och Adam och Eva blevo utdrivna därifrån och ingången i Paradiset blev stängd och bevakad av Keruber med ljungande svärd. 1 Mos. 3: 22-24. Vad var det för synd? Ohörsamhet.

När arken var byggd gick budskapet ut till den tidens folk att rädda sig inom arkens dörr. Men de fortsatte på sin syndiga väg och efter 7 dagar stängdes dörren och människorna förgicks i sin synd, 1 Mos. 7: 7-10, 13, 16. Vad var det för synd? Ohörsamhet.

För Sodoms folk och för Loths familj stod nådens dörr öppen, men då synden i fortsättningen övades och gudsföraktet stegrades trots varningarna stängdes nådens dörr och straffdomen kom över dessa, utom Loth och hans tvenne döttrar, 1 Mos. 19: 12: 17. Vad var det för synd. Ohörsamhet.

Kanans land stod öppet för Israels folk och de stodo vid dess tröskel, men så föllo de för de 10 spejarnas upprorsanda och landet var för alltid stängt för dem som då var över 20 år, och många av dem gingo levande ned i dödsriket. 4 Mos. 14: 26-32. Vad var det för synd? Ohörsamhet.

Jesus hade hållit dörren öppen till Guds rike för Israels barn under 3 1/2 år och såsom ett helt folk kallat dem till full medborgarrätt i detta rike, för att få allt vad detta rike erbjöd. Men gråtande utropar Jesus: »Nu är det fördolt för dig.» Dörren stängdes och Israel fick stå utanför och de förlorade sin förstfödslorätt, Luk. 19: 41-44. Vad var det för synd? Ohörsamhet.

Guds rikes dörr, den trånga porten, står öppen för var och en och få äro de som gå in genom den, men de som gå in få sina namn tecknade i livets bok, och när vredesdomarna gå över jorden stänges denna dörr och de äro räddade. Men de som försmå inbjudningen få aldrig del av rikets förmåner utan bli bortvisade till evig fattigdom. Matt. 7: 13-14, 21-23. Vad var det för synd? Ohörsamhet.

Dörren står öppen till Guds församling, till fårahuset. Sälla dig till denna skara. Låt det bli allvar beslutsamhet och handling. Sakens vikt fordrar skyndsamhet. Snart kommer husbonden och stänger dörren. Tänk om du då står utanför och klappar, det gagnar dig icke, det är försent. Sök ej att komma in på orätt väg, då blir du avslöjad och kastad ut. Luk. 13: 24-28. Är du ohörsam, stänges dörren.

Dörren står öppen till ljus och oljekällorna. Skynda gå in och påfyll din lampa och kärilet och gör ej som

de oförståndiga jungfrurna, ty då, medan du går för att skaffa dig olja, stänges dörren, och följden blir evig gråt borta från Herrens ansikte. Skynda dig från ohörsamhetens stig. Matt. 25: 10.

I dag är nådens dörr öppen. Tag emot inbjudningen och du skall en dag få gå in genom himlens port med den frälsta skaran, som har sina namn tecknade i livets bok. Men du måste i reningskällan i Jesu dyra blod, rena dig, ty intet orent får inkomma där. Upb. 21: 27.

Den gamla husförhörens tid.

En metodist.

En metodistson har på begäran, sänt följande ur minnet nedtecknad skildring från hans moders tid.

Min mor var en bland de första metodisterna här i Bjuv. Vid 17 års ålder fick hon en ögonsjukdom som förde henne in i stor nöd även för sin själ. Vid denna tid var det ej lätt att komma till en läkare, i synnerhet för en fattig tjänsteflicka, vilkens årslön bestod i endast några klädesplagg. 1 Kor. 1: 26-31.

Vid denna tid omkring år 1871 hade hon fått del av ett rykte, att det fanns några vanliga enkla människor, som predikade frälsning och helgelse i Jesus Kristus för både kropp, själ och ande. Denna tid voro folket strängt undervisade i Lutherska katekesens huvudstycken samt Schartaus katekes. Dessa huvudstycken måste de vara väl förtrogna med om de ville vara ansedda som verkliga Lutherska kristna. De måste vid husförhören tydligt klarlägga sin kristna kunskap häri och på ett »tillfredställande» sätt, så att de kunde bli godkända av prästerskapet. Följden av denna logiska undervisning blev ofta den, att det stannade vid en tom utanläxa. Men med annat var det ibland ej så viktigt. Så berättas det t. ex. om, att vid något tillfälle en länsman och präst var på jakt efter villolärare, de kommo in i en stuga där de fingo se några som sutto och drucko brännvin, de hade då sagt: »Här är det ju äkta L-r.

På Bjuvs hed, eller som det kallades »Vipeskriket» hade av metodisterna förhyrts en liten stuga vari de höllo sina första möten. Annonseringen utfördes av motståndare och belackare vilka genom lögner utspridde de vildaste rykten om dem som samlades där. Hos min mor hade behovet efter frälsning och förlossning blivit väckt. Hon beslöt sig därför, trots de vilda ryktena, besöka möten som höllos där. Men att komma dit var ej lätt, ty vägen var lång. Det fanns ingen järnväg och ingen bonde, som ville vara en äkta lutheran fick ens hysa en tanke att skjutsa någon dit, utan det var att gå. Från Västra Broby, där mor tjänade, var det två vägar att välja på, en som gick över Hyllinge, men där var det frågan om bropenningar. En annan gick över Ekebro, men där fanns en krog på vardera sidan om vägen och var därför riskabel att färdas på då det var mörkt. Men stunden kom. Det var en av de få söndagar på året, som en tjänare på landet får själv disponera. Det var att stiga upp någon timma tidigare än eljest. I detta fall kl. 2 mot eljest kl. 3 på morgonen.

Jag som nedtecknar dessa minnen, tycker mig se denna sjuttonåriga flicka vandra på vägen med en tryckande syndabörda på sitt hjärta. Satan viskade, »vad har du där att göra? Du vet ju vilka vilda rykten som går om dem. Tänk på dina svaga ögon. Inte kan du hinna fram innan mörkrets inbrott» o. s. v. Men det ena stycket efter det andra av vägen lades bakom henne, och nu ser hon huset ligga där vid stora landsvägen,

Mörarp-Ekebo, omgiven av bondgårdar. Hon går in och sätter sig ned. Hon hör hur sångerna sjunges med hänförelse ur Sankes sångbok och Glada Budskapet och däremellan ropet »Pris ske Jesus!» En man stiger upp och prisar Gud för härlig frälsning i Lammets blod. Därefter läser en annan en text ur bibeln, och det är ju ur samma slags bibel som Lutheranerna läsa. Han förklarar texten på ett så personligt sätt att min mor förvånades över hur han kunde veta att hon var så olycklig. Han får nåd att giva henne »trons nyckel.» Hon överbevisas om synd, rättfärdighet och dom. Det lider så mot slutet av mötet. Talaren uppmanar själarna att lämna sig helt åt Jesus innan det blir försent. Plötsligt utbrister han: »Jag ser den Helige Ande i duvoskepnad sänka sig ned över dig, avgör dig därför för Jesus i kväll. Min mor kände att hennes tid var inne och hon kastade sig i Frälsarens famn.

Glad återvänder hon nu till sin tjänarinneplats. Allting hade blivit nytt. Snart fick matmor veta vad som hänt med hennes piga. Hon tog henne i förhör såsom prästerna brukade göra. Hon blev förhörd i katekesernas huvudstycken och hon kunde tydligt och korrekt svara på frågorna. Därmed hade hon klarlagt sin ståndpunkt så bra att matmor förklarade att metodisterna predikade den rena Lutherska läran. Detta gjorde, att inte blott hennes husfolk utan även många andra från gårdar runt omkring gingo och hörde på metodisterna och blevo väckta och frälsta. Sedan ställde de sina hästar och vagnar till Herrens tjänst.

Så fortsatte Herren att verka en tid framåt. Det hände då ofta att syndare föllo till golvet ropande om frälsning. Men stort var motståndet som reste sig mot dem, både ifrån världen och prästerskapet. Metodistsyskonen fingo ofta erfara att de voro gäster och pilgrimmer där de vandrade helt uppgivna för Herren efter det ljus de hade. De blevo förföljda och beljugna på det mest vulgära sätt. Det var då gott för dem att erinra sig Jesu ord, »Glädjen eder när människorna säga allt ont om eder, ljugande för mitt namns skull, ty eder lön är stor i himmelen.

E. Nyman.

Tålamod i lidandet.

En troende syster skriver om en annan troende systers lidande och tålamod, från vilken hon fått uppmaning att be om förbön för. Fru K. lever ännu, så sant som hon inte har dött de närmaste dagarna. Hon har legat hemma en månad, men skall vara så illa dålig. Hon förtär endast något till flytande föda men det går igenom henne med detsamma. Hon har sår på sin kropp, ena ögat skall vara tillslutet och det andra utsprängt. De som sköta henne få vara ytterst försiktiga, det skall vara fara för likförgiftning. Hon kan inte tala, men höra kan hon. Det måste vara ett sällsynt svårt lidande, men hon skall inte visa tecken till otålighet utan är stilla. Tanken kommer ibland: tänk om Jesus skulle resa henne upp, som Han gjorde med Jairi dotter, då blev allt förvandlat. Ja, Han som är det eviga livet, »Han förmår.»

M. B.

Sedan detta skrevs har denna systers ande förlossats från den skröpliga kroppshyddan. Säkerligen var detta en lika stor nåd att få kraft till tålamod, som att få kraft att stiga upp och bli frisk. Båda äro uppenbarelser av Guds stora nåd, och Hans kraft är underbar, men Gud handlar ej lika med alla. Det är ett stort under att med så djupa lidanden, som här förelåg vara tålig och

och uthärda dem. Ett efterföljansvärt exempel.

C. F. I-n.

En verksam syster.

Fröken Naemi Bengtsson, Valdemarsvik.

Första bekantskapen med denna kära syster blev genom »Afrikaboken.» Genom fru Bodin i Falun förmedling av 10 »Afrikaböcker» som tillsänts syster Bengtsson på grund av deras bekantskap och som sedan redovisades till mig, kommo vi i brevväxling med varandra. Därav blev också följden att min lilla tidning »Andliga Fläktar» blev lagd i hennes händer och av henne spridas. Trogen även i detta arbete har denna tidnings spridning även där verkat i missionens intresse och medfört flera bidrag för detta arbete.

Älskad och värderad i församling och vänkrets, utför hon ett gott arbete där, och är till glädje och uppmuntran. Ja, Gud vare pris, för varje troende vän, som tagit till sin uppgift att vara till glädje för andra vilken även blir till glädje för Jesus.

Tack kära syster för din goda hjälp och ditt gästfria lilla rara hem, som även jag fått njuta av under besöken i församlingen. Må du länge få stanna kvar och verka Guds verk.

Brodern *C. F. I-n.*

Bruden.

Tänk, huru stort vara Frälsarens brud.
Leva på nåd varje dag.
Och att till sist, ha ett hem hos vår Gud.
Får sällas till helgonens rad.

Då är det slut på all möda och strid.
Jesus jag jublande ser.
Där får jag sjunga i sällhet och frid,
Stilla, vad önskar jag mer.

Då skall hon krönas, som Frälsarens brud,
Fast ringa på jorden hon var,
Klädas av Honom i strålande skrud
I himmelens härliga stad.

Där får hon vandra på gator av guld
I sällskap med Frälsaren kär.
Sjunga Hans lov varje dag, varje stund.
Stilla, ty snart är jag där.

Mel.: Livet försvinner.

Emma Karlsson.

Från Syster Rosa.

Old Umtali.

forts.

Det var strax efter kyrktiden vi fick in en sjuk kvinna. När jag kom ut till sjukhuset satt hon och hennes man utanför en hydda. Hon satt upprätt för att få så mycken luft som möjligt. Hon hade inte ett lång stycke igen av sin jordevandring. Fem svenska mil hade de gått den natten. När kvinnan ej orkade att gå släpade mannen henne sedan hon klängt sig fast på hans rygg. Denna vandring gick inte fort, men mannen bara hoppades att kunna nå missionsstationen så fort som möjligt.

Här vore de nu, och vad kunde vi göra? Söka ge henne lite lindring de sista timmarna hon hade kvar, det var allt. En svårartad tuberculos höll på att ända hennes liv. När solen sjönk bakom bergen lämnade hennes trötta, oroliga ande kroppshyddan, för att få den vila, som hon här aldrig fann. Två av missionärerna voro med mig när hon dog. Vi hade så en bönestund i hyddan. Den stunden glömmer nog ingen av oss, vi upplevde på nytt, att döden var uppslukad och att Kristus levde. Levde för hedningen. Senare togo vi mannen med sin döda hustru och körde dem till en by. Vi måste stanute på vägen ty det var omöjligt att köra upp till hyddorna. Några män kommo på vägen och vi bad dem hjälpa oss, men de svarade nej, ty de kände icke mannen och han fick själv ta hand om sin hustru. Så vi togo henne ut ur bilen och en lärarinna hjälpte oss att bära henne upp till en tom hydda. Detta var en tung vandring med en ung kvinna som hastigt gått bort, lämnande en liten gosse på två år och make efter sig. Mannen tog mina händer och sade under det tårarna rann ned för hans kinder: »Vad skall jag göra med barnet? Du måste ta det. Vi ha ju ju ett barnhem, så jag hoppas att han kommer med det dit.

Tiderna växla, dagar försvinna, år läggas till år, men Jasus är densamme. Ännu i dag kallar Han själar till sig. Ännu kallar han förebedjare. Och ännu hörs Hans röst genom tiden kallande arbetare till sin vingård. Vi veta att skördens Herre skall sända arbetare när skörden är mogen. Men vi bedja: »Kom snart!»

Allas Eder Syster *Rosa.*

En judisk emigrant.

Den som inte själv har upplevat det, hur skulle den kunna förstå, vad det betyder att ha förlorat allt. Jag hade en våning. Det som fanns i den betydde mer för mig än jag kan uttrycka eller beräkna i siffror. Men visst är, att jag hade arbetat hårt och hade måst noga sörja för att jag skulle kunna skaffa mig ett och annat, och säkert är att nog är ens hjärta fästad till de ting som man med möda skaffat sig. Men inte endast därför voro sakerna i mitt hem så kära, de talade till mig på ett förtroligt språk, de voro fulla av minnen, de hade en själ, som jag givit dem. Ingenting av allt detta finnes nu mer. Jag äger inte mer nu, än vad man kan taga med sig med händerna, ty jag är en emigrant. Kan ni förstå vad det innebär? Det är inte det att man inte har pengar, skåp, säng eller bok. Det rör sig inte om döda ting, det rör sig om levande. Försök åtminstone föreställe er att ni i detta ögonblick måste lämna ert hem med allt det som är däri: kläder, koppar, fotografier, kastruller allt som ni tycker om att ha och ovillkorligen måste ha. Ni går och vet att ni aldrig mer i hela ert liv kommer att få återse dem. Försök att riktigt uttryckligt föreställa er det! Kanske kan ni det. Om ni kan det, vill ni då inte fråga: Hur kan man överhuvudtaget leva vidare? Man kan leva vidare, jag vet det, jag är en emigrant.

Jag hade vänner, de ha försvunnit från mig och jag från dem. Kanske äro de döda, kanske i fängelse, kanske ha de ett högt ämbete - vad vet jag? Det finns ingen förbindelse mer med det liv som jag en gång levde. Jag hade ett yrke som jag älskade, redan som barn hade jag förberett mig för det och när jag vuxit upp blev det än mer en del av mig, det tillhörde mig som min hand och mitt öga. Kan man avstå från det, som genomströmmas av ens hjärteblod? Det kan man, jag vet det, jag

är emigrant. I detta främmande land har jag varit förut. Den gången, då jag fortfarande var en ansedd borgare i min hemstad, gjorde jag en rekreationsresa hit. Jag gladde mig över naturens skönhet och människorna, och än klingar deras avskeds ord i mina öron: Trivdes ni? Välkommen tillbaka. Jag har kommit tillbaka, men inte som turist på rekreationsresa och gäst, utan som flykting och en som söker skydd. Nu säger man till mig: Här kan ni inte stanna, se till att ni så fort som möjligt kan resa vidare härifrån. Ty jag är en emigrant.

Många människor se misstänksamt på mig, därför att jag är en som ingenting har. Inte av egen skuld. Ack, vad har det med saken att skaffa. - - -. Visserligen finns det någnågra få som förstå och känna min yttre och inre nöd. Hade inte de varit, så skulle jag väl aldrig tro att solen än en gång kommer att gå upp. Men de andra, de flesta - - -. När jag tänker på människor känns det som om livet inte hade mer att ge mig. Jag skulle inte kunna fortsätta att leva om det inte voro för att jag mitt i den inre och yttre nöden har kunnat bevara min tro och kraft levande och stark.

Is. V.

Hässelby sanatorium.

17/11 1942.

Käre Farbror Israelsson!

Jag vill höra vad Gud, Herren talar, se han talar frid till sitt folk.
Ps. 85: 9.

Varmt tack för brevet. Jo, jag riktigt kände att det var åtföljt av förbön, tack också därför så innerligt. Likaså för traktaterna, må de få bli till väckelse och frälsning för många i denna sena, mörka tid. - - Glädjande nog är vi ganska välförsedda med kristlig litteratur, många olika skänkes, och genom mig kommer en hel del missionstidningar, som jag ju låter gå vidare. Ganska många av dem som arbeta här äro troende. Det gör så mycket till andan i huset, helt annorlunda än där jag låg i Stockholm. Gud var där också, visst. Men det är så vilsamt, när man är lite trött, att de som omge en också känna Honom. Rätt ofta få vi höra missionsföredrag och liknande, ibland med ljusbilder. Tyvärr kan jag inte göra bruk av tillåtelsen att stiga upp och vara med. Men jag får i stället en lugn stund för brevskrivning när de andra gått. - -

Nu kanske breven i tidningen »Andliga Fläktar» bli ännu mer sällsynta sen kriget utvidgats ännu mer. Just till Nordafrika! Det har varit så kärt förut att ha fått stå i förbindelse med de våra. Nu blir det bara bön för dem, jag tycker det är svårt att finna ord inför Gud. Vad skall man bedja om i all denna nöd? Och man bara står där och väntar på flera fasor. Gud får sända hjälpen som Han ensam ser att den behövs. I Tunis ha vi nu en svenska, egentligen som min vikarie lånad från Sv. Missionsförbundet. Helt nyss har hon fått en ung kamrat, från Lettland, också hon »lånad», från den engelska mission, som arbetar där. De ha ju flera missionärer i Tunis. I Sousse, 15 mil längre söderut i Tunisien, arbeta våra båda andra svenska kamrater. De äro ensamma missionärer i den staden I Tunis och på ett par andra platser finns också några infödda kristna, araber alltså. Hur de ha det nu när striden tycks bli het just om Tunis, det vet vi inte. Måtte nöden få driva dem riktigt nära intill Herren. Han är hos dem det veta vi.

Syster Hildur Gelotte, som ju också arbetat i Tunis, har en längre tid varit klen och fick resa över till

Schweiz för att vila. Luft och mat och vård är ju så mycket bättre där. Det var rätt besvärligt att få alla nödvändiga papper för att resa i dessa tider. Men till sist gick det, och Gud såg till att hon kom därifrån i tid, för något över en månad sen. Det är vi ju så tacksamma för.

Själv mår jag som jag gjort en längre tid. Ja, när jag kom från S:t Göran till Betaniastiftelsen, såg det ju ut som om jag snart skulle vara frisk igen. Det är 2 1/2 år sen nu. Men efter några månader blev jag mycket hastigt sjuk igen, och det hela tog en mera allvarlig vändning än första gången. Men Gud har hjälpt mig så att jag, hur jag än mått, inte egentligen tyckt det varit svårt. Han vet ju mycket bättre än jag hur allt bör vara, och då skall väl inte jag grubbla och vara orolig. En oändligt stor glädje har Gud givit mig i de kära vänner, som så trofast tänka på mig särskilt de i vår mission, K. M. A.

Gud styrke och vare nära med sin Helige Ande.

Hjärtlig och varm hälsning från

Ingeborg Danielsson.

På Sveriges fält.

Åter gavs mig ett nådestillfälle av Gud att få gå ut i min kära evangelie och afrikamissionsgärning. Det är tillfredsställelse i Mästarens spår, vägen under en öppnad himmel.

Den 11 februari lämnade jag mitt hem och arbete. Min hustru sade farväl i Hälsingborg. Första platsen var VARBERG, där ett välbesökt och gott möte hölls. Hade ett bra hem hos vännerna G. Johansson. Pastor Sten Johansson finner sig väl i sin nya församling och nya fru. KUNGSBACKA besöktes dagen därpå. Pastor Gunnar Larsson tog gästfritt emot mig och hade vi tillsammans några trevna timmar och ett välsignat möte. Senare reste till Mölndal där min son Helge mötte och hjälpte mig med bagaget. Vi hade mycket att samtala om så det blev sent att gå till vila.

Lördag och söndag hölls möten i MATTEUS i Göteborg. Pastor Elgström och vännerna gjorde allt för min trevnad. I broder Emil Anderssons hem var vi till förbön, då vederkvickelse av Guds kraft uppenbarade sig för både kropp och själ. Mötena voro välbesökta och välsignade. Give Herren seger. På måndagen ett dyrbart möte i MÖLNLYCKE. Rätt många voro församlade. En del vänner voro med från Mölndal. Ett par fruar som avgjort sig för livet med Jesus hade sina präktiga män med sig. De voro berörda av Guds Ande fast de sökte dölja det. De äro föremål för vännernas förböner. Vi hoppas de skola bli frimodiga nog att uppenbara det behov av frälsning, som de äga. Symötet här dagen efter i fru Lidéns hem, då min son Helge var förhindrad vara med, var mycket gott. En av de nyfrälsta fruarna spelade på min zittra, och då jag förstod att hon gjort det förut bad jag henne sjunga en av sina gamla sånger. Det blev »Jubla nu mitt sälla hjärta.» Den andra systern tog upp för andra gången versen, »Synd och värld farväl för evigt,» under det hon grät glädjetårar som lockade även andra vänner att gråta av tacksamhet för vad Gud gjort med dessa vänner.

Då det ej passade för St. Jakobs församling i Göteborg att ha möte på tisdagen tog mina vänner i LINDOME detta möte. Den gamla kärnfriska musikföreningen deltog med. Den innerliga brödragemenskapen förnamns till stor glädje. Anden verkade. Efter mötet blev det gröt och mjölk i all hast hos vännerna Börjessons. Då pastor Eriksson och hans

fru var förhindrad att närvara kom broder Eriksson och lämnade en slant till kollekten. Ett vackert drag. Reste sedan tillbaka till Mölndal.

Även Emanuelsförsamlingen i Göteborg var förhindrad att ha mötet på onsdagen varför det blev förlagt till LANDALA, där lokalen blev fullsatt och stud. Nilsson samt musikföreningen från Emanuel deltog med. En stor del av församlingen var också med. Gudsordet blev dyrbart ibland oss. Min son Helge var med och kände sig tacksam att få sitta ned och lyssna. Fru Ling, outtröttlig i sin gärning för Gud, hade tagit med sig det som hör till kroppens välfägnad. En mycket god kollekt upptogs. Torsdagen den 18 februari hölls mötet i St. PETER, som var välbesökt och gav både andlig och ekonomisk behållning. Det går fram i arbetet och flera hava blivit förda till Herren. Det är glädjande se det kraftiga inslaget av unga familjer i församlingen, vilket lovar gott för framtiden. Så ock den goda strängmusiken under fru Ullbergs ledning. Fredagens möte hölls i MÖLNDAL, vilket också var välbesökt trots att det var en fredag. Det var både andligt och ekonomiskt bra. Musikföreningen deltog med liv och glädje.

Reste på lördagen till BORÅS. Pastor Olsson mötte. Vi hade trenne dyrbara möten, välbesökta och anderika. Guds Ande verkade. En ung man sade att han fick gå några gånger till innan han kunde avgöra sig. En i tvivel kämpande själ blev föremål för förbön ännu en gång. Det syntes som hon fått en stråle av hopp från Kristi försoning i sitt hjärta. Båda familjerna Johansson gav mig välfägnad och trevnad i sina hem, så och pastor Olsson. En både andlig, och för Afrikamissionen god behållning gav detta besök. På söndagskvällen, efter mötet, hade jag glädjen bliva inbjuden till Råå församlings f. d. pastor broder Eriksson-Engstads hem. Han deltog med bön i mötet. Han är mycket fästad vid Råå och vårt samtal rörde sig mest kring gamla minnen från den tiden. Det har varit en prövosam tid för honom, men den hade inte fråntagit honom längtan efter den gamla tidens arbete som predikant. Han är dock mycket upptagen och har rikliga tillfällen att få predika evangelium.

På måndagen gick resan till LIDKÖPING, en stad där jag upplevat härliga tider av andeutgjutelse och vederkvickelse från Herren. Under resan gjordes uppehåll mellan tvenne tåg i VARA och hälsade på min gamle vän J. F. Carlsson, som f. n. har sin älsta dotter som ser om hemmet. Det är likväl tomt efter det syster Carlsson fick hembud för snart 2 år sedan. Manteln efter hennes missionsgärning har upptagits av broder Carlsson och hans tvenne gossar. Ett gott samtal med bön, samt kroppens välfägnad blev till uppmuntran och vederkvickelse. *C. F. I-n.*

RESTURER

MARS: Åby-Torsång 12-13, Falun 14-15, Borlänge 16-17, Grängesberg 18-19, Ludvika 20-21 f. m., Fagersta 21 e. m.-22, Surahammar 23, Hallstahammar 24-25, M. B. D. Västerås 25-26, Sala, Heby, Morgongåva 27-29, Forsbacka 30, Sandviken 31.

APRIL: Sandviken 1, Valbo 2, Skutskär 3, Gävle: St. Petri 4 f. m., 8, Bomhus 5, St. Matteus 6, Tabor 7, 9, Öregrund 10-13, Uppsala 14, Stockholm: St. Peter 15, Djursholm 16, Kungsholm 17, Enskede Missionsf. 18 f. m., St, Paul 18 e. m., Trefaldighet 19, St. Markus 20, Södertälje 21, Nyköping 22, 23, 26, Stigtomta Baptistf. 24-25, Norrköping: Bethel 27, Linköping 28, Hässleberga, Hillarp 30. Tacksam om musikföreningen kan deltaga med. Tro för själars frälsning.

C. F. Israelsson.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006 »**Andliga Fläktar**» 1:20 pr år, 10 öre lösnr Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

i

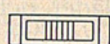 PÅSKENS TID 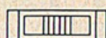

Stor sorg, stor glädje.

Dessa tvenne erfarenheter får varje människa göra bekantskap med. Men trots det att skiftningar och omvälvningarna i människovärlden inom detta område i närvarande tid synes vara de mest framträdande dragen, torde nog dessa ha varit större i lärjungarnas liv, på grund av deras och mänsklighetens inställning till Kristus och djävulens makt, till himlens och dödsrikets plats. Vid Jesu död och uppståndelse framträder just detta. Sällan uppleves i så snabb takt omväxling av sorg och glädje som här, trots det att Jesus väl förberett dem på det som skulle ske, med dess obehagliga och behagliga överraskningar. Inför såväl sorg som glädje står sällan det mänskliga sinnet verkligt rustad. Därför bör varje person ha en andlig kontrolant över sig så att det mänskliga sinnet må kunna balansera.

Vi stå inför Jesu bedrövelse och sorg då Han tänker på det som ligger inneslutet i orden Getsemane, Pretoriet och Golgata. Han sitter tillsammans med Judas, han som skulle förråda Honom, vid påskalamsmåltiden. Tanken därpå måste ha gripit Hans hjärta. Men sorgen gäller icke Honom själv, lidandet ej för egen skuld utan för vår. Inte gäller det i första hand kroppens lidande. Nej, det är själens lidande, själarnas sorg det gäller. När Jesus ser lärjungen som i egen kraft skall visa vad han förmår, ser hans fall och häftiga gråt vid kolelden, då ger hans lidande blick vittnesbörd om vad art Jesu lidande är. Själva kroppens lidande, där från hans kropp flyter svettet som blodsdroppar, bleknar inför den ringa uthållighet Hans lärjungar har i vakandets kamp. Han ser dem utsatta för alla onskans makter. Krossandet av dessa makter gäller hans lidande. Nöden för de sina tränger undan annan sorg och nöd, kroppens smärtor. När han hör sitt folks skrän och rop: »Korsfäst, korsfäst,» som om han varit världens största förbrytare, då bedövas de kroppsliga smärtorna och sorgen och lidandet i Hans själ tar överhanden för sitt folk. Så också när han hör domen som de uttala över sig själva »Hans blod komme över oss och våra barn.» Dessa djävulska tanklösa uttryck förenad med barnens framtid, erbjuder dem en vandring på en blodbesudlad väg. Säkerligen var det ej något som kunde bringa större sorg till Hans rättfärdiga själ och Hans älskande hjärta, som såg vad detta skulle betyda för det framtida släktet. Vad som skedde 40 år efter detta uttalande och än hemskare vad som skett under de sist gångna åren. Blodskörd av blodsådd. Till sist när Han i övergivenhet av sin Fader trä-

der in i skilsmässan från Honom, där Gud ej mer synes som Fadern utan som en rättvis Gud för vår räkning, för hela världens synd, säkerligen blir då måttet rågat av sorg. Men då, ja just då, rämnar förlåten i templet, då skälver jorden, då rämnar bergen och då uppstå döda. Då bryter lovsångstonen fram ur betungat bröst och Golgata blir upphovet till himlens härligaste lovsångsmelodi. När hjärtat brast i sorgen då dog också sorgen dess kraftverkan försvann i lovsång. Ära vare Gud!

Glädjen blev stor.

Aldrig har en så glädjande överraskning kommit till sörjande lärjungar och efterföljare av Kristus, som den, vilken strålar fram i budskapet »Han är uppstånden.» Men samtidigt har ej sorjen varit större bland avgrundens andar än då denna händelse blev känd i dödsrikets portar. Där blev den stora glädjen förbytt i den förskräckligaste sorg och bävan. Ett sådant mått av lidande och sorg som Jesus genomlevde måste åtföljas av ett större mått av glädje, det tyder också segerjublet på som bröt, icke allenast fram på påskdagsmorgonen, utan som ett mäktigt eko bröt fram då Anden föll på de efter löftet väntande Jesu vänner. Glädjebudskapet om Kristi uppståndelse förvandlar jorden för Jesu vänner till en förgård till himlen. Tiden blir en förmedlare av himmelska skatter och de flyende minuterna till ränilar från kärlekens vederkvickande källsprång. Vi fick i glädjebudskapet en levande Frälsare som ingen kan besegra, en kraft som ingen kan övervinna, ett hopp som står evigt fast. Ett friköp som ger full frihet från träldom. Ett reningsmedel som tar bort alla fläckar. En nåd som förmedlar allt till oss som är av värde. En frid som driver bort all oro. En kärlek som lyser så som den dyrbaraste ädelsten och en tro som förvandlar det omöjliga till möjlighet. Kan inte allt detta och mer till bringa oss en glädje stor, så kan dock aldrig mat och dryck, fina kläder och ett nobelt hem göra detta. Varför? Därför att dessa senare bär dödsprägeln, förgängligheten, på sig - medan det förra evighetens insegel.

Jag tackar dig min välsignade Frälsare för din stora nöd och sorg för mig, men också för den underbara fröjd som fyller hjärtat med lovsång. Det är visserligen som en dröm men med en verklig sann uttydning i uppståndelseliv och kraft!

"Om vi lida med Honom skola vi ock med Honom förhärliga."

C. F. I-n.

Ej gott men behövligt.

Brevtankar.

Det är inte gott att vara sjuk och lida kroppsliga plågor. Det är en tung prövning men nyttig och behövlig, som vi mer än allt annat skulle tacka Gud för. Det ligger något, ja, mycken välsignelse gömd i detta. Av egen erfarenhet kan jag säga det, och även ser jag det ofta hos andra. Ja, Gud vare lov! Hans kärlek står bakom allt. - - - Gud har sina vägar med oss. Det blir ofta, inte såsom vi tänka, men den väg som Gud leder är den bästa ändå, även om den går genom mörka trånga dalar. Det värsta tycker jag är, att jag ej kan vara så stilla vilande i Gud som jag ville vara och detta pressar ofta fram tårar. Men det är saligt att ha Jesus till sällskap för varje dag. Vilken omsorg har Han icke om oss.

Tack för de sista »Fläktarna» som kom till påsk. Jag tog 20 stycken av dem satte mig att skriva en påskhälsning och ett bibelspråk på varje tidning och en uppmaning att över-

låta sitt liv till Frälsaren, och sände dem så till Turberkulos hemmets patienter personligen. Jag visste inte att där var just 20 patienter, men tänkte mig ungefärligen detta antalet. Så jag hoppas de blevo till glädje. De andra har jag delat ut på lasarettet.

Jaså, nu får jag snart traktater. Ja, varför skulle inte det lyckas. Underligt att det blev som jag tänkt ibland.»

A. S-g.

Kristna, vakna.

Vid den senaste konferensen vid Moody bibelinstitut avslöt en av talarne sitt kraftiga föredrag mot modernismen med följande allvarliga maning:

Modernismen har gjort kyrkan mager och blodfattig, så att hon ej har kraft att stå upp och bekämpa den ondes makter. Modernismen må i dag tala och planera för »fred,» under det man i smyg undergräver trons grund. Men det är bara ett medel i satans händer för att förstöra det som av ålder varit oss heligt och för vilket våra fäder voro färdiga att giva sitt liv. Modernismen är en kräftsjukdom, som förtär själva livskraften i vårt andliga liv och gör den fordom stridande församlingen till ett lik. Modernismen är det listigaste och mest bedrägliga odjur, som någonsin slingrar sig ut från helvetet. Det är det farligaste gift, som någonsin blivit upptänkt av satan, ty det kallar sig kristet, under det att det förstör tron på bibeln, på Gud och på Kristus. Dess förespråkare skola ej sluta förrän de med sina förförda efterföljare böjt sig till antikrists fötter.

Kristna, vakna upp! De säga sig ha stor visdom och ropa »frid, frid,» till dess ett hastigt fördärv kommer över en intet ont anande värld. De onda makter, som anfalla våra liv och institutioner kan ej besegras av mänsklig visdom och kraft. Dessa makter kunna övervinnas endast med Guds kraft. Och det behagar Gud att visa sin kraft på ett övernaturligt sätt genom pånyttfödda män och kvinnor, som lyda Gud mer än människor och som vilja göra Guds vilja, vad det än må kosta dem. Må Gud väcka upp män, som tro på Gud och förkunna hela bibeln med en helig nitälskan för själar i den helige Andes kraft, män som predika Jesus Kristus såsom korsfäst, uppstånden och igenkommande.

Kristna, vakna upp! Låten eder ej bortföras av den listiga och jämkande, modernismen. Stå upp! Återvänd till Gud, till bibeln, till Kristus! Tro vad Gud säger! Bed Gud om förlåtelse, om frälsning och om en väckelse genom den helige Ande.

Mis. V.

En stark församling.

»Är det en stark församling här?» frågade en man då han gick förbi ett kapell. »Ja, min vän», blev svarel. »Huru många medlemmar?» — »Sjuttiosex.» — »Äro de rika?» — »Nej, de äro fattiga.» — »Men huru kan du då säga, att församlingen är stark, då det är blott 76 medlemmar och alla fattiga?» — »Jo, jag säger det, emedan medlemmarna regelbundet besöka gudstjänsterna, värdera Guds ord högt, allvarligt hålla sig till sin tro och i överrensstämmelse därmed föra ett kristlig leverne. De leva tillsammans i frid, älska varandra och sträva i Andens enhet att befrämja Herrens sak. En sådan församling är stark, vare sig hon räknar fem eller fem hundra medlemmar.

Up. V.

En trogen medarbetare.

Fröken Berta Murén, Gävle.

Denna kära syster var också med vid startandet av min första insamling till Syster Ruths underhåll som missionär. Då levde modern, en god försynt och älsklig kristen, som gemensamt med dottern gjorde sin insats häri. Sedan modern gått hem till Gud har syster Berta Murén fortsatt med mors gärning och troget varje år givit sitt bidrag för S. Ruths underhåll. En trogen medlem av St. Petri församling har hon där varit till stor uppmuntran och hjälp i söndagsskolarbetet m. m. I hennes hem har jag ofta mottagits och därvid haft dyrbara samtal och bönestunder. När jag besökte hemmet möttes jag alltid av ett leende och glada blickar från familjens medlemmar och inte minst från modern. Säkerligen blev det mycket tomt i hemmet efter denna moder. Men det är gott att Jesus ersätter mycket av sådan tomhet, och genom det eviga hoppet skingras molnen, ty återseendets ljus strålar de troende efterlevande emot. Tack kära syster för din insats uti afrikamissionens betydelsefulla arbete. Detta tack är ej någon belöning, denna giver Herren på sin dag, men vi giva Honom all äran för nåden att få vara med i arbetet. Gud välsigne dig och må du en dag få se alla dina kära komma med till mötet inför Herren på den stora dagen.

C. F. I-n.

Afrika.

Old Umtali.

Den 17/11 1943.

Fridshälsning!

Ett hj. och varmt tack för de bägge breven som just anlänt. Brevet gn. Syster Alice kom först och i lördags det som sänts genom Biskop Wade. Det har varit en lång tystnad och vi har så ofta undrat hur ni ha det. Jag hoppas att mitt sista brev genom, S. Rosa kommit fram? Det blir högtid när breven komma, och man tycker att en frisk fläkt går igenom dem, som förändrar vardagen till högtidsdag. Hemlängtan smyger då över en, och man undrar om det än en gång skall lyckas få komma hem. Det är så många frågor man ville framställa och få svar på, men det är med er som med oss, att det mesta måste bli osagt, så att det ej kan användas till skada för vårt land och folk, eller det land vars skydd vi äga. Men o, vad frågorna komma ilande. Vi tänka så ofta på Eder alla i våra böner. Det hjälper och det lättar, när man lägger fram all undran inför Honom som har all makt. Det ger mig en förnimelse av trygghet och ro att få krypa ner på knä och lägga alla dessa trogna vänner fram inför Honom. O, må intet fattas i det dagligt nödvändiga. När jag tänker på hur villigt de ha offrat för oss härute, då blir det ibland verklig nöd i hjärtat, vid tanken på att de kanske nu själva lida.

Vi ha inte haft några nyheter från årskonferensen och det gladde oss höra att du var där. Tänk att det är tio år sedan Biskop Johnsson be-

sökte Sverige. Det är underligt hur fort tiden går. Jag har nu två perioder på fältet. - - Jag har så mycket som jag ville ha gjort om jag väl kommer hem. Här arbeta vi för högtryck. Mycken glädje och välsignelse få vi dag för dag. Underbart har behoven fyllts. Jag skall inte närmare ingå på detta, även om det är ett intressant och glädjande kapitel, och brevet får inte bli alltför långt. Vi måste tänka på cencuren också. Detta, med så mycket annat, få vi vänta med tills den glada dagen kommer, då det skall sägas: det kunde inte uttryckas i ord. Det fyller mitt hjärta med en obeskrivlig glädje att se hur Gud välsignar våra händers verk. Hur Han vänder folkens hjärtan så att de komma till oss i förtroende. Jag tycker ofta att jag är världens lyckligaste människa. Tänk om Syster Ellen och de gamla banbrytarna kunde se oss nu, vad det skulle glädja dem. Nu är det inte längre frågan, hur man kan vinna dem - fast vi också ha detta i syfte - utan hur kunna få tid och rum nog. Den klinik vi öppnade för byfolket när jag var ensammen, och inte kundu gå ut till dem, har nu växt ganska betydligt. Två gånger i veckan komma cirka 200-250-270 människor hit med många olika svårigheter. Tänk att få ge lindring och kroppslig hjälp till dessa, men ännu större, få bryta livets bröd till dem. De äro behövande på många sätt, och deras hjärtan längtar efter någon som kan hjälpa dem med deras själs hunger. Vi få peka på Guds Lamm för dem och en del kunna vi undervisa om vägen. Vi ha sett hur Gud själv talar till dem.

Ja, jag skall inte dröja längre vid detta ämne, ty då blir det ark efter ark. Men jag vet att du och vännerna vill glädja eder över denna Guds nåd och godhet som Han kallat oss till, och skickliggör oss till att välsigna och frälsa detta vilsegångna folk. Dagarna gå alltför fort. Tiden riktigt flyr iväg. Men vi ha det gott på alla sätt. Både Syster Rosa och jag är vid god hälsa. Lite förkylning ha vi haft. Vi ha vår nu med häftiga väderleksombyten, men eljest må vi bara bra. Hassings stå nu resfärdiga för sin första semester. Han har gjort ett gott arbete ute på distriktet. Vid sista konferensen blev han distriktföreståndare. Det gläder mig att de ha vunnit en så god ingång i allas hjärtan. Syster Rosa är just nu ute och sköter om en av våra missionärsfruar, som i förra veckan fick en son. Vi ha just nu haft middag kl. 6,30, och vill gärna få en del brev färdiga att sända - varför jag får skynda. -

Så glädjande att Helge finner sig så väl i Mölndal och har glädje att se framgång. Är pastor Gunnar Larsson i Kungsbacka, var är då Gunnar Andersson, som var i Peter, Göteborg, när jag var hemma? Vi ha inte haft kyrknyheter på så länge. Det är så länge sedan jag hörde från S. R. V., A. Hörling, S. Lalin o. s. v. ibland längtar jag så. Hälsa dem alla så kärt. Jag har en del returnerade brev, men de få ligga tills tiderna bli bättre. Jag sänder detta genom Syster Alice. Det är snällt av henne att förmedla breven. Du har nog redan hört att Syster Rosa hade sin ferie hos dem, och tyckte hon mycket om allt hon såg och lärde känna. Det har ju varit min dröm att få se detta vårt första fält och jag hoppas att det till sist skall bli verklighet. De ha haft stor sorg därnere. En av deras älsta missionärer har fått slutat. Hans plats står nu tom. Det blir saknad när någon av kamraterna lämnar oss, samtidigt är det nog allas önskan att få den sista vilan i adoptivlandet, som vi lärt oss älska.

Det närmar sig nu julen. Jag vet inte om du får detta brev före eller efter julen, det beror hur det kan ta-

ga sig fram. (Det ankom till Råå den 12/3.) Hoppas dock att det når dig. Fosterlandet blir så långt borta när de förut goda förbindelserna bliva avbrutna.

Jag var ute på tio dagars tältmöten med Hassings. Vi hade det välsignat. Syster Rosa stannade hemma i år, hon var ute i fjol. Vi bruka turas om, ty det är svårt, ja omöjligt för bägge att vara borta. I januari har jag tänkt gå till några vänner för lite vila. Jag vill helst inte gå nu till Södern förrän jag kan resa hem. Jag känner att vila är behövlig nu och då, därför om allt går väl följer jag med dem hem när de komma hit till mötet i januari. Jag måste nu draga mig mot slutet. Jag har skrivit fort och just som det kommit i tankarna. Pennan flyger inte så snappt som tanken, så om det är osammanhängande, så får du ha ett vänligt överseende.

Alla goda önskningar för det nya året, för dig själv, hemmet och alla vännnerna. I ären alla inneslutna i de bästa välönskningar.

Allas eder tillgivna

Ruth E. Hanson.

P. S.

Jag brukar vanligen avsluta breven »Ditt andliga barn» eller något i den vägen, men i kväll blev det inte så, troligen därför att jag i tanken besökt Er alla. Jag är ju i alla fall nästan för gammal att vara barn, Ruth.

P. S.

Hjärtliga hälsningar från Alice. Allt är väl. Gud är med. Snart är det jul. Hassings är f. n. i Sydafrika på semester och Per Knutson. Hälsa alla God jul.

Alice, Inhambane.

Räddningsbojen.

För omkring 20 år sedan utbröt en natt i november plötsligt en förfärlig storm på Nordsjön. De fiskare som vore till sjöss i närheten av Jyllands kust, sökte sig skyndsamt mot land. Det blev en kamp för livet, många funno denna natt sin grav i havet. De som nådde land glömde aldrig denna natts fasor. Men hjältedåd utfördes också denna natt i Herrens namn. Ett av dessa lyder: En båt kom seglande med rasande fart mot land med 6 män uti. Havet sjöd och brusade runt omkring båten. Varje muskel var spänd, ty det gällde livet. Blott ett enda felgrepp och de vore ett byte för döden. För 3 av männen finns dock lite hopp ty de vore försedda med räddningsbojar, de andra hade inga. Men när faran var som mest överhängande, togo de tre i hast av sig räddningsbojarna och överlämnade dem åt sina kamrater och sade: »Vi veta på vem vi tror och är det Herrens vilja, att detta är vår sista resa, så veta vi, att vi gå hem till Herren, men ni äga ej denna visshet. Ni behöva ännu tid att kunna sörja för edra själar.»

De sade sannt ty kamraterna kände ej Herren Jesus, men de själva hade den egentliga räddningsbojen. Har du denna på dig, du som läser detta. Alla blevo dock räddade i land troligen därför att det skulle bli känt och mana andra kristna att följa deras exempel i osjälviska gärningar. Skall du kunna det, måste du först själv ha räddningsbojen, frälsande tro på Kristus och vara beredd att möta Gud. Att vara som dessa fiskare, rustade att utföra hjältedåd i offerliv för Herren.

C. H. gn. Uppl. V.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå.
Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006
»Andliga Fläktar» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

En sann nitälskan.

Hon är ej frälst, men min bön är att kunna vinna denna unga själ för Gud. Kanske tidningarna Andliga Fläktar kunna bliva henne till hjälp, tiden blir ju ofta lång då man ligger på sjukhus och då kan det vara gott för henne att läsa dem, ty de innehålla så mycket som jag för egen del tycker om. Detta kan ju även bliva till glädje för de andra patienterna, som kanske också vill läsa dem, och ge dem en rätt blick på de himmelska tingen och en orsak till att söka Gud medan det heter i dag. Huru gärna vill och önskar jag att knnna bli en själavinnare, som går ut för att vinna människor för Gud. O, att Gud finge mera använda mig i sin tjänst, så att jag kunde göra något för Honom. Att elden skulle brinna ännu klarare i mitt liv, att jag kunde lysa och värma där jag går fram. Det är stort att vara frälst genom Guds underbara nåd och att vara bevarad i dag. O, vilken nåd att Gud vill använda oss svaga barn i sin tjänst. Må Gud få bruka oss som äro unga i församlingen till välsignelse,det är min bön. Det är så mycket som vill locka oss unga. Det kommer många faror i vår väg, men vi veta ju att Gud går med oss och leder oss härligt igenom allt, om vi blott förtröstar på Honom och hämtar hjälp från Honom, som allt förmår. Han göre oss ståndaktiga och hjälpe oss att hålla ut tills den dag Han kommer att hämta sin skara. Må då icke jag saknas.

M. J.

På Sveriges fält.

I LIDKÖPING mottog pastor Nyberg mig. Mötena voro välsignelserika och välbesökta. Vännerna visade mig mycken omtänksamhet och gästfrihet, och hade det bra på alla sätt. En tillökning av församlingen hade blivit till uppmuntan. Det är som att komma hem att få möta med vännerna här. Vid besöket hos mina barn, vännerna Corneliussons, kommo vi att samtala om frimärke och fick jag då en plötslig fråga om jag även samlade pengar, och med tanken på samling av gamla pengar svarade jag »nej», då de båda smålog och tyckte det var intressant höra, att jag, som hade två missonärers underhåll att tänka på kunde vara så tanklös. Men de räknade ej därmed utan tog upp ett par sedlar och räckte mig. Då förstod jag mitt misstag, men också hur Gud själv sköter sitt verk. Det var ett tacksamhetens offer som bringades fram till Gud. Likaså fick jag från S. R. V. en gåva genom syster Karlsson som fått den yngsta givaren och föräldrarna med till ett möte.

Den 25 februari ställdes färden till LAXA, där möten höll i Metodistkap. och hos pingstvännerna. Dessa voro goda och efter förhållandena välbesökta och Andens enhet rådande, även insamlingar gjordes för Afrika i båda mötena. Gästade även nu vännerna Johansson gästfria och trevliga hem. En liten ljusning har inträtt i Metodistförsamlingen arbete i tillökning av medlemsantalet. Även pingstvännerna ha det gott.

Nästa plats var KRISTINEHAMN. Pastor Isakson mötte och ledde mig till mina vänner Theoder Anderssons hem vilket jag fordomtid så oftat gästat. Mötena voro dyrbara. Söndagsförmiddagsmötet måste hållas i lilla salen på grund av att röken slog ned i den stora salen till följd av vindförhållande, så den blev fullsatt och det gick bra. På eftermidda reste jag till KARLSTAD där Pastor Elmblad och bröderua Westerberg mötte. Aven nu hade jag min gästfria bodstad hos vännerna Westerberg. Deras lilla rare gudfruktige son hade varit klen till sin hälsa rätt så länge. Vi hade en

bönestund tillsammans vilket var mycket kärt. Må Gud få bevara honom sådan genom livet. Mötena voro ej så väl besökta men Herren var nära Det kanske lyckas Elmblad, som uyss kommit till Karlstad, att ordna med en ny kyrka. Lycka till!
MUNKFORS besöktes sedan. Resan skedde under stark storm så att inte mindre än 3 stora träd bröts ned och lade sig över järnvägsspåref mellan Karlstad och Deje. Beredskapsmän som voro med tåget hjälpte till med att såga av stammarna och väka bort dem från spåret, vilket försenade oss cirka 2 timmar. Extratåg med folk och redskap kom till platsen för att laga de elektriska ledningarna som slitits sönder. Som väl var hade vi denna gång ett ånglok som körde oss. Fick bo hos postmästare Möllers på vilkas avskedsfest jag var när de flyttade från Västerås för cirka 20 år sedan. Mötena voro välbesökta och välsignelserika. Pastor Lindberg hade ordnat allt väl för mig. Vännerna G. Beckers voro rätt pigga av sig. FILIPSTAD besöktes därefter, mötena voro goda, men det skulle vara till stor styrka i arbetet om allt Guds folk insåg betydelsen av deras närvaro i mötena och ännu mera i deras kärleksinsats däri. Mina vänner från Mora, Fogdes som nyligen flyttat hit tog välviligt emot mig trots det att br. Fogde låg sjuk, men var på bättringsvägen. MALUNG besöktes så 6 - 8 mars. Vännen Halvarsson mötte med cykel och tog mina ressaker till sitt goda och gästfria hem. Möten hölls i Missionskyrkan på lördags- och söndagskvällen det senare hölls som alliansmöte med baptister och Fr. arm. Sönd. f. m. i Baptistkapellet. På månd. e. m. syf. hos en baptistfamilj och enskild bönestund i mitt värdfolks hem på kvällen. Alla mötena voro dyrbara och anderika, samt välbesökta. Med depredikande bröderna förnams en dyrbar andlig gemenskap och deras ord «Välkommen åter» var ett hjärtats eko. Insamlingen för Afrika var både god och hjärtlig. Sedan blev det MORA där jag fick min trevna bostad hos pastorsfamiljen Hellströms. Mötet på kvällen dyrbart men fåtaligt besökt delvis genom prövningar i hemmen, ålderdom och tankarnas upptagande med det kommande »Vasaloppet». Ja, det gäller att stå rustat mot alla satans anfall. Br. Hellström var glad över att ha utposterana i sitt arbete, därtill kommer de många sjuka som behöva besök och som visat dyrbar frukt. Reste till *Sollerön* dagen därpå. Det blev en mycket stark storm och därtill isgata så det var svårt för folk att ta sig fram, men ändå kom en del till mötet som inleddes av missionspredikanten, som även avslutade mötet. Naturligtvis var mitt hem hos vännerna Andersson där man alltid har det trivsamt. Ett gott bidrag av deras tionde lades i min hand för Afrika. Tidigt dagen efter reste jag över Mora till LEKSAND där Vict. Olssons hem som vanligt stod öppet för mig. mötet på kvällen gott och välbesökt. Nästa dag gick färden över Borlänge till Fjäkelmyra. I Borlänge mötte Past. Wankvist och sonen och hjälpte mig till bussen. Det var gemensam glädje att möta varandra här bland vilka min son Helge och jag delat så många rika välsignelser. Vännerna Berglunds tog emot med glädje och kom jag mitt upp i dottern Britas födelsedagsmiddag. Båda mötena som hölls i Åby Kapell voro dyrbara och välbesökta.

forts.

RESTURER

APRIL: Stockholm: St. Paul 15, Djursholm 16, Kungsholm 17, Enskede Missionsf. 18 f. m., St. Peter 18 e. m., Trefaldighet 19, St. Markus 20, Södertälje 21, Nyköping 22, 23, 26, Stigtomta Baptistf. 24-25, Norrköding: Bethel 27, Linköping 28, Hässleberga, Hlilarp 30. Tacksam om musikföreningen kan deltaga med. Tro för själars frälsning.

C. F. Israelsson.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

15 MAJ 1943. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 10 Nr 5.

Den mest Underbare.

1 Pet. 1: 8-9.

Pris ske Gud, för det gamla men dock alltid evigt nya evangelie budskapet. När man åter och åter står inför dess väldiga strålreflexer från den stora underbara försoningsgärning, som utfördes för det fallna släktets återställelse ja för mig, då mötes man om och om igen av den förnyelsens våg, som tager från oss allt det gamla och låter något gudomligt evighetsnytt stanna kvar hos troende, ödmjuka och mottagliga själar.

När Gud bjöd mig avsluta min restur och resa hem Palmsöndag från Stockholm och inta bädden och därunder få fira påskhögtiden tillsammans med min hustru, som 3 veckor innan blivit avsidestagen, har min trofaste Frälsare stått för mina tankar, mina blickar och mitt sinne, som „*den mest Underbare*„ O, hur har jag inte önskat att min tunga kunnat forma orden och uttalat dem med den gudomliga kraft, som genomströmmar försoningens budskap. Att den gudomliga strålglans som omgiver Honom “*den mest Underbare*“ kunde åskådliggöra Hans gestalt, sådan han framträder, då Han första gången stiger upp i Övre salen i Jerusalem tillsammans med sina kära lärjungar, och tills susningen gick fram över den väntande skaran sittande där, under det “*den Underbare*“ sitter triumferande i Övre salen i den himmelska helgedomen. Kanske då “*den mest Underbare*“ bleve än mera underbar för oss alla troende kristna och ibland dessa också de nära 2000 läsare av »Andliga Fläktar». Tänk om detta skedde nu.

Vi se Honom på väg till Övre salen visad dit av en man bärande en kruka vatten. Kära vänner, det är på tiden att låta all torr andlig bekännelse försvinna. Med av gudomlig kärlek fyllda käril kunna vi bli till välsignelse för “*den Underbare*“. Se på Honom, där Han i tjänaregestalt träder in i en slavs syssla. Han tvår lärjungarnas fötter och går ej Judas - förrädaren förbi. Petrus blir förskräckt inför denna nedlåtenhet, men själv erbjuder han sig ej överta tvagningen. Är Han inte underbar? Gå du och jag och gör som Han och vi få del av det underbara. Han äter påskalammet med de sina under stor bedrövelse och ångest och med Judas vid bordet, men Han visar ingen bitterhet, uttalar ej något ont ord. Gör du detsamma och jag, vi få då del av det underbara. Vid nattvardsbordet talar Han med dem om betydelsen av sin offerhandling, sitt kött och blod. Han står redan under dess väldiga verkningar vilka hela mänskligheten skall förnimma. “*Utgivet, utgjutit för eder till syndernas förlåtelse*“. Syndens rot träffas i dess djupaste djup. “*För eder*“, för

varandra, blive det vår lösen även i lidandets stunder, då få vi del av det underbara. Du ser Honom i Getsemane. Mottot är: »Icke min vilja ske utan din». Lev i detta och det underbara sker. Villigt låter Han sig tagas, smädas, beljugas, hudflängas, bespottas, törnekrönas, korsfästas, och allt detta avslutas med bön om förlåtelse över dem som gjorde Honom skada. Ser du strålglansen från den *"Underbares"* gestalt. Är Han inte *"den mest Underbare"*? Gå samma väg och du får del av det underbara.

Han är dömd som en brottsling, men dör som den Rättfärdige. Är Han inte underbar i sin omsorg om sin moder och lärjungen Johannes och alla de övriga. Underbar i sin uthållighet, och i sin sista hugsvalelseupplevelse. Är det inte kärt att höra Honom säga: »Fader, i dina händer anbefaller jag min Ande». Efter dessa djupa själslidanden ser han sin Faders händer utsträckta mot Honom och Han slutes i sin Faders famn, vilket måste ha varit det ljuvligaste erkännande av Faderns välbehag över Hans försoningsgärning. *Är icke detta underbart, säg? Jo, Han är Unbar för mig, den mest Underbare.* Så lungt kan även du och jag få lägga oss i Fadersfamnen och få del av det underbara.

Han tages ned från korset och lägges i griften av kärleksfulla händer. Omhulda Jesus även som en lidande och död Frälsare och du får del av det underbara. Graven kunde ej behålla Honom, ty det underbara skedde: Han stod upp med en förhärligad kropp. Han lever, verkligen lever, många hava sett Honom. Har du en levande tro på Honom, då har du sett Honom och fått del av det underbara. Har du sett hur underbar Han framträder under uppståndelsedagarna. Överbevisande, styrkande, lärande, hänvisande till skrifterna, hälsande, välsignande. Följ dessa spår och du får del av den *"Underbare"*.

Nu står Han där på Oljeberget för att i synligt motto skiljas från sina kära, och det underbara sker att i stället för sorg fylles deras hjärtan med stor glädje. Underbara förvandling. De gå tillbaka till Övre salen där de upplevat så mycket med varandra och med den *"Underbare"*. Men det var ej slut med upplevelserna med Honom. För övrigt blir det aldrig slut på underbara upplevelser med den *"Underbare"* såvida hjärtat står i rätt ställning till Honom. De bedja, vaka, tacka och prisa Gud. De vänta, de bida och Andens välsingnelseström kommer med en kraft som de aldrig anat. Vad är det som sker? Jo, den *"Underbare"* förhärligas i själar på jord, själar som trott på löftet och nu få del av det underbara. Gör du detsamma, inte allenast en gång utan alltid och du får del av det underbara. Din käraste plats bör vara helgedomen och dina käraste intressen Hans. Då sysselsätta vi oss icke så mycket med utanverken, varandras uppfattningar eller klandra dem. Eller om andra församlingar stå i den rätta inställningen till våra uppfattningar efter bibelordet. Och de enskilda eller församlingarna lägga icke så stor vikt vid trosformlar, trosartiklar, gudstjänstformer. De diskutera ej om rätta sättet att gå till nattvarden eller att bli vattendöpta eller andedöpta. Den saken uppenbarar den *"Underbare"* när Han blir *"den mest Underbare"* för själ, hjärta och sinne. Han gör det på ett mildt förståligt sätt, så att intet hinder reses upp därigenom för den sanna syskonkärleken till allt Guds folk. Vi avhålla oss från allt partinit om än det kan ha sken av ett rätt församlingsnit, och hårda omdömen. Vi söka sprida den Gudomliga kärlekens strålglans över alla våra bröder och systrar, och bedja den *"Underbare"* låta sin gestalt uppenbaras uti våra liv. Då kommer detta en dag att stå över allt: Han skall alltid bli för vår själ

"den mest Underdare":Vår Herre, Jesus Kristus, din och min välsignade, verkligt levande Frälsare!

C. F. I-n.

FREDSÄNGELN.

Jag gjorde ett besök i ett hem under min restur i vinter, dit jag var inbjuden till middag hos en fru, som för några år sedan blev förd till Kristus. Detta skedde, såväl genom Guds nåd som en listig vännina vilken förut böjt sig för Herren. Hon blev frälst och även hälbrägdagjord från en långvarig nervsjukdom vilken hon sökt hjälpa upp med dyrbar medicin under 20 år. Denna syster omtalade följande: »Jag har sett Fredsängeln. »Jag såg både förvånad och frågande på henne». Ja, »sade hon» det är verkligen sannt, jag har sett Fredsängeln... Jag har sett honom tydligt med mina ögon. Då jag kom ut ifrån ladugården en dag där jag förättat min vanliga dagliga gärning såg jag en ängel med vingar och med en fredspalm i sin ena hand stå på grannens hustak. Strax därpå förflyttade den sig över till takåsen på vårt hus och efter nagra ögonblick försvann den. Det var ej någon synvilla utan en verklighet, så jag tror att vårt land blir i fortsättningen skyddat från krigets fasor.»

Att detta var en sann upplevelse kan man säkert tro på, även därför, att denna syster ej hör till de spirituella eller mycket språksamma och frimodiga, utan till de stilla i landet. Vi vilja med henne tacka Gud även för sådana yttre skyddande bevis på Guds omsorg om oss, vårt folk och vårt land, trots all synd och ogudaktighet och även likgiltighet hos Guds folk. Men det finnes dock en stor bedjande skara, som träda dagligen fram inför Guds tron för vårt folk.

En judinna.

Här en tilldragelse, som nyligen skall ha försigått på »Untergrundbahn» i Berlin. Judar äro förbjudna att sitta i järnvägs- och spårvagnar om någon annan passagerare står. Följden är, att de sällan våga sätta sig. Vid ifrågavarande tillfälle satt emellertid hopkrupen i ett hörn en liten judisk gumma i sextioårsåldern. Ingen av de män som stodo i vagnen, körde upp henne. Helt plötsligt trängde sig en stor, välfödd herre i ny partiuniform fram till gumman och befallde henne bryskt att stiga upp, ty han skulle sitta. Den gamla stackaren blev paralyserad av skrämsel och kom sig inte för att genast stiga upp. Men det gjorde i stället en kapten, som satt i motsatta vagnshörnet. Han bar en tämligen medfaren uniform, som vittnade om att han nyligen kommit från fronten. Kaptenen klappade partifunktionären på axeln och erbjöd honom sin plats. Denne stammade generat, att han inte alls ville ha kaptenens plats, men att det var nödvändigt att hålla ett öga på judarna »detta byke som förstör vårt land». Kaptenen mönstrade partifunktionären från topp till tå och yttrade: »Jag undrar om inte vi frontsoldater måste göra rent hus med det byke som i dag är sysselsatt med att förstöra Tyskland». Alla medpassagerare gåvo högljutt sitt bifall tillkänna, medan partifunktionären hastigt försvann.

Ö. P.

Vädjan.

Företrädare för Stockholms olika religiösa sammauslutningar, som under lördagen och söndagen haft ett möte under prins Bernadottes ledning, ha riktat en vädjan till Sveriges kristna.

Vi tro, heter det i vädjan, att Gud

har en särskild uppgift för Sveriges folk — inte minst när fredens efterlängtade dag kommit. Vi äro medvetna om att vi både som Kristi bekännare och som nation äro långt ifrån vad vi böra vara för att kunna bli Guds redskap i en blödande värld. Men vi tro att Gud vill rusta oss för en särskild mission, och vi vädja till Sveriges alla kristna att förena sig i uthållig bön till Gud om en allmän andlig väckelse både bland de kristna och bland de oomvända. Däri se vi den enda räddningen undan den andliga och moraliska katastrof som hotar vårt folk just nu.

Ö. P.

En verksam syster.

Fröken Sara Malmström, Öregrund.

Denna kära syster hör till de tillbakadragna och delvis försagda av Guds barn, särskilt när det gäller att framträda i en t. o. m. så här liten tidnings spalter. Men när det gäller frimodigheten i Kristus, så är hon käck. Det var med stor möda från min sida, som jag fått det så långt, som det nu skett. Hennes kliché har legat på lager hos mig i två år på grund av hennes passiva motstånd. Men mitt besök denna vinter i Öregrund gav mig ett visst tillfälle att nå målet.

Jag har upplevat med hennes föräldrar och henne själv rika andliga erfarenheter och jag anser ett omnämnande därom endast kan bli till förhärligandet av Herrens namn, och inför detta må vi vara villiga att ge vad som helst. Jag erinrar mig våren 1926 då jag besökte Öregrund o. just då hade fått mig av Gud pålagt uppgiften att insamla medel till Syster Ruth Hanssons underhåll som missionär. Jag blev då inbjuden till denna familj, vilka då tillhörde Missionsförb. De hade haft besök av en evangelist som blivit till väckelse för ungdomarna och även äldre. Bland dem som fick del av denna väckelse var fru Malmström. Men så måste evangelisten resa och de nyfrälsta längtade och bad Gud om att han ville sända någon annan till dem. Så kom jag. Fru Malmström sade då: »Vi har bedit till Gud mycket om att han skulle sända oss ett vittne som ersättning för den andre brodern, men aldrig kunde vi tänka oss att detta skulle komma genom Metodistkyrkan, men det är säkert att I - n är här på våra böner, är Guds bönesvar till oss, »Nu förstod jag, att den förnimmelse av en stark dragning till Öregrund, som jag ägt då jag stod inför frågan att välja mellan Öregrund och en anplats, denna delvis berodde på dessa förböner. Och likaså att jag blev hindrad att gå till en större församling på grund av återbud. Således var jag fullkomligt inne i Guds vilja, vilket även senare mäktigt uppenbarade sig.

Denna unga syster var med de för-

sta som ville hjälpa till med S. Ruths underhåll under 5 år. Ja, det blev mer än 5 år... I sammband med mitt besök då inträffade min 55 årsdag och blev jag uppvaktad av dessa ungdomar och av metodisterna på ett sätt som jag aldrig glömmer. Det var då första gången jag hörde sången: »Jag är barn, jag är barn» och » Jesus har ett dukat bord.« Vid detta tillfälle fick jag även en god slant för Afrika. Ja, besöket vid detta tillfälle var den näst sista kraftiga insats som blev gjord för S. Ruths underhåll. Resan till Afrika anträddes sedan ett halvår efter.

Orsaken att jag mera energiskt sökte få syster Saras tillstånd att sätta in hennes kliché i A. F. var den vemodsfulla överraskning som jag fick vara med om vid besöket i vinter. Samma dag jag kom till Öregrund besökte jag vännerna Malmström och fann honom ligga på sin dödsbädd. Han hade någon vecka förut glatt sig över mitt kommande besök och nu låg han på sitt sista och med slutna ögon. Jag ropade mitt namn till honom och då öppnade han sina matta ögon och ett milt leende gick över hans anletsdrag, men strax därpå slöt han ögonen och öppnade dem icke sedan. Morgonen därpå kl. 6 gick hans ande frigjord hem. Hustrun hade några år förut gått samma väg. O, vilken underbar syn att möta Jesus och varandra! Hur svårt detta än var för vår unga syster, så gjorde det dock att hon kunde få vara med på mötena. Ja, nu är hon lämnad ensam. Nej, icke ensam, hon har lärt känna Honom som aldrig lämnar de sina ensammen. Han vår välsignade Frälsare lever för att samla oss alla en gång hem till sig.

Gud styrke och uppehålle dig syster! Ett varmt tack till Guds ära för vad du varit för mig och missionsarbetet. Hav tålamod med

Fabror Israelsson.

Afrika.

OLD UMTALI.

Ur ett äldre brev. Fridshälsning!

Sitter hopkrupen framför brasan. Har just haft en kopp kaffe, som vill hålla mig vaken, ty jag kände mig sömnig. Jag är alltid lite rädd att spara med brevskrivningen till söndag, ty man kan aldrig veta vad det oväntade kan bringa en, och känner därför alltid en ängslan att inte få breven färdiga innan. Det är också skönt att ha söndagen för den mera andliga stillheten... När jag så gick till skrivbordet och fick se kuverten med de skrivna adresserna ansåg jag det vara bäst få dem färdiga i kväll. Brasan knastrar så fint och »Månsen» spinner så bra. Nu under vintervec- korna ha vi förtjusande luktärter och violer. Jag tog in av dem så hela rummet är fullt av doften. Det är omöjligt beskriva hur roligt det är att få en stund för trädgården. Vi har en så präktig pojke som sköter den. Just nu ha vi också gott om grönsaker för de svartas sås (Mariver,) så det är lätt att få mat åt dem. Men eljest är det verkligt bekymmersamt. Jag är därför särskilt glad att ha denne gosse, han älskar att se det växa och vi ha en bra trädgård. För mig är det en verklig vila att gå där, och växtligheten gläder mig särskilt. Blommorna äro så fina, rena och doftande och talar till mig. Innerligt tackar jag Gud för dem. Liljorna stå höga, och efter som det blir varmare slå de ut i fägring.

Jag har köpt en incubater (Äggkläckare) för 50 ägg, så nu skall det bli fart i hönsgården. Vi behöva flera ägg och mera kött när febrarna under regntiden äro svåra. Det är så trevligt finna nya vägar, nya möjligheter, ofta driver nöden oss dit, men det blir så intressant och fängslande: mycket lär man sig och mycken humor finnes i det och jag får mina

hjärtliga skratt. Det skall bli härligt då vi kan flytta. Steg för steg går det fram, men sakta. Igen och igen tycker jag mig skulle ha lärt tålamod och att kunna vänta, men ofta finner jag det brister. Jag ville helst gå att skynda på de saktfärdiga. Det är så mycket i detalj som måste utföras och det tar tid. Det är lite svårt att ha arbetet så spritt, det tar många steg. Vinden har också en tid varit kall och då cyklar jag inte. Man blir lätt förkyld att cykla mot vinden, därför går jag nu och det tager mera tid.

Vi rustar oss nu genom förbön och personligen för de stundande kampmötena vilka hålles under september inom olika distrikt. Hur det skall gå i år att få vara med, vet jag inte, ty det är svårt att bli fri. Vi ha många väntande mödrar, som kommit hit på grund av mina besök i deras byar. Det är ingenting jag hellre önskade än att få gå ut till folket, ty det synes bli stor skörd av det och det gläder ens hjärta att få vara med. Men nu när jag är ensammen bör min plats vara här. Som väl är, kan jag vara med i förbönen om än kroppen måste stanna på en annan plats.

Ja, underbart och underligt leder Gud oss, endast vi äro villiga. En dag då jag såg igenom gamla tidningar, kom jag över Wesleys ord »Jag vågar inte oroas. Lika lite som jag vågar svära eller förbanna vågar jag bekymmras» - - - - Detta grep mig. Tänk vad mycket han hade som såg bekymmersfullt och oöverkomligt ut. Säkert frestade fienden honom till oro, bekymmer och tvivel, men likväl kunde han säga: »Jag vågar inte oroas». Jag tror att Gud håller på att fostra mig in i ett djupare böneliv. Ibland vill jag liksom rygga tillbaka, det känns som jag var rädd för korset, men det är helt flyktigt, ty Jesus är outsägligt dyrbar. Förra söndagen var det så stilla och lugnt här sedan alla gått till kyrkan vilka kunde gå, jag kände då ett särskilt behov att gå ned på knä i bön, då Jesus mötte mig underbart. Jag kunde endast ge mig själv åt honom. Jag har fått en så intensiv längtan efter att bli mera lik Jesus i anden.

Söndags afton.

Har just gått sista ronden och sett till mina vita och svarta patienter. Vi ha 3 av missionärerna sjuka. Min skrivning blev avbruten i går kväll då en flicka från en by kom hit och hade en väldig hög feber med kramp-ryckningar. När jag sedan kom tillbaka var jag så genomfrusen så att jag kröp i bädd vid en varm vattenflaska.

Söndagen var en god dag. Vår infödde pastor talade över orden »Jesu Kristi Guds Sons blod renar från all synd» Det var mycket gott. Han är en man fylld av Guds Andes kraft.

Mottag själv och alla vännerna mina hjärtliga hälsningar.

Ruth.

Vems fel är det?

Det var en församling av troende på en ort. Deras hjärtan brunno av kärlek till Herren. De hade en predikant, vilken icke just var utrustad med några synnerliga gåvor. Men de älskade honom, de understödde och uppmuntrade honom, de bådo flitigt för honom. Det gjorde honom glad och frimodig i arbetet samt uppbygglig i umgängelsen. Men icke blott det. I sitt enskilda liv vittnade de också om Herren, och varje söndagsmorgon voro så många, som kunde komma hemifrån, ute för att förmå några ogudaktiga att komma med och höra Guds ord. Ofta möttes de med hån och avvisades, men ofta lyckades det dem att få den ene här en, den andre där två med sig; och när de voro med dem på väg, så bådo de Gud i sina hjärtan innerligt, att han ville välsig-

na predikan både till deras egen och till deras följeslagares frälsning. Och därmed höllo de på outtröttligt år ut och år in, varigenom de skaffade mycken frukt åt Herren och beredde sig själva mycken välsignelse och glädje. »Var fanns den församlingen?» frågar du. — Var? Finns den icke i din stad eller by, där du själv bor? - »Nej» säger du. — Nåväl, vems är då felet? Har du kanske själv någon skuld däri? O min vän, skynda dig då och ändra ditt sinne! Ty saken är ingen leksak. Och räkenskapen stundar.

P. W.

U-BÅTEN ULVEN.

Det är något offattbart. Det var ju inte så länge sedan jag själv var en av »besättningsmännen». Vi hade dykt ett par gånger, och jag säger till chefen: »Möjligheterna äro väl ganska små att förbli borta, då vi inte äro med i kriget». »Möjligheterna finnes alltid, pastor, genom dykhaveri eller en mina. »Dykhaveri eller mina.» Ja, där ha vi ett par av teorierna. Annars vet jag inte hur mång-a jag har hört, under denna vecka till sjöss med flottans båtar för att söka efter Ulven.

Men det var inte detta jag ville säga. Besättningen hade delvis förnyats sedan jag var med, men några av de gamla var kvar. Och det är den ene av dem jag nu närmast tänker på. Han tjänstgjorde som kock. Vi hade talats vid flera gånger. Men det han sade vid ett tillfälle lämnar mig inte. - - Hör du, pastorn, varför kan man inte bli riktigt fri från känslan av att man alltid behöver Gud? - - Nej, det är därför att man *alltid behöver* honom. Han var inte en avgjord kristen då. Men en tid innan Ulven blev borta hade denna brist avhjälpts, och han blev en levande kristen. »Man kan inte bli riktigt fri från känslan av att man alltid behöver Gud.»

Det var på långfredagen, på dagen en vecka efter det Ulven saknades. En division u-båtar, dicemerad av Ulven, ligger för ankar. Gudstjänstflaggan är hissad. På däck äro besättningarna formerade till Gudstjänst. Den äldste officeren säger några gripande ord i anledning av den saknade divisionskamraten och hennes män. Psalmsång, bön, ett kort anförande över orden: «Herre, till vem skulle vi gå, om icke till dig«. Med blottade huvuden erinrade man sig under en minuts tystnad männen på Ulven. - - Hur sant blev det inte som sjöngs: »Vår egen kraft ej hjälpa kan ... Men med oss står den rätte man».

Efter gudstjänsten ombord, sade chefen på »Draken»: »Pastor, det var detta vi behövde i dag, vi äro alla gripna». Men det var inte bara gripenhet. En man sade: »Nu vill jag bli en kristen», och han blev det. Så gick då inte Ulven bort förgäves.

Helge Israelsson.

På Sveriges fält.

Den lilla helgedomen i ÅBY är verkligt inbjudande. En del troende vänner tillsammans med pastor Gällmos och jag besökte syster Danielsson på hennes 80 - årsdag. Vännerna uppvaktade henne med sång, musik, tal, blommor och bön, som gladde henne mycket. Kaffetåren blevo vi naturligtvis bjudna på. Hennes ögon strålade av glädje då hon lade en sedel i min hand till Afrika. Sådana offer givna med sådan glädje äro Gud välbehagliga, och det har varit min stora förmån att få många sådana gåvor för Herrens räkning. Gud vare tack och pris! Hos br. Karlsson låg hustrun till bädd dock till synes nöjd med sin semester. Hade även den stora glädjen se vännerna Erikssons med på ett möte, hos dem hade ju min son bott under 5 år. På sön-

dagsdagsmorgonen den 14 mars togs bussen till BORLÄNGE och sedan tåg till FALUN. Då past. Joh. Carlsson just dött och som haft Falu församling som sin sista, blev förmiddagsgudstjänsten delvis en minnesgudstjänst och en god stund inför Herren. Efterm. mötet hölls för »Rädda barnen». På måndag kvällen hölls mötet i lilla salen som blev fåtaligt besökt, men gott. Besök gjordes hos vännerna Larssons och past. Larssons. Br. Hellström hjälpte mig med mina ressaker till stationen då jag reste tillbaka till BORLÄNGE och hade möten där tisdag, onsdag. Past. Wanqvist och hans lille pigge son tog emot mig och fick jag bo hos dem. Mötena voro goda och välbesökta, Ett besök gjordes hos systrarna Bonander och Berggren där ifrån alltid en bra gåva för Afrika följer med. Ett besök gjordes även hos vår nervsjuka missionär, Syster Mia Lindqvist. Hon behöver allas våras förböner och ett Guds ingripande som fordom. Torsdag och fredag besöktes GRÄNGESBERG, Past. Lundqvist mötte. Stora förändringar har skett på denna plats sedan jag sist var här nnder past. Nils Hulthts tid. Kyrkans läge har blivit förstört genom företagna förändringar av markområdena av bolaget. Besökarnas antal förvånade litet. Det var möjligt att de dagarna därpå anordnade alliansmötena inverkade något. Fru Lundqvist hade nyss kommit hem från lasarettet och fann sig rätt kry. Ja, dessa kära vänner ha ofta varit prövade av sjukdomar, men underbart har Herren hjälpt sina kära. På lördagen den 20 mars reste till LUDVIKA där Past. Sven Olsson tog emot mig, och sedan vi varit till kyrkan med något av mitt resgods, gick vi till Ingenjör Erikssons gästfria hem. Mötena på kvällen och söndag f. m. dyrbara, och en god insamling gavs mig för Afrika. På grund av begravning av en av de gamla församlingskämparnas stoft, blev jag i tillfälle vara med något på denna. Reste senare till FAGERSTA där pastor Adelbert mötte och i vilkens hem jag fick bo. På kvällen var det ett mycket gott, välbesökt möte och väntade vi båda att även på måndagen besökarnas antal skulle ökats. Men så blev det ej, troligen därför att en hel del av medlemmarna voro upptagna med anordningar för en kommande »Kristna Socialdemokra'ernas» kongress. På måndagen var inbjuden till middag hos min goda medhjälpare i missionsgärningen, fröken Alma Larsson. Senare åkte vi bil ut till VÄSTANFORS Kommunhem, där tvenne troende vänner väntade på att få dela andliga välsignelser med oss, vilket också skedde. Jag hade förut brevväxlat med dem, en av dem sedan långa tider tillbaka, innan hon f. t. sökt sig till denna plats, och på grund av hennes intresse för Fläktarna hade hon kommit i förbindelse med den andra systern och fått veta att hon under ett av mina besök i FAGERSTA lämnat sig åt Gud. Vi hade en dyrbar stund inför Herrens ansikte. Past. Adelbert och jag bad först för dessa vänners kroppar under händers påläggning och därefter ledde broder Adelbert Herrens måltid, då vi förnam Herrens dyrbara närhet. Sedan vi blivit bjudna på kaffe av föreståndarinnan hade vi ett offentligt möte i matsalen för pensionärerna och personalen. Det var ett andligt vederkvickande möte över vilket Föreståndarinnan gladde sig mycket. Vi åkte tillbaka vid 5-tiden och hade sedan mötet på kvällen. Vännerna Palms och syster Larsson m. fl. räckte mig en slant för Afrika. Reste dagen efter över Västerås och Kolbäck till HALSTAHAMMAR. I VÄSTERÅS råkades past. Hulthèn som omtalade att Syster Lalin var fortfarande sjuk och ej kunde ta emot mig, men jag fick bo hos fru Wretman. forts.

Utgivare: C. F. Israelsson. Postadress Råå.
Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006
»Andliga Fläktar» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

15 Juni 1943 ANDLIGA FLÄKTAR Årg. 10 Nr 6

Pingst i Midsommar

Bibelkursminne.

Från Karlshamn i februari 1925.
Gösta Johansson, David Johansson, Loftahammar. Anna Pettersson, Lydia Hörberg, Hilma Sandberg, Dagny Lundblad, Karlshamn. Ruth Hansson, Siknäs. Wiola, Helge och C. F. Israelsson, Råå. Fru och pastor Lundblad, Karlshamn.

Denna bibelkurs var delvis anordnad för Syster Ruths räkning såsom en förberedelse för hennes missionärsuppgift. Och hade därtill även inbjudits några andra unga vänner. Pastor Lundblad och undertecknad hade studieämnena omhand vilka voro: »Andens smörjelse inför Golgata enligt gamla förbundets sinnebilder», och «De platser där Gud mötte och möter med sitt folk». Såväl bibelstudierna på dagarna, som de offentliga mötena på kvällarna voro dyrbara. Min dotter Viola blev sjuk några dagar och fick intaga sjukbädden, men blev kärleksfullt vårdad i den familj där hon bodde.

Det var vid dessa bibelstunder samt det praktiska deltagandet i mötena både här och på andra platser som stod under min ledning, som S. Ruth förbereddes till det välsignelserika arbete hon utför i

Afrika. Det var också här hon händelsevis kom att visa prov på särskild sinnesnärvaro och snabb tankeuppfattning och handlingskraft. Vi voro tre stycken ute och gick i staden. Plötsligt fingo vi se hur en gosse lyftes upp från gatan. Det såg ut som om han blivit överkörd av en bil, ty en sådan stod strax intill. Men så farligt var det icke. Han hade sprungit mycket häftigt och fallit omkull och slagit sitt knä mot trottoarkanten så att det blev ett mycket djupt långt sår. Resolut gjorde S. Ruth en förfrågan om vems gossen var och var han bodde och tog honom i famnen och bar honom till hemmet som låg ett stycke väg borta och uppför tvenne trappor. Vi ringde på och ett hembiträde öppnade och blev förskräckt över det hon såg. S. Ruth begärde få lägga pojken i en bädd och att få vatten kokt. Gjorde sedan såret rent och lindade om det. Modern som ej var hemma blev eftertelefonerad och när hon kom blev hon både förvånad, ledsen och glad. Förvånad att flera främmande personer stodo i rummet kring sonnen, ledsen över vad som hänt men glad över att en sjuksköterska i rätta ögonblicket kom till platsen.

När hon sedan fick höra att vi voro resande i staden och besökte en bibelkurs i Metodistkyrkan blev hon ännu mera förvånad och sade: »Tänk att det just skulle passa in så där». Det blev till ett vittnesbörd om Guds ledning för denna moder. En bil eftersändes och S. Ruth bar ned gossen och satte honom i bilen och så följde modern med till Lasarettet för att låta honom få vidare behandling.

När jag såg med vilken energi som S. Ruth behandlade denna sak blev jag ytterligare styrkt i min övertygelse att hon var ett av Gud utkorat redskap för Afrika även som sjuksköterska.

Under en av mötesdagagarna voro vi i Sternö hos familjen Bengtsson som bjöd på kaffe och hade en bönestund.

Ja, så var det vid begynnelsen av S. Ruths förberedelse. Sedan dess ha 18 år svunnit och 17 av dessa har hon arbetat för Gud i S. Rhodesia, Afrika, utom det år hon var på besök i Sverige. Underbart har Gud varit med henne och för cirka 6 år sedan gav Gud henne en god medhjälpare i Rosa Rydell. Ja, Gud har, trots all skröplighet visat sin förmåga och kärlek i att använda svaga stoft för sitt rikes utbredande i världen. Hans är äran, lovet och priset.

I-n.

Alla uppfylldes av Helig Ande.

Apg. 2 : 1-13.

Det måste ha varit en övernaturlig, övermåttan underbar dag denna första pingstdag. Lika sorgmättat som Långfredagens erfarenheter varit för lärjungarna, samt undran och fröjd inför Påskdagens märkliga händelse, lika full av salig hänryckning med det heliga jubel som framströmmade ur deras hjärtan och läppar måste denna pingstdag ha varit. Blott inför läsandet om dessa lärjungars underbara upplevelse, borde uppväcka hos varje sann Jesus älskande person en intensiv åstundan efter samma härliga uppenbarelse. Men ej sällan synes det, som många, eljest goda kristna stå, icke allenast tvehågsna och tvivlande inför en sådan upplevelse, utan även somliga som motståndare därtill. Visserligen gäller ganska ofta motståndet vissa av dess yttringar. Men bibelordet, utan att vi behöva förklara det eller lägga in våra tankar och meningar däri, har ju dragit upp de mest klara och tydliga linjer för Pingstdagens händelse. Man kan med den gudomliga auktoritet som ligger

bakom den säga, att den första Pingstdagens uppenbarelse var det högsta gudsuttrycket för en sådan. Därför kan den inte i-kullkastas genom människomeningar.

Vad kan egentliga orsaken vara till sådana inställningar, har jag ofta frågat mig? En del svar kunna nog givas härpå, men man står särskilt undrande då man samtalar med troende vänner, som mottagit rika välsignelser genom tro på Jesu offergärning, uppståndelse och himmelsfärd. Ofta har säkerligen en felaktig undervisning, baserad på vissa egna erfarenheter fött fram andra uppfattningar än de verkligt bibliska och på grund därav har ej den bibliska framställningen i alla delar blivit godkänd. Även den läran att Pingstdagens händelse var liksom Golgatahändelsen en engångshändelse och sedan aldrig mer kunde ske. Men Petrus säger att det han var med om och upplevde i Corneli hus var likt det som de allra först fingo uppleva. Apg. 11: 15, 15: 8-9. Somliga säga även, att det förra var för judarna och det senare för hedningarna, och detta är välsignat sant, men för vilka var det då som skedde i Samaria 8: 15-17, eller i Efesus 19: 6? Undervisningen och förkunnelsen har stor skuld till missuppfattningarna i denna sak. Men därtill kommer också i stor utsträckning själiska företeelser och yttringar, samt därmed osunda uppfattningar, som vilseleder därför att man menar, att så skall det ske om det skall vara en verklig pingstupplevelse. Även sådant har lagt stora hinder i vägen för tron på pingsterfarenheten som en gudomlig välsignelse. Därför bör både förkunnare, undervisare och bekännare stå fullt klara inför både allvaret, som och den väldiga betydelse en sann upplevelse denna underbara erfarenhet har med sig. Vi må likväl ej tyda, icke ens motståndet mot pingstupplevelsen, som elakhet eller ondska, om det än på den vägen bringar lidande över de troende. Det böra vi som bekänna oss ha upplevat denna erfarenhet beakta, ty tolkar vi det så, är detta ett bevis för att vi ej leva under kärlekens drivkraft och således ej heller under Andens ledning. Närmast sanningen komma vi då vi säga, att de förstå det ej, eller har kommit till insikt av dess stora betydelse, som en ung vän sade till mig vilken jag som en söndagsskolflicka fick leda till Herren, men som upplevat denna erfarenhet förr än jag: »Farbror förstår ej detta». Jag protesterade men senare reflekterade däröver och kom till den slutsatsen att det var sannt som hon sagt, trots all glädje och salighet som jag upplevat med Kristus.

Det synes dock som en tydligare och klarare uppfattning av dessa upplevelser kommit fram i både förkunnelse och vittnesbörd under senare åren. När nu den första Pingstuppenbarelsen utgör det högsta gudsuttrycket för en sådan, varför då resonera så mycket därom, vilket ofta sker för att bortförklara den. Det kan inte förnekas, att ju mindre man upplevat med Jesus av hans kamp i Getsemane och lidandet i översteprästens palats, Pilati rättssal, tortyrkammaren, Golgata, så och uppståndelselivet, himmelsfärden och endräktens böneliv i övre salen, ju mindre nödvändig står pingstens verkliga upplevelse för hjärtats inre.

Det har å andra sidan varit många som genom ett hastverk velat gripa denna upplevelse, men på den vägen eller genom nya ansträngningar är det omöjligt att uppleva dess verklighet, något konstlat kan möjligen frammanas, men mot detta må vi alla vara på vår vakt. Vilja vi uppleva dess verklighet, så börjar vägen i Jesu spår vid påskalammsmåltiden, sedan går vägen över Kidrons bäck och in i Getsemane för att där med Jesus gå in i Fadrens vilja o. s. v. fram till Golgata, korsfästelsen. Pingstupplevelsen är inte blott en jublets och

fröjdens erfarenhet, utan fastmer en besegling på den lidandets vandring du gjort med Jesus. En kraftupplevelse i vittnesbörd om vad du upplevat i Jesu sällskap. Detta icke allenast i förlåtelse, frid och glädje, utan en upplevelse av uppgivenhet av ditt eget självliv och ett ingående i tålamod, överseende, ödmjukhet och uppoffrande kärlek vilken ger sig ut för andra utan att fodra något tillbaka.

Att många stå undrande inför t. ex. skakningarna i kroppen, eldstungor, tungomålstalalande m. m. kan vara helt naturligt, därför att de ej höra till de dagliga företeelserna i den evangeliska verksamheten. Men inte var det så i den korintiska församlingen. Och då därtill kommer att man ej själv upplevat något sådant. Men när så skett är denna undran över ty det har blivit en levande verklighet. Vem vill inte bli fylld med Helig Ande? Men ofta vill man föreskriva Gud sättet därför. Det kan ej ske. Han har själv en gång gjort det i den första Pingstdagens uppenbarelse och sedan flera därpå följande gånger. Var nöjd med detta, ty andra sätt finnes inte.

Denna upplevelse kan ske än. Den har gjorts många gånger sedan och över många enskilda och församlade har Herren utgjutit sin Helige Ande och under liknande former som på första Pingstdagen. Ära vare Gud! Han har stadfäst sitt ord med åtföljande erfarenheter. Ja, o Gud, må dånet komma! Ja, det skall komma då en bedjande, väntande skara följer Jesus på uppoffringens och lidandets väg. Märk, ej det lidande som du i oförstånd bringar över dig själv. Vilken härlig tid av gudomlig andlig frisk atmosfär skulle det då inte bli. Vilket uppvaknande bland kristenheten och även världen. Men vad skulle världsväsendet och de halvandliga säga därom? Ja, denna fråga är av stor vikt för tusenden. Men ett svar kan givas: folket skall komma till våra predikolokaler, häpnad och undran skall gripa många. Kraften skall uppenbaras i hälbrägdagörelse för skaror och många skola fråga efter Herren. Men även smädelser och gäckeri och förföljelse skall visa sig. Äro vi redo att gå in för dessa ting? Villiga att gå ut att vinna själar för Jesus, detta är målet.

Sänd oss andevågen ifrån ovan
Mäktig, kraftig som på pingstedag
Anden väldig, som den stora gåvan
Vilken gavs oss med Guds kärleks lag.

C. F. I-n

Ett härligt Bönesvar.

Jag hade en längre tig lidit av andnöd, liknande den som kommer av Astma. Ofta satt jag i bädden på nätterna svårt ansatt av detta onda. Vid ett tillfälle var jag på ett kvällsmöte som hölls här i staden, G. Br. I. kom direkt från predikstolen till mig och frågade om jag var frälst. Jag sade: »Ja», men var det ej verkligen, då lämnade han mig genast.

Någon dag senare förvärrades mitt onda, jag gick då ner till min väninna, fru N. och bad henne följa med till middagsmötet i kyrkan, ty då bedes det nog för mig och jag blir bra. Men denna dag var det syföreningsmöte; men i morgon kan du gå med, så skola vi bedja för dig, sade fru N. Men dagen efter låg jag sjuk i hög feber. Min värdinna kom upp för att höra efter hur det var. När hon fick veta det sade hon, att det var bara otro som låg i vägen, om du trodde gick du upp, sade hon. Efter en stund steg jag upp med mycket ansträngning, jag orkade likväl ej gå till kyrkan. Då sade min älskade mor, som nu är hemma hos Gud: »Jag går med istället för dig». Hon gjorde det.

När det kom till bönestunden i mötet, bad fru N. för mig och sade till Gud att jag önskat vara med men ej kunde det, men att Han likväl kun-

de taga denna sjukdom ifrån mig om det var Hans vilja. Även vittnet bad för mig, m. fl. och just vid denna tid förnam jag en underbar känsla av hälsokraft i min kropp. Efter bönen hade I. sagt till min mor: »I skall finna att det är bättre med Er dotter när Ni kommer hem». Och det var så. Dagen efter följde jag med till middagsmötet. I bönestunden tackade fru N. Gud för att förbönen för mig blev besvarad, och att jag blivit frisk, men att Gud även skulle frälsa mig. Strax därpå kom br. I. till mig, där jag låg på knä inför Herren, och frågade om det var jag som det bedits för dagen innan. Det var ju så. Han frågade då om jag ville som ett tackoffer åt Herren för att Han gjort mig frisk giva min själ åt Honom och bli frälst. Det ville jag och detta skedde och jag blev helad till både kropp själ och ande. Det är nu 20 år sedan och det har hållit. Gud vare lov och pris därför.

H. A-n.

Afrika.

På resa 16/2 1943.

Avs. Inhambane den 26 mars
Emottaget i Råå den 6 juni 1943

Kära Farbror Israelsson, Fridshälsning!

Tänk att jag har *tre* brev från dig som jag inte har besvarat! Det är länge sedan det hände. S. Alice har varit ute på semester som en av orsakerna och den andra * — — — Vi har det så gott på alla sätt och det är stort och underbart att vi kunna fortsätta arbetet, men ändå större att vår guvernement hjälper oss i ekonomiskt avseende. Jag hade ett brev från S. Alice häromdagen och hon säger däri att de resa tillbaka om två veckor så jag passar på att skriva nu. Innan jag lämnade O. U. den 4 dennes fick jag tillbaka två brev som voro skrivna på semester 1941. Ett till dig och ett till mamma. Det synes som om breven till oss komma bättre än vad de göra ifrån oss. Vi ha t. o. m. haft brev direkt över England.

S. Alice sände oss hälsn. från K. y. m. f. Det är just underbart för varje livstecken vi få för vi längta så att få höra mera. Men vi få öva oss i tålamod ty vi ha det hoppet, och det blir starkare dag för dag, att det närmar sig det stora avgörande - slutet. Förhoppningen fyller oss med förväntans glädje. Som du ser är jag ute på semester. Jag är uppe hos mina vänner Pastor och Fru James på vårt N. fält. Skall också resa upp och se de andra stationerna och stanna där resten av min fritid. Jag har det så gott på allt sätt. Förra veckan slöade jag mest, men nu har jag börjat att få en del brev skrivna. James har en radio, så vi hör de dagliga nyheterna. Jag känner mig hemma här hos dessa vänner och fri att göra vad jag vill och när jag vill. Det är en ljuvlig känsla att man inte behöver skynda sig. Jag började känna mig trött. Dagarna äro både långa och jäktiga och det blir nödvändigt att få vila ut. Det är inte enbart roligt att gå ut på semester nu. Svårt är det att veta vart man skall taga vägen och dyrt är det. Jag menar naturligtvis inte att det är dyrt när vi besöker varandra, som jag nu gör. James voro hos oss i fjol på deras semester, och naturligtvis taga vi aldrig betalt när vi besöka varandra. Men att gå till södern och att ligga på hotell är mycket dyrbart och därtill inte tillfredsställande. Jag beslöt därför att taga en månad hos mina vänner.

Det har * — — — men nu strålar solen och här är underbart vackert. Jag var här som du kanske minns för fem år sedan på en månads semester. Inte tänkte jag då att jag skulle stanna ytterligare fem år. Alldeles

särskilt hemsjuk blir jag när jag börjar packa. Det kommer att bli en glad dag när jag vänder mitt ansikte hemåt. Du kanske redan hört att Per Knutson firade Julen med oss. Vi hade det trevligt på allt sätt. Att tankar och samtal gingo land och rike runt kan ni nog förstå. Vi sände ett telegram till Mis. Kom. hoppas det kom fram. Stor glädje blev det när vi på själva Julafton mottogo deras hälsning. Det blev plötsligt så varmt om hjärtat, det blev ljusare och lättare och vi fattade nytt mod efter den hälsningen. Den kom som en ljusstråle till oss hemlandets barn i ett fjärran land. Vi hade Per K. hos oss tre veckor. Han predikade två gånger och höll ett bönemöte med oss missionärer. Han fick vara till välsignelse både för oss och de svarta. Han såg frisk och kry ut nu efter sin sjukdom. Värmen där nere är svår och det tar på krafterna. Innerligt hoppas vi att han skall kunna övervinna de första årens klimatsvårigheter. Han är begåvad och har ett stort hjärta för de inföddas nöd och behov. Ett rikt, fullt liv ligger framför honom. Vi tyckte det var så roligt att ha honom i vår stuga, och han trivdes hos oss. Vi äro mycket hemkära, och vår stuga är, vårt kära Afrikahem, en fridens boning. Hassings har också varit ute på semester. De kommo hem just innа jag reste ut. Som du förstår nämner vi inga namn eller hur vi färdas, det är helt uteslutet i brev.

Så roligt att en del av mina brev har kommit fram. Det liksom förtar skrivlusten när man inte vet om breven komma igenom. Vad jag ofta undrar hur det ser ut i Europa i den fjärde krigsvintern. Jag minns ganska väl hur svårt det var och hur mörkt det såg ut den fjärde vintern f. världskriget. Nu är våren snart inne även i norden och då blir det ljusare och lättare. Inte en dag som inte tankar och böner gå - hemåt. Hur stort att under väntetiden få vara i Herrens tjänst. Vet du farbror, det arbete som Gud givit mig blir allt kärare och kärare. Jag kan helt enkelt inte beskriva den glädje och tillfredsställelse jag erfar dag efter dag, när de sjuka lidande och betungade människobarnen komma till oss än med ett, än med ett annat. När jag går omkring dem så är det med en bön i hjärtedjupet att Gud må verka genom mig, genom oss, att hans namn blir förhärligat. Det brukar ju vara så, att efter några år förlorar ett arbete ett visst skimmer av romans, men det har verkligen varit raka motsatsen för mig själv, ty år efter år blir glädjen och tacksamheten djupare. Ibland fruktar jag för att själva arbetet tar den kärlek Gud eljest skulle ha, men jag har svårt att se klart var den ena slutar och den andra börjar, de äro så inb'andade som varpen och inslaget i en väv äro det.

Angående arbetet kunna vi nu inte i detalj gå in på. Men det gläder oss att se hur det växer och växer, hur mer och mer denna unga kyrka tar upp både ansvar och ser hur möjligheterna öppnas. Det förut omöjliga är nu möjligt. Med stor glädje kunde vi avsluta året utan skuld och med överskott i kassan, trots en del dyrbara reparationer som vi hade, eller kanske jag skulle säga, avslutningsarbeten på bygget. Som du kommer ihåg var det nya sjukhuset inte fullt färdigt när kriget började. För att inte regnet skulle förstöra det (byggt av soltorkad lersten) så måste det rappas och målas, och blev rätt dyrt. Men nu är det gjort. Efter regnet hoppas vi kunna bygga en liten primitiv avdelning för de mest nödvändiga behoven. Det är otroligt hur trångbodda vi redan äro. Vi hoppas också kunna bygga ett hem för de infödda sköterskorna så att vi får deras stora rum i B. B. för det arbetet. Tänk om Dr Gurney och syster Ellen kunde se oss nu,

jag tror att de göra det. De voro de, som gjorde det banbrytande arbetet, nu får vi skörda frukten av deras outtröttliga ihärdighet. Vi i vår tid vilja vara trogna vår uppgift. Ja vi har mycket att berätta när vi kommer hem. Syster Rosa och jag arbetar mycket gott tillsammans och vi hjälper varandra när det behövs. Vi har så oändligt mycket att tacka för och när tacksamhet fyller hjärtat blir tjänandet en glädje. Ibland skulle jag önska att jag var 26 år och kunde börja om igen. Här finns stora möjligheter. Det är som om folkens hjärtan växt och deras tankar utvidgats oerhört, men på samma gång ser det ut som om vi bara börjat. Afrikas kristna måste bli Afrikas frälsare, först då kan det räddas, jag menar, att deras eget folk måste taga upp ansvaret och just där har det ljusnat, vi se att de äro på rätt väg. Avskurna som vi äro från andra möjligheter för hjälp lägges ansvaret på den infödda kyrkan.

Det är bäst jag drar mig mot slutet eljest blir brevet för långt och det kommer tillbaka. Det var roligt att du kunde resa ut ännu en gång och möta med de många kära vännerna. Hälsa dem så hjärtligt, när vi nu äro isolerade är det med glädje jag tänker på dem alla, det är bara ljusa glada, hjärtliga minnen som komma till mig, när de passera revy. Igen går mina böner, tankar och önskningar om allt gott för eder alla var och en efter särskilt behov. Vi, syster Rosa och jag äro friska med god hälsa, gott humör och välsignelse i arbetet. Vad mer kunna vi önska. Du själv och de dina äro varmt hälsade. Ditt andliga barn

* *Censurerat.* *Ruth.*

Telegram.

På min 72 årsdag den 19 maj mottog jag följande telegram från Afrika som i översättning lyder: Old Umtali 18 maj 1943 kl. 9,20 Gratulationer och bästa lyckönskningar. Vi befinna oss båda väl och tänka ofta på dig. Särskilda hälsningar till våra hem med längtan efter brev. Rydèn, Hansson.

Som jag samma dag på kvällen åter fick intaga bädden, lät jag införa telegramet i S. S. för att systrarnas anhöriga skulle snarast få del därav.

På samma gång beder jag mina vänner och prenumeranter på »Fläktarna» att ha överseende med att tidningen kommer ut senare i månaden. Orsaken därtill är delvis inkallelse till militärtjänstgöring i tryckeriet och delvis min sjukdom. Samtidigt frambäres härmed mitt tack till mina många förebedjare, som jag förstår jag särskilt har i dessa dagar. Ordet »Förtrösta på Herren», har jag i dag fått inte mindre än fyra gånger, tre från det lästa ordet och en genom brev. Umgängelsen med Herren ger kraft.

C. F. l-n.

1.

Till de unga.

Under min sjukdom har tanken kommit att under ovanstående rubrik införa nedtecknade ungdomsminnen som jag tror kan bliva till andlig styrka för de unga.

(LYD MANINGEN)

Flera unga vänner hade blivit frälsta i »Metodisthuset» i Råå. Fria vittnesbörd var det på varje möte, och så även denna gång, då jag satt vid min fars sida. Flera hade vittnat, och antagligen, tyckte min far att jag dröjde innan jag steg upp, ty plötsligt fick jag en stöt i sidan av min fars armbåge, samtidigt som han sade: »Opp nu mä dej Cal.» Vad skulle jag säga en fiskarpojke på 15 år utan vana att uttrycka sig. Men här var ej tid till reflektioner, och om än så hade varit, och ett bra vittnesbörd hade blivit uppsatt i tanken, så hade alltsammans förlorats vid en så över-

raskande påminnelse. Skulle jag bli sittande? Nej, jag steg upp, vad jag sade minns jag ej nu, men vad jag tror att jag sade var nog detta, att jag var glad över att vara frälst och att jag ville leva för Jesus. Och detta var också nog. Men jag vet mera nu efter 57 år, jag förstår att denna stöt som gjorde så mycket att det ej blev sista gången, utan en orsak till att jag genom vittnesbördet fått visa många till Kristus. Det förde mig fram till frimodighet.

Min unge vän rygga inte tillbaka om du skulle få en hastes påminnelse att vittna om Jesus. Du har blivit frälst, du vill leva för Gud, om än, som dig synes, det bleve i svaghet. Herren ser med välbehag till ditt vittnesbörd och du blir en orsak till glädje för äldre kristna och till vägledning för dem som ej äro frälsta, Lyd maningen.

C. F. I-n.

Ett mycket gästfritt hem.

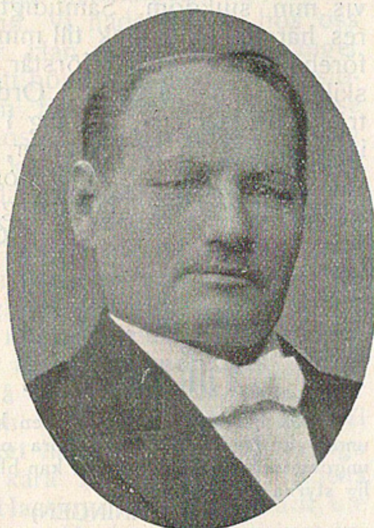

Maria och C. G. Holmgren, Gävle.

Det är rätt många år sedan jag först lärde känna dessa vänner och har jag ofta under mina många besök i Gävle haft förmånen ha min lugna och fridfulla fristad i dessa kära vänners hem. Dyrbara ha även bönestunderna varit tillsammans med dem, då ofta andra vänner blivit inbjudna för samtal. Då jag först hade min insamling för syster Ruths utsändande till Afrika voro de med och hjälpte mig. De voro också med bland de vänner som i Gävle gav sista handtaget för Syster Ruths utresa. Telegram kunde då sändas till hennes hem i Norrland att göra sig resfärdig för Afrika och möta mig i Gävle. De togo då även emot henne, och vi fingo tillfälle att ordna med en del av hennes utrustning. Även under Syster Ellen Björklunds besök i Sverige cirka 3 år innan, delade vi rika välsignelser med varandra uti dessa vänners hem. Syster Holmgren har även under vår samvaro upplevat underbar välsig-

nelse av Jesu helande kraft till kroppen. Trogna spridare av såväl Afrikaboken som mina bibelstudium hade Broder Holmgren en del duster att taga med sådana som vid Afrikabokens startande ej sågo med blida ögon dess tillkomst och spridning. Men broder Holmgren släppte inte taget och det handtag som gavs mig därmed hade stor betydelse i framskaffandet av underhållet för Syster Rosa Rydell. Även Fläktarna har syster Holmgren spridit. Fortfarande får jag äga mitt goda hem hos dem trots de svåra ekonomiska prövningar som de fått genomgå. Även denna gång tog broder Holmgren emot mig vid tåget och med sin cykel hjälpte mig med mina ressaker hem till dem. De äro även missionärernas store förebedjare, och ständigt i anden stå de i förbindelse med våra systrar ute i Afrika. Gud vare tack, för dessa och alla mina kära medarbetare. Utan dem hade ej mitt missionsarbete blivit för mig så lätt som det varit. Hjärtligt tack mina vänner för allt. Gud får all ära och pris för att Han aktat oss värdiga kallelsen.

C. F. Israelsson.

Herrens måltid.

»Jag har i vår gått och önskat mig nattvarden, men kom till det resultatet, att det inte var möjligt. Mina knä voro så ömma att jag ej visste om det var möjligt att falla på knä vid en altarrund. Det har varit svårt förut men nu vore det ännu svårare, så jag tänkte, det får nog bero. Men så en natt mötte mig Jesus i sömnen med nattvarden. Jag var medveten om, att jag ej var ensam, och medveten om att jag hade mina ögon slutna, men hade också förnimmelse av att nattvarden skulle utdelas. Så fick jag en inre tillsägelse att öppna min mun, vilket jag gjorde och ett bröd var mig givet, lika så verkligt som vid en altarrund, och med orden »för dig utgiven.» Så om en stund fick jag åter tillsägelse att öppna munnen och mottaga vinet från en bägare, likaså verkligt som vid en altarrund, och med orden »för dig utgjutet.» Jag hade en förnimmelse av att det var en troende broder i staden, en baptist, som var förmedlare av gåvorna. Jag har aldrig haft någon andlig gemenskap med honom förut. Ja, det är underbart vilka möjligheter det finns i Andens värld. Så fick jag inre styrka till stillhet och vila i den allsmäktiges händer. Hans vilja skall ske i mitt liv, men inte av mig själv. Jag vill själv vara tillspillogiven för Hans vilja, men det kännes ett visst motstånd inom mig att kämpa mot. Det gäller ljus eller mörker, liv eller död. Sanningens ljus skall inte lämna mig i mörker, detta skall upplysa min stig tills jag står bärgad på evighetens ljusa strand. Halleluja.

Maria.

Danmark.

Helsingör 1-3 43.

Guds fred!

Ja, nu ma jeg skrive det brev som jeg lovede dig efter jul. Allerförst tak for Aandelige Flekter, det er dejligt, det er som ett Aandelig Pust att laese, ja maatte Graensene snart blive aabnede saa vi alle av hvad Namn vi end nevnes med kunde faerdes frit omkring hinanden. Ja vi har en stor Gerning at udföre med att saa Brodersind og Kärlighed hvor vi gjaar. Jeg standser saa tit og taenker, o hvor gör du lidt, og der er saa meget du skall göre, men nu har jeg laert at jeg kun kan tage en ting ad Gangen, og det er börnear-

bejdet i Söndagsskolan. Ja hvor er det en herlig Gerning att arbejde med Börnene, se disse straalende Barneöjne naar vi taler sammen om Jesu Naade och Kärlighed. Men jeg bliver mange Gange saa lille, jeg syntes at jeg mangle noget, er for ringe till den store Gerning som jeg ser det er. Jeg har vaeret ved at gaa derfra men Gud viste mig i sit Ord, at jeg ikke matte forlade det hvor ringe jag end var, men vandre saa langt som jeg havde mit lys i Herren. Ja du kender det selv. Jeg blev fyldt med Glaede og tak till Ham som vilde bruge mig og samtidigt saa jeg Söndagsskolen vokse og mange Börn kom og foraeldrene og kom og vaere med. Da jeg i August maaned bad Paster Mann om att antage en anden Söndagsskoleleder istedet for mig, då var der 56 Börn indskrevet i S. S. og der kom en 30 börn pr söndag. Men nu er der 119 börn inskrivna, og pr Söndag 57 börn. Ja igaar var der 64 börn i Söndagskolen, saa den lille Sal var naeste fuld. Ja hvor er Herren god at vi, att jeg maa faa lov til at lede saa mange, men Jesus vil hjaelpe mig till at ikke lede disse börnesjaele vildt ja de skal engang vaere med til at skabe Fred i denne Verden, hvor Satan har lagt sin kolde Haand.

Söster Else Nielsen hjaelper mig. Söster Edith Nielsen hjalp mig för men saa fik di en Datter men hun er tre aar nu, saa kom Edith igaar og Spillede Orgel for os. Jeg spurgte om hun nu vilde hjaelpe os igen, ja sagde hun. Hun laengtes ogsaa till att vara med igen hun har ogsaa en gode maade att tage Börnene på. Ja som du ser er det en god S. S. vi har vi er alle glade for Gerningen, og foraldre er ogsaa glade kan vi maerke, alene paa kollekten de for med, vi samler fra 3 till 4 kronor pr Söndag og vi har 22 Holder af Söndagsskolebladet. Der er ogsaa begyndt ett Spejderarbejde (scoutarbete) blandt store Börn, der er nogle som föler sig for store til at gaa i S. saa samler de dem i Naturan, og paa den maade faar de saa Herrens ord. Ungdomsföreningen har ogsaa haft lidt fremgang, men ikke i Menigheden, men det kommer naar vi bliver iförde Kraften fra det höje.

I hjemmet har vi det Godt, ja Else har jo en daarlig Rygg endnu, men de er bedre nu, men vi andre er alle raske og har det gott. Vi har rigelig af Mad og Varme, og det er vi meget glade faar, og nu stunder Faaraaret til, og alt Aander Liv og Glaede, Jeg er paa Varftet endnu og har har stadigt arbejde, fortiden er jeg Politevagt, eller med andre ord Sabotagevagt. Vi gaar 14 Dage fra kl. 4 Efter mid. til 12 Nat og 14 Dage fra 12 Nat til 8 Morgon, og 8 Dage fra 8 Morgon till 4 Efterm., saa jeg kan ikke riktig följe Möderne i Salen.

Jeg skulde hilse dig mange gange fra Venner og Bekendte her i Helsingör samt fra Paster Mann. Ja nu tror jeg att jag har fortalt dig alt af intreesse. Det er kun et tilbage, og det er at jeg mistede min kaere Far sidste Fredag middag vel pluseligt, han var heroppe og hjalp mig og da jeg lige var kört efter maelk og kom hjem, da laa Far og var död. Det var underlig kan du tro, men jeg blev mera fyldt av glaede en sorg, for det sang inden i mig, nu er Far hjemme. Han laa saa Fredsfyldt med Arbejdsglaeden i Ansigtet. Da han laa i Kisten laa han som om han sov, det var et Hjerteslag, han hade Hjerteforkalkning. For os kom det jo ikke saa overraskende, men for min Moder och mine Söskende blev det haart for de manglede hvilen i Kristus. Ja hver er det godt att have en att ty til i Nöden. Jag fik ikke grund til att ty til Herren i min sorg for jeg blev fyldt med saaden en glaede över for hvad Far havde varet for os, jeg blev fyldt av Tak og Lov, samt vished for at Far var

gaaet lykkeligt hjem, saa jeg maatte vare til tröst for Mor og mine Söskende, og det tro jeg at jeg var. Ja det er herligt at vare i Herrens haand.

Vil slutte med en Kaerlig Hilsen till dig og dine kaere, med önsket med alt godt i fremtiden i Jesu nam.

Din kaere broder og Söster
i den Herre Jesus Kristus.
Else og Aage Mortensen.

En kristen furste i Söderhavet.

Den kristna missionshistorien berättar många intressanta händelser, i synnerhet från den tid, då oförfärade missionärer först vågade sig ut till de färjade folken, vilka levde i ständig kamp mot de vita och på vissa håll voro blodtörstiga kannibaler. För 50 år sedan hade missionen en framgångsrik tid i Fjärran östern och på Stilla havets ögrupper. Till de till ett 150 - tal uppgående Tonga - öarna eller Vänskapsöarna, som de också kallades, kommo 1797 tio missionärer från Londonmissionssällskapet, men de blevo dels dödade, dels tvungna att fly.

Först 1826 gjordes nästa missionsförsök, då tvene metodistiska missionärer slogo sig ned på Tonga. Det visade sig då att marken var beundransvärt väl förberädd för deras budskap. Ett par kristna lärare från Tahiti hade kommit till Tonga, men blivit kvarhållna av konungen. Deras predikan hade gjort ett så starkt intryck, att konungen låtit uppföra en kyrka, i vilken 200 á 300 infödda regelbundet deltogo i de två lärarnas gudstjänster. Också kungen på Habais, Taufahu, blev vunnen för kristendomen och kom sedan att betyda mycket för dess seger bland övärldens infödda. Han byggde en kyrka, och i brist på missionärer fick han en engelsk matros att hålla gudstjänster där. Så småningom fick han till sig en missionär, och när denne kom, fann han att 15 av ögruppens 18 öar redan genom kungens inflytande avskaffat avgudadyrkan. Taufahu lät nu döpa sig och antog namnet Georg. Han blev själv en ivrig missionär i övärlden, och de förr så krigiska folkstammarna tillägnade sig i stor utsträckning den kristna tron. Konung Georg blev i alla avseende en prynad för evangelium. Han avled 1893 - för jämt 50 år sedan - varmt älskad och saknad av sitt folk.

Metodistkyrkans årskonferens

har hållits i St. Paulskyrkan i Stockholm den 16-21 juni i år, med välkomstfest på torsdagen och med stor tillslutning. På söndagen hölls minnesgudstjänst över under året hemförlovade pastorer: Erik Wallner, Johannes Carlsson, Adolf Rosenqvist, Gustaf Erikson och Nils Lundbäck samt fruarna Alma Engström och Mimmi Eldh. Med alla bröderna har jag delat rika andliga välsignelser och ha de även bistått mig i det missionsarbete som blivit mig ombetrott. De saknas nu när deras plats står tom, men andra träda in i deras led och Guds verk fortsätter. Så blir det med oss alla, vi kan saknas, men vi äro ej oumbärliga. Pris ske Gud.

Vidare må antecknas från Yttre Missions kommitténs rapport, att Metodistkyrkan har trots brinnande krig kunnat uppehålla förbindelser med och ge effektivt stöd åt missionsarbetet på de olika fälten i Afrika, på Sumatra, Indien, Kina och Korea. Det framhålles att, den kärlekens offergärning som olika länder visat då det gäller att ekonomiskt understödja missionärerna tagit sig uttryck i ökade missionsoffer - även inom flera av de krigförande länderna. Att omkring 600 tyska missionärer ännu äga

sin frihet att fortsätta sitt arbete inom allierat område såväl i Kina som i Sydafrika, vittnar också om den försoningens ande, i vilken missionens representanter kunna samarbeta mitt under ett världskrig.

Vile Herrens Helige Ande över det nya konferensårets arbete för Guds rikes utbredande, och välsigne Han på samma sätt alla de kristna församlingarnas arbete för evangeli utbredande i världen. Herre, benåde mänskligheten med en väckelse från höjden! *C, F. I-n.*

På Sveriges fält.

I HALLSTA tog broder Söderlund emot och i vilkens gästfria hem jag även denna gång fick bo. Vi hade några goda dagar och möten tillsammans. Det var under M. B. D. Pastor Hedin kunde ej vara med på mer än första mötet, ty han blev sjuk. Dessa vänner har varit ett gott stöd i spridandet av Afrikaboken och Fläktarna samt genom bidrag till Afrika.

Reste dagen därpå till VÄSTERÅS. Pastor Hulthén mötte. Sedan besök gjorts hos fru Wretman, där jag fick min nattliga bostad och förtäring, följde mig syster Edith Källman till syster Maria Karlssons nya bostad, hon bjöd på middag. En god samtals - och bönestund och ett gott bidrag till Afrika blev nu som ofta förr den goda behållning av besöket hos denna kära syster och medhjälpare. Senare besöktes syster Lalin, som nu var betydligt bättre. Det blev kaffe, samtal och en god bönestund inför Herren. Mötet på kvällen var gott men lite besökt. En överraskning bereddes mig, i det att Syster Ruths syster Karin, tillsammans med sitt manliga sällskap, kom och presenterade sig. Sist jag såg henne var hon endast en liten flicka som hon uttryckte sig att jag sagt om henne, att hon sprang omkring och visslade. Nu var hon stora damen. Hennes mamma hade skrivit till henne om mitt besök i Västerås och bett henne besöka mötet. Hon hade plats på en större gård, en halv mil utanför V., och nu hade de kommit cyklande in. Det var för mig en verklig glädjande överraskning, men blev lite vemodsfull då jag fick veta, att Karin ej ännu avgjort sig för Jesus. Jag samtalade med dem mycket allvarligt därom och att göra det nu, men de ansågo sig ej kunna det. Även han var barn till troende föräldrar, och sade, att då de båda voro föremål för förböner av troende föräldrar och syskon, de då ej kunde gå förlorade. Han hade varit frälst. Ja, det är månge som bygger på sådant, men det kan vara en farlig frestelse. Jag kände samma nöd i mitt hjärta för henne, som jag en gång kände för Syster Ruth innan hon blev frälst. Nu är även hon mitt böneämne.

Det sades i Västerås att inom Missionsföreningen hade blivit väckelse och ett 80-tal varit föremål för förbön. Det var ett glädjande budskap, men huru dyrbart om denna nådesvind även kommit till alla de olika församlingarna. På lördagen besöktes vår kära gamla syster Forst,* som även nu tänkte på Afrika med stort intresse. Det blev kaffe och en bönstund. Var sedan till Syster Lalin på lunch. Hon var nu rätt kry, och då måste det bli något i besöket, eljest blev det för mycket ovanligt. En god samtal och bönestund, och nu som vanligt en god slant för Afrika följde med innan avskedet.

Forts. *C. F. I-n.*

*Sedan dess har syst. Forst gått hem till Gud.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse — Meddelanden från fälten

15 JULI 1943. — Rom. 6: 5-6 — Årg. 10 Nr 7.

KRAFTCENTRALEN

H. V. 8: 6-7; 1 Joh. 4: 7-12; Rom. 5:5

Vad mena vi, då vi tala om den bibliska andliga kraften? Hur vilja vi förklara den? Varifrån härleder sig densamma och vad bär den för namn? Vi kunna ju med rätt säga, att det är den erfarenhet en syndare gör när den blir frälst. När den får nåd att överge synden, kamrater m. m. Det vi känna när en frestelse sökt övervinna oss men vi förnummit en inre motståndskraft, och frestelsen övervanns. Eller då frid och fröjd tillströmmade det inre vid förnimmelsen av Jesu särskilda närvaro. Eller då vi fick större frimodighet att vittna om Herren. Eller då vi genom förbön och tro förnam att hälsa tillfördes vår kropp. Eller då pingstens välsignelse tillfördes själen och Andens nådegåvor gavs åt därtill förberedda hjärtan. Ja, nog kan det sägas att detta äro kraftförnimelser, men därmed ha vi inte fått veta vad det är för kraft och namnet därpå.

KRAFTKÄLLAN.

Varje kraft har sitt särskilda namn och kommer från sin särskilda källcentral. Vi må nämna dem för ångkraft, elkraft, radiokraft och dylikt. Vad heter då denna kraft. Den kan bära endast det namn som betecknar den största andliga kraft både på jorden, inför döden och i himlen. Denna kraft heter, den *gudomliga kärleken.* Om denna säger Salomo i H. V. 8 : 6-7. »Kärleken är stark såsom döden, dess trängtan obetvinglig såsom dödsriket; dess glöd är såsom eldens glöd, en Herrens låga är den. De största vatten förmå ej utsläcka kärleken, strömmar kunna icke fördränka den. Om någon vill giva alla sina ägodelar i sitt hus för kärleken, så skulle han ändå bliva försmådd». Det är denna kärlek som medvetet eller omedvetet verkar i alla de exempel som påvisats här, och i alla de stunder då andlig kraft uppenbarar sig.

KRAFTCENTRALEN.

Vi läsa om strömmen som flöt genom lustgården hur att den gick ut från Eden. Så är Gud kärlekens kraftcentral, ty det säges om Honom själv, att Han är kärleken. I den gudomliga kärleken ligger den kraft som bringar fram frid, fröjd, tålamod, saktmod, ett förlåtande sinnelag, seger över frestelserna samt i allt som behövs för den andliga tillväxten och att leva ett liv till Herrens ära. Allt kommer från Gud-centralen, därför måste var och en som önskar kraften vända sig först till Gud, som också är vår Fader. Jesus säger: Ingen kan komma till mig utan genom Fadern. Denna central är outtömlig och räcker till för allt och alla. Pris ske Hans namn.

KRAFTKANALEN.

Men då centralkällan låg så högt och så långt borta och den mänsk-

lighet som behövde den var så djupt sjunken att ingen människa fanns som kunde åstadkomma förbindelsen, ordnade Gud själv därmed. Det var en värld som vänt Gud ryggen och gjort allt för att trotsa kärlekens ursprång, som var kärlekens mål. Bildligt talat, byggde Gud en kanal efter sin visdom och kunskap varigenom denna förbindelse skulle ske. Han gav oss sin Son, Jesus Kristus, och genom honom flödade den gudomliga kärlekens rikedom, ja så överväldigande att Han icke allenast sade: »Älsken edra ovänner, bedjen för dem som gör eder skada», utan själv visade detta och inte minst den stund då Han bad för sina bödlar. Allenast genom Honom och förbindelsen med Honom är det möjligt bliva delaktig av denna underbara kraft, som frigör själen från allt som fallet och synden förde in i den.

KRAFTSTATIONEN.

Innan Kristus lämnade denna värld och medan han lade den nya och levande vägen ordnade han även med anläggandet av en kraftstation. Denna heter Korset och platsen där den är, Golgata. Här är det som den fattige syndaren ock kan få del av de rika kärleksflödena, som hon så väl behöver för att kunna vinna seger över syndens och satans makt uti sitt eget liv. Genom Kristi tålmodiga lidande och Hans förlåtande sinnelag, uppenbarar sig kärlekens stora triumf, som kan bekläda efter kraften längtande själar. Sök dig dit och du skall finna att detta är sannt.

KRAFTFÖRMEDLARE.

Så underligt det låter, så är det dock en levande verklighet, att kraftkällan, kraftcentralen, kraftkanalen och kraftstationen vore utan betydelse om ej det funnits en kraftförmedlare. Men även denne har Gud sörjt för. Det är den Helige Ande. Men även den Helige Ande hade varit utan verksamhet om den ej hade haft kraftstationen att vända sig till. Men då nu bådadera finnes ligger däri stora värden för dem det gäller. Men många frågar ej efter dem och därför erhålles ej den kraft som kunde frigöra från livtids fångenskap och evig död. Den Helige Andens mission är således mycket stor, men ofta glömmes detta t. o. m. av dem som borde mera förstå dess höga värde.

Vi välsigna Kraftcentralen som gav oss den stora möjligheten i Jesus Kristus och Helig Ande. Men borde inte vi kristna lära oss bättre förstå betydelsen av Andens förmedlande kraft och ej fästa oss så mycket vid vissa kraftkänslor och själiska-yttringar, vilka gärna vill följa med, men måste läggas under den Helige Andes kontroll. Förmedlaren är nödvändig, men icke allenast som förmedlare, utan även som kontrollant, så att intet förfares av den dyrbara kraften. Så har ofta skett, därför att man inte varit villig ställa sig under Andens kontroll.

KRAFTEMOTTAGARE.

Det är ju självklart att om förmedling av kärlekens kraft skall kunna ske måste det finnas mottagare. Således utan dessa är allt det övriga utan betydelse. Men det var ju för mottagarnas räkning som allt kom till. Detta gäller således oss människor utan åtskillnad, därom vittnar bibelordet tydligt. Villkoret är att vi erkänna oss vara utan rätt och värdighet därtill, därför att det finnes ett stort svalj emellan den orene syndaren och den rena gudomliga kärleken.

Tänk hur underbar, denna möjlighet är, att en oren syndare i denna hatets värld kan bli fylld med en ren gudomlig kraft. Källans vatten icke allenast släcker en törstande strupes törst utan även kan rena från orenhet. Så renar denna kärleksström genom tron på det blod som flöt från Jesu sår hjärtat vilket först måste ske innan kärleksflodens välsignade kraft kan förmedlas dit. Reningens kraft

är den första Andens förmedling till själen från kärlekens försonande nåd. Sedan kan den Heliga Ande få tillfälle att ingjuta kärlekens rika flöden i ett sådant renat hjärta. Därmed börjar den andliga livskraften att uppenbara sig i gudomliga kärlekshandlingar.

Det har ofta varit en fel uppfattning av pingstupplevelsen att, om man blott får förnimma en viss s. k. kraftkänsla man då helst vill leva i denna utan att tänka på att dess verklighet ligger i utövandet av ett gudomligt kärleksliv. Ett liv som skall visa sig i ord och handlingar. Om ej sådana felaktiga uppfattningar funnos skulle icke dessa skarpa patristrider behövt uppstå och de hårda domar behövt fällas, och ringa värdesättningar av andra troende kommit att framhävas. Ofta tages de yttre riktlinierna som mera betydelsefulla än kärlekens frukt. Gud give oss därför den nåden, att kunna förhärliga Kraftcentralen, vår himmelske Fader och Hans Son Jesus Kristus, vår Frälsare, i ett utgivande kärleksliv.

KRAFTKÄLLANS MÅL.

Målet för Kärleken är icke allenast de här förut angivna, utan likasom strömmen vilken flöt igenom Lustgården delade sig i fyra delar och flöt ut till större områden som behövde dess vatten, är det med denna kärlekens kraftström. Huru mycket mera fasaväckande omänskligt skulle det icke vara i denna värld om ej den gudomliga kärleken här och där hade sina oaser i öknen, som källådrar och bevakningsmanskap. De kunna liknas vid neutrala stater, i en av sataniska krafter omspunnen värld, rustad till försvar för sanning och rätt. Dessa oaser finnas i de kristna församlingarna, de kristna hemmen och i de enskilda troendes livsgärningar som utföres med den gudomliga kärlekens kraft. De finnas även förlagda i koncentrationsläger och fängelser i fältläger och bland bevakningsmän. Överallt utför denna kärlek sin underbara välgörande verkan genom dem, och är ett hinder så att icke hela världen faller i spillror. Jag frågar: är det icke så? Säkerligen. Och när den får ett större tillfälle skall den strömma ut över en förstörd värld och giva den en förvandlingens kraft, så att den kan uppstå förnyad ur askan. Detta kan ske allenast genom den Gudomliga kärlekens underbara kraft, och inte genom något annat.

Låt oss då, källoaser, neutrala stater; troende grupper, familjer och enskilda, som mitt i denna söndersplittrade värld blivit ställda lysa, tjäna välsigna och visa själarna vägen tillbaka till Gud. Den Helige Anden vill utgjuta Guds kärlek i allas våra hjärtan medelst trons verksamhet inom oss till helig tjänst för Kraftcentralen, Gud.

C. F. I-n

Ett Vittnesbörd.

»År 1923 var det en härlig väckelse i St. Petri, Gävle. Ordet som förkunnades blev till själars frälsning, hälbrägdarörelse och förnyelse. Jag själv fick då ett nytt möte med Jesus, och därmed en underbar frälsningsförnyelse. Jag fick då flera av mina släktingar och vänner med på dessa möten och genom Guds nåd överlämnade sig åtta av dem åt Gud».

I-a.

Bevarad i förnyelsens nåd går det att fortfarande bli till välsignelse. Ja, förnyelsens mål är: Räddandet av själar för Herren.

I-n.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 900 06 »**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

En hjälpande Broder.

Herr P. J. Söderström, Gävle.

Redan under förberedelsen för S. Ruth Hanssons utsändande till Afrika erbjöd sig br. Söderström att hjälpa till med hennes underhåll och gav mig en god slant under flera år, därmed lades en god grund i det gemensamma arbetet för kommande års underhåll. Under det hans goda hustru levde fick jag ofta del av hemmets gästfrihet under besöken i Gävle. Det blev en stor saknad i både hem och församling när denna kära syster lämnade den stridande församlingen. Men huru dyrbart att det finnes ett evigt hem där en gång de frälsta skola samlas. Åren svinna fort och snart har aftonen kommit, men denna bådar en evig morgon som skall gry och Morgonstjärnan som skall lysa mot oss vittnande om en evig dag.

Gud välsigne dig min käre broder och give Han dig en ljus och klar afton med en solig morgon. Ett varmt tack för din goda insats i det missionsarbete Gud anförtrott mig. Dagen kommer med gemensam skördeglädje. Herren giva vi äran, lovet och priset för allt och även för att vi fick vara med i detta välsignelserika arbete.

Din broder i Herren

C. F. Israelsson.

AFRIKA.

Ankom den 28. 6. 43.

Old Umtali 17. 1. 43.

Käre Fabror Israelsson.

Det var i julveckan jag fick F. brev. Tack så kärt för det. I början av året hade jag en hälsning från past. Henriksson. Det är allt vad kyrknyheter jag haft. Hälsa vännerna i Göteborg, Oskarshamn och Linköping, att de skriva till oss, ävenså fru Alm och Lindal, mina goda vänner från Göteborgstiden. Ja, när alla andra vägar äro stängda, så finns det ju en kvar, som ingen kan stänga. Och i tider som dessa så ha vi kanske mer än tillförne lärt oss att hava vår tillflykt till Honom. - - - Ja, Farbror, tiden den försvinner, jag har nu börjat mitt sjätte år, det har gått fort. Och när vi stå i gryningen till ett nytt år, ja, jag kan endast tacka för att jag fått vara med i arbetet. Hur bra eller dåligt som jag gjort det får Gud dömma. Jag vet att det inte varit perfekt. Misstagen har varit många, men jag har försökt vara Honom lydig som en gång kallade mig. Och när vi se på vårt arbete och hur underbart Gud har lagt sin välsignelse till det, ja, huru skulle vi då kunna annat än giva Honom äran. Man har bara inte ord

att uttrycka vad man känner.

Ja Farbror, jag undrar just huru länge det skall dröja innan vi få återses? Jag längtar efter att få återse vännerna, men jag gruvar mig för att tala. Jag tror icke att jag fått den gåvan att resa omkring och tala till folk. Men undrens tid är ju icke förbi, hur otänkbart det än är för mig att tänka på att jag skall göra det.

Så fort regntiden är över skall vi börja bygga. Vi tyckte att utrymmet var så rikt tilltaget när vi byggde sist, men nu räcker det inte till. Både i B. B. och sjukhuset har patientantalet vuxit, och Gud har i sanning varit god emot oss. Det är ju inte lätt att bygga i dessa tider, men Han som ser behoven skall också hjälpa oss i detta fall. När vi se skarorna som komma varje vecka för hjälp, då är det ett stort arbete som ligger framför oss. Man tycker ibland att man inte alltid ser det resultat som önskas, men det sker bland de svarta som det sker bland de vita, att Gud arbetar i det fördolda; en sår och en skördar.

Det var en gång förra året då hit kom en kvinna till B. B., som varit sjuk i många dagar ute i hennes by. Naturligtvis var hon behäftad med onda andar då hon ej kunde föda sitt barn. Nu var hon i ett förskräckligt tillstånd när hon kom till oss. Ja, jag fick verkligen närma mig henne med bön i hjärtat, stanken var något alldeles förfärligt och det var för sent. Barnet kunde inte räddas till livet, men modern lever vilket verkligen är ett stort under. Jag sände henne över till Syster Ruth, enär vi voro rädda att få hela B. B. infekterat. När den gamla gumman som var med henne såg huru hon för varje dag blev bättre, ja då, på en av morgonbönerna sträckte hon sina händer mot höjden, till den för henne okände Guden och utropade: »Jag är oren, jag är oren«. Ja, den gamla kära, hon har en lång väg att gå ty hon har bara börjat ana något av Guds kärlek. Tänk en dag när hon blir i stånd att se hela Guds fullhet. Vi ha ju löftet om det.- - Hedningarna till arvedel, där du går bedjande fram. Där skall också Farbror ha sina kärvar, det kan ju helt enkelt inte bliva annorlunda. Tänk när en gång.............

Det var en annan dag. Denna kvinna hade varit gift i tretton år. Deras äktenskap hade varit barnlöst. En hård prövning för båda makarna. Hon hade kommit till våra mödrakliniker och nu kom hon tillbaka för att få hjälp. Den lilla flickan gjorde sitt inträde i världen, och vilket jubel och gråt. Vi försökte bedja, men det gick inte, ty alla kommo för att se och höra. Ja, nog undrar jag alltid när jag ser en liten nyfödd svart, hur skall framtiden bli för detta barn? Men hjärtat är detsamma hos en svart kvinna som en vit. Moderskärlek finnes där.

Farbror var förvånad över att höra jag hade gästat våra vänner nere i Inhambane. Ja, man kan inte skriva allt vad man vill, men saken var att jag behövde en liten semester, vila framför allt, och det fick jag i rikt mått därnere. Det blir ju så för oss lite var, när man står i en ställning att ständigt ge ut, till slut orkar man inte mer. Men därnere fick jag både andlig och lekamlig vila, mera tid för min bibel och tid att lyssna till Gud i stillhet. Det var en underbar tid, och det är förundersamt hur det är när det egna hjärtat är tomt, då fyller Han själv i med sina välsignelser. Jag skulle kunna skriva ett kapitel om vännerna och deras arbete, men det skall jag inte göra. Men hemma bruka vi så ofta sjunga »Välsignat bandet är», och det är sannt. Jag hade tre härliga veckor hos Syster Alice, en vecka med K. Y. M. systrarna och två uppe i Kambine där past. Knutsson arbetar. Att vi talade svenska kan F. förstå, och tankarna gingo hem och dröjde vid våra gemensam-

ma bekanta. Jag tackar Gud för, att det var mig möjligt få se vårt arbete därnere. De äro i stort behov av en sköterska, må de snart få hjälp. Herr Karlström från Johannesburg kom till Kambini medan jag var där, så vi voro fyra hemifrån på en gång. Det är rätt så intressant att träffas så där långt borta från hemlandets kuster. Det var, som sagt, en alltigenom underbar semester.

Nu ha vi firat jul, och vi hade då Sverigefrämmande. Pastor Knutsson kom upp och firade jul med oss. Vi saknade pastor och Fru Hassing, de äro nämligen nere i södern på semester som var välbehövlig. Men Syster Ruth och jag vi voro ju så glada att vi kunde få besök av en av de våra, och vi hade en underbar julhelg tillsammans. På julafton togo vi in granen och klädde den. På julaftons middag hade S. Ruth och past. Knutsson sin julgröt, och de åt två tallrika var. Jag tycker inte särsklit om gröt, så de fingo gärna min del också. På kvällen hade vi vår julmiddag, som vi sökte göra så svensk som möjligt. Vi hade några kvällar förut varit i köket och bakat klenetter och de voro fina. Men äran för dem skall egentligen Knutsson ha, för han rörde till dem och var väldigt skicklig att kavla ut dem tunt. De festade vi på till middagen, senare hade vi våra julklappar och kaffe kring granen. Kaffe ja, den som känner mig när det kommer till kaffe, och när vi sedan har en gäst, som i så mycket högre grad tycker om det. Ja, den stackars kaffekittelen var på spiseln i ett. Tänk om vi kunde sända Er lite! Så läste vi julevangeliet och hade bön och tankarna gingo hem.

Om några veckor kommer Pastor Hassing med Fru tillbaka, det har varit tomt efter dem, men de behövde såväl ombyte på klimat och vila. Vi gå ju ut bara en gång på de fem åren. Skola vi hålla ut i längden härefter så måste vi nog vara lite ståndigare med oss själva. Men det är ju alltid så ont om arbetare och då står man kvar så länge som möjligt. Ja, när dagen kommer då vi kunna resa hem skall det inte taga lång tid att bliva färdiga. Som väl är så ha vi varit friska båda, och istånd att arbeta dagligen och det är mycket att vara tacksam för. S. Ruth skall skriva nu också, så vi hoppas att F. får våra brev.

Hälsa kärt alla våra vänner, kända och okända. Det är många som beder för oss, det känna vi dagligen. Må Gud löna Eder som är uthålliga. Vi sutto och pratade om Er häromkvällen, och då vi nämde namn efter namn och tänkte på hur var och en arbetar för Honom, blevo vi så välsignade. Och det är inte utan att vi längtar hem allt ibland. Varen alla så innerligt kärt hälsade.

Er Rosa.

En längtande själ.

»Nu ha vi vår och allt väckes till liv därute i naturen. O, att det också bleve vår i själarnas värld. Huru lätt gripas vi inte av missmod, då vi känna det, som om allt vore förfruset och dött. Vi beder nog alldeles förlitet, så ock i våra församlingar. Vi ha tid för så mycket annat, men sällan tid för bön.

Själv har jag tidvis längtat så intensivt efter mera av Gud och Hans kraft i mitt liv, men så har det känts som om denna längtan åter dött bort, och jag har slöat till och inte orkat hålla ut. För närvarande är jag trött, både kroppsligt och andligt. Detta har ju sin särskilda orsak, som jag ej nu kan tala om, men önskar att F. vill bedja för mig och en annan ung själ, som jag känner ansvar och beder för, att hon måtte lämna sitt liv i Guds hand. Jag frågar ofta, vad skall det bli av vår svenska ungdom om vi in-

te får väckelse? Det synes som att de komme att sjunka i sedeslöshet och omoral.

O, att vi som funnit Kristus bleve riktigt brinnande i vår ande, då skulle säkert Gud kunna använda oss till större välsignelse»!

J-a

Det är en stor nåd att känna sin stora svaghet och hjälplöshet och i denna intensiv längtan och behov efter Kristus, samtidigt som sinnet även är upptagen med nöden hos den ungdom som går borta från Herren. Fortsätt och när denna längtan genom bön, förbön och tacksägelse, oberoende på hur det ter sig i församlingen. Lär att stå ensam med Jesus och segern kommer. Pris ske Gud!

I-n

På Sveriges fält.

Forts.

Reste på e. m. till SALA. Ringde vid framkomsten pastor Hehrne, som mötte på väg till bostaden. Reste sedan på kvällen till MORGONGÅVA, där en äldre syster tog hand om mig och den lekamliga omsorgen. Mötet gott och välbesökt. I kapellets predikantrum hade jag det bra. Mötet på söndagsförmiddagen även dyrbart. Fick också ett gott bidrag för Afrika. På em. klockan 4 möte i HEBY. Past. Hehrne med och ett par äldre systrar, som kommo cyklande från Morgongåva. Det var hurtigt gjort. Få samlades men mötet gott. Är det nödvändigt att mötesbesökarnas antal skall minskas? Vari ligger orsaken?

Mötet i SALA på kvällen välbesökt och dyrbart med ett gott bönemöte. Bodde hos pastor Herhne som med sin rara fru och lilla flicka hade det trevligt. På grund av något förbiseende hade ej något möte blivit utlyst på måndagskvällen varför jag fick hela denna dag för skrivgöromål.

Tisdagen den 30 mars, reste över Gävle till Forsbacka och Sandviken. I Gävle kom min gode gamle broder Holmgren till stationen med sin cykel och hjälpte mig med mitt resgods hem till sitt, där det fick vara tills jag kom tillbaka och där jag skulle få gästa. Bjöds på middag. Reste med buss till FORSBACKA där past. Vilsby tog emot mig. Vännerna Fågelbergs bjöd på kaffe. Sedan vi nedbedit välsignelse över hemmet gingo vi till mötet, som blev välbesökt och vederkvickande. Kollekten gick till den lilla trevliga kyrkans reparation. Då ej bostad kunde beredas här hade jag fått löfte att få det hos past. Berglund i SANDVIKEN där tvenne möten skulle hållas. Reste dit med buss efter mötet. Jag satt lugnt kvar tills dess bussen stannade vig slutstationen, då jag som förr, räknade med att jag då var framme där jag borde stiga utav. Men kände mig ej igen vid framkomsten, varför jag frågade chafförен och ett par andra var Metodistkyrkan låg, men de visste det icke. Senara sade en yngre man, att jag hade minst en kilom. dit där den låg. Då förstod jag att jag åkt förbi den. Sedan jag fått färdriktningen klar var det intet annat att göra än bedja Herren om liten ersättning av fysisk kraft till vandringen. då jag hade cirka 1,5 km. att gå bärande på min sittra, bokportfölj och väska vilket allt vägde cirka 15 kg. Jag var ju ute i Herrens ärende fastän på misstagets stig, men detta räknar Herren inte med. Så bar det iväg under det jag då och då tog mig en vilopaus och orienterade mig. Så kom en ung man cyklande, som jag ropade an och undrade om det var långt till Metodistkyrkan och var den låg. Han följde mig till en korsväg. Jag frågade honom om han skulle vilja hjälpa mig med mitt bagage men det hade han ej tid till, och så var det att fortsätta vidare. Inte långt därefter var jag framme genomsvett.

Klockan var då 10 på kvällen. Jag knackade på hos past. Berglund och han öppnade. När han såg vem det var blev han förfärad. Han stod just i begrepp att gå till stationen för att möta mig. Jag ömsade genast om och blev sedan bjuden till bordet. Det dyrbaraste var att jag ej kände mig trött eller vid dåligt humör utan glad och prisade Gud, och snart voro vi inne på gamla minnenas område från pastorsfamiljen treåriga vistelse i Råå. Ja underbar är Herren. Det gladde mig finna fru Berglund så duktig och likaledes se deras tre präktiga pojkar. På onsdagskvällen var predikantmöte med kretsens predikanter, vilka på e. m. hade enskilt möte i pastorsbostaden, vilket var broderligt och gott. Kvällens möte var välbesökt och korta inspirerande tal höllos av bröderna. Broder Adolf Rosenqvists bortgång gick som en röd tråd genom talen och en viss gripenhet förmärktes. Ett bevis på att vår hänsovne broder varit aktad och omtyckt. Då tåget gick ganska tidigt fick bröderna lämna mötet innan avslutningen som delvis överlämnades åt mig med ett kort anförande och en sång. På e. m. gingo pastor Berglund och jag till vännerna Jakob Anderssons hos vilka vi förnam frid och glädje. Det blev kaffe, samtal och bön och en slant för Afrika. Kvällens möte var fåtaligt besökt men gott.

Forts.

Sprid mina bibelstudium I Lammets fotspår 1: -. På Andelivets område 1: 50 till förmån för syster Rosas underhåll i Afrika.

R E D O V I S N I N G

av inkomna medel för systrarna Ruth Hansson och Rosa Rydell i Afrika underhåll.

Frida K. 6: 50, Fam. Johansson 6: -, Ellen P. 25, -, Carl S. 15: -, Ernst E. 4: -, Hilda J. 10: -, Beda J. 40: -, Hilma I. 10: -, Ruth P. 10: -, Åby söndagssk. 10: -, Widén 5: -, G. A. Nilsson 5: -, Mathilda P. 10: -, Fransiska 20: -, För Gud 100: -, Bengta J. 5: -, Hilma I. 20: -, J. F. Carlsson 25: -, Herbert C. 20: -, Rune C. 5: -, Anna B. 10: -, Forsgren 20: -, Ester J. 20: -, Emil A. 5: -, Lilly P. 10: -, C. Torkelsson 5: -, Flodin 10: -, H. Bredberg 5: -, Onämd 5: -, Cornelinsson 15: -, Schröder 10: -, Fam. Johansson 10: -, Ingrid J. 3: -, Olga J. 5: -, Brolin 19: -, Överberg 5: -, Fam Andersson 88: -, Fam. Karlsson 5: -, Danielsson på 80 - årsdagen, 10: -, Mia Halvarsson 10: -, Bjurström 9: -, Brander 20: -, Från Emelia Widéns bår istället för blommor 25: -, Ida L. 50: -, Bonander 30: -, Berggren 20: -, Annie E 2: -, Onämd 15: -, Onämd 5: -, Palms 10: -, Alma L. 10: -, Söderlund 50: -, Allt av nåd 100: -, Guds röst 15: -, Lovisa F 10: -, Jakob A 3: 50, Anette O. 2: 60, Grönblad 4: -, Mia Halvarsson 10: -, Dito en syster 10: -, Anna A. 10: -, Sundin 4: -, John, Lisa, Maja 15: -, Maria B. 10: -, Signe L. 5: -, Siri, Ella, Magda, Hulda 20: -, Olga J. 10: -, Löberg 5: -, Brander 15: -, Gerda Melins dödsbo 200: -, Konrad T. 25: -, Fransiska 20: -, Nyman 10: -, Kerstin A. 10: 20, Frida K 10: -, Bruce 10: -, Laag 10: -, Mattsson 5: -, J. F. Carlsson 50: -, Ryhl 5: -, Hilma I 10: -, Agner 10: -, Ida L. 20: -, Guds röst 15: -.

K O L L E K T E R

Markus, Malmö 18: -, Wessley, Limhamn 20: -, Klagshamn 7: 90, Lund 7: 05 Varberg 10: -, Kungsbacka 5: 20, Matteus, Göteborg 8: 43, Lindome 13: -, Landala, Emanuel, Göteborg 32: 21 St. Peter, Göteb. 25: -, Mölndal 25: -, Mölnlycke 15: -, Borås 35: 25, Lidköping 25: -, Laxå, Metodistf. 7: 83, Dito Pingstf. 10: -, Kristinehamn 15: -, Karlstad 5: 50, Munkfors 14: 51 Filipstad 18: 25 Malung: Missionsförs. 23: -, Babtistf. 11: 21, Samarbetskommittén 10: -, Mora 8: -, Sollerön 10: -, Leksand 6: 75, Åby-Torsång 15: -, Falun, Systraf. 7: 55, Församlingen 8: 85, Borlänge 13: 92, Grängesberg 5: -: Ludvika, Söndagssk. 2: 90, Församlingen 25: -, Fagersta 10: -, Hallstahammar 10: -, Västerås 12: 67, Morgongåva 14: -, Heby 6: 50, Sala 13: 05, Sandviken 9: 78, Gävle: Tabortförsam. 16: 05, St. Matteus 23: 86, St. Petri 9: 43, Skutskär 27: 96, Karlholm 13: -, Öregrund 47: -, Uppsala 19: 50, Stockolm: St. Paul 16: 81, Djursholm, Alliansf. 14: -, Kungsholm 5: -.

A F R I K A B Ö C K E R sedan nov. 1942

A. V. Bengtsson 25: -, Harry Andersson 5: -, Agnes Johansson 10: -, Gunnar Sällbert 50: -, Magareta Pettersson 5: -, Gunnar Sällbert 25: -, Theoder Berglund 50: -, Annie Sandberg 50: -, Bibelstudium 184: 80 Speciella gåvor: S. R. V. gn. Emma Karlsson.

På grund av sjukdom måste jag avbryta min resa efter mötet i Kungsholm och resa hem från mitt kära arbete. Men Gud ville det. Varför, vet jag ej allt nu. Efter två månader reste Herren mig åter upp och hade jag glädjen få vara i vårt kära församlingshem söndagen den 27 juni, då past. Gustavsson från Hälsb. predikade. Tillfälle gavs att prisa Gud. Ja Gud svarar på bön. Tack kära vänner för förböner och tack för all vänlighet jag mötte under mina besök i församlingarna. I detta tack förenar sig även våra systrar i O. U. Afrika. Vi få fröjdas tillsammans på den Stora skördedagen. *C. F. Israelsson.*

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 Augusti 1943. Årg. 10 Nr 8.

Det klappande hjärtat.

Det är Anden, som gör levande; köttet är till intet gagneligt. De ord jag har talat till eder, äro ande och liv. Joh. E. 6: 63

Ovan citerade ord talade Jesus vid ett tillfälle, då han blivit klandrad av sina lärjungar, när Han talat om, att äta Hans kött och dricka Hans blod för att hava liv i sig. Nu vill Anden särskilt erinra om den underbara livsverksamhet som finnes i Jesu ord: "*det klappande hjärtat.*"

Ett klappande hjärta vittnar om liv hos den som äger det. Men innerst inne betyder det ännu mer. Det talas ofta om att hjärtat klappar för någon särskild. Häri ligger själens personlighet och dens yttringar. Det säges t. ex. om modershjärtat, att det klappar för den lille älsklingen, som ligger i hennes sköte. Så och när tvenne unga vänner kommit överens om att förenas med varandra, men även då föräldrar uppoffrar sig för sina barns väl. Bakom sådana yttringar kan det sägas att det finnes ande och liv, som uppenbarar sig i intresse för föremålet. Ja, ett hjärta, som klappar av kärlek.

Men det finnes andra hjärtan som klappar av hat. Denna sorts klappning bör rättast heta »hjärtklappning», d. v. s. det har blivit ett hjärtfel, någon sjukdom på nervsystemet, vilket fört personen in på ett område vilket hon behärskas av. Bakom detta ligger visserligen både ande och liv, men det är en oren ande, och dess liv för till ruin och död av det som är ädelt och skönt. Vår värld av idag bär förfärande vittnesbörd om sådana hjärtan. För dem bedja vi Gud bevare oss ifrån.

Men i de citerade orden lära vi känna ett annat klappande hjärta. Det är Jesu älskande hjärta, som brast av kärlek för oss på Golgata. Men det dog icke, utan blev ännu mera kraftigt i sina slag för dem som vill lyssna därtill. För att det skulle bli möjligt för oss att höra detta hjärta klappa för oss, lade Han ned sitt hjärtas pulsslag uti sitt dyrbara ord: »De ord jag har talat till Eder äro Ande och liv». Lika visst som en människa som har ande och liv har ett klappande hjärta, lika säkert äger det ord, som är Ande och liv, ett klappande hjärta. Och detta hjärta kan inte vara någon annans än Jesu hjärta. Tänk på, kära troende vänner, huru underbart just detta är. I Jesu ord kan man få höra Hans älskade hjärtas pulsslag! Har du hört dessa pulsslag? Jag tror du gjort. Jag har hört dem. Vi ha många gånger önskat att få förnimma Jesu särskilda närvaro, och i likhet med Johannes kunna kän

na, att vi lutade oss personligen intill Hans bröst och få höra hans välsignade hjärtslag för oss. Så var det för mig, särskilt under min sista sjukdom. Min högsta önskan var, att Jesus skulle bli så levande verklig för min själ, att jag kunde förnimma Hans personliga närhet. Jag fick det, men icke på det sätt jag hade tänkt mig genom att förnimma något av Hans andedräkt, eller i nattlig dröm få se Honom, eller att få höra Hans röst, som jag så ofta förr fått höra den i ingivelser och medelade andliga uppdrag och befallningar. Jag bad Jesus därom flera gånger, ty jag tänkte mig, att detta skulle skull särskilt stärka min andliga förtröstan till Honom. Men så kom svaret på Hans eget sätt. Jag fick förnimma Hans klappande hjärtslag i Ordet. Än märkte jag det då jag själv läste och studerade Ordet, än då min hustru gjorde det vid vår morgonfamiljbön, eller och i bibelcitat i brev som jag fick. På detta sätt upplevde jag många härliga stunder i sällskap med Jesu klappande hjärta. Ibland förde detta mig till självrannsakan, förödmjukelse och förmaning, men ofta till uppmuntran och trosstyrka. Hans hjärta klappade just fram det jag behövde, till dess lovsången och tacksägelsen sprang fram ur mitt eget hjärtas inre. Ja jag hade fått lyssna till det älskade hjärtats slag för mig. Ära vare Hans namn!

Antagligen har du gjort liknande erfarenhet. Ibland har jag hört somliga Guds barn säga, att de endast få så lite från Guds Ord. Varpå beror detta? Säkerligen inte på begåvning. Men orsakerna kunna likväl vara flera. Kanske en är, att de möta vid läsningen av Ordet, gång efter annan sådant, som rör vid ömtåliga punkter uti dens liv och ej är villig att gå in på Jesu krav. Det blir då istället för frid och glädje tomhet i själen. Köttet står här i vägen och om detta säger vårt ord av Jesus »att det är till intet nyttigt», det endast lägger hinder i vägen för att kunna höra Jesu hjärteslag i Ordet, eller att kunna förstå det. Men det kan också vara att man ej ställt sig helt under den Heliges Andes ledning, så att denne kunde bringa fram livsrörelserna från det i ordet klappande hjärtat. Är det så med dig? Tänk då på, att det är möjligt att i Hans ord få höra Jesu hjärtas pulsslag. Om nu du och jag ej kan uppfånga dem eller förstå dess mening, så är det nog därför, att vi ej ställa oss helt till Andens disposition. Jesus säger om den Helige Ande, »att Han skall taga av mitt och förkunna för eder». Under Andens ledning få vi ett lyssnande öra och därmed äro vi skilda från köttets stämma och föres till andlig stillhet. För att komma till detta behövs en personlig upplevelse av pingstens erfarenhet. Åtminstone var det så för apostlarna, så var det och för mig. Men det gäller därefter att leva i daglig förnyelse både av blodets renande kraft, som och i ande och liv.

Den värld som lever främmande för Gud, känner ej till detta klappende hjärtas pulsslag i Ordet. Först då de söka och uppleva frälsningen, eller pånyttfödelsen genom Anden komma de att förnimma detta hjärtas pulsslag och uppleva dess väldiga betydelse för ett människolivs vandring i denna värld. Underbart klappar detta hjärta i ordet för alla, för syndare av alla slag, för dig och för mig. Ära vare Hans namn.

C. F. I-n.

Jag måste rädda en till!

Cirka tolv engelska mil från Chicago ligger förstaden Evanston, med ett stort metodistuniversitet. Innan det ännu vuxit ut till sin nuvaranda storlek funnos det bland de studerande tvenne unga gossar från landsbygden

i Iowa, ett par stora, kraftiga ynglingar, en var en ypperlig simmare. En dag nådde den underrättelsen skolan att ute på Michigansjön, nära Evanston drev ett vrak »Lady Elgins». Skolans ungdom hastade ner till stranden. Fartyget syntes mer och mer brytas sönder. Genast kastar sig Ed Spencer, den gode simmaren, av alla onödiga plagg slår ett rep om livet, som han kastar till kamraterna och störtar sig i sjön. Han simmar ut till vraket, griper en av dem, som hålla på att drunkna och gör så tecken att bli halad i land. Gång efter annan simmar han ut och räddar de drunknande. Det har blivit tio, men då var han också ytterligt uttröttad. På stranden hade folket gjort upp en brasa dit han gick för att värma sig, blåfrusen och darrande av köld som han var. Men han stod med blicken vänd utåt sjön och fick se huru män och kvinnor ännu kämpade mot vågorna. Då sade han: »Gossar jag hoppar i igen!» Nej nej, Ed! ropade de, »det är omöjligt, du orka icke ånyo taga dig ut till vraket. Dina krafter skola ej stå bi, det vore detsamma som självmord. Men han sade: »De hålla på att förgås, och jag måste, kosta vad det vill!» Han kastade sig i vågorna och nådde snart en man vars mun redan fyllts med vatten. Ed lyckades även bringa honom i säkerhet. Därpå fortsatte han, till dess 15 st. voro räddade, men då drog de honom in genom bränningarna. Med nöd kunde han gå fram till elden, där han sökte tina upp sina stelnade lemmar, och det syntes som om hans eget liv stod på spel. Ännu en gång vände han dock blicken utåt och såg en slagbom, som gungade upp ned på vågorna och ett människohuvud visade sig över vattenytan invid denna.

»Gossar», sade han, »ännu en som håller på att söka rädda sig själv. Strax därpå stack även en kvinnas huvud upp bredvid den förres. Han såg huru slagbommen drev emot näset och han visste, att där väntade dem en säker död. »Nej, kamrater», sade han, »Jag måste hjälpa dem.» De sökte hindra honom, men förgäves. Han var snart på väg ut igen, och då han äntliggen nådde slagbommen, samlade han sina sista krafter att söka ändra dess riktning, vilket också lyckadas. Åter drogs han in. Kärleksfulla händer lyfte upp och buro honom till hans rum i skolan. Där lade de honom på bädden, gjorde upp eld i spisen och hans broder Will sattes att vakta honom, ty han började yra.

Då det om aftonen började skymma och brodern ännu satt vid elden, rörde plötsligt någon sakta vid hans axel. När han såg upp, var det ingen annan än Ed, som spörjande såg honom i ögonen och frågade: »Will, har jag gjort vad jag kunde?» »Hur kan du fråga så Ed, du räddade ju 17 st.» »Ja, jag vet det, men jag är rädd, att jag icke gjort mitt bästa. Tror du jag gjort det, Will?» Brodern tog och lyfte honom tillbaka till sängen. Under natten halvyrade han, men Will vakade över honom med hans hand i sin. Ed tänkte ej på något annat än de stackars drunknande männen och kvinnorna, ty i trots av hans självuppoffrande hjälp, hade några gått till botten. Will sökte på allt sätt lugna honom. »Du har ju räddat sjutton!» sade brodern »Ja, jag vet det», svarade Ed sorgset, »men ack, att jag bara hade kunnat rädda en till!»

Huru många är det inom det kristna lägret som visa samma nit, när det gäller självinnandet?

D. A. Torry.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006
»Andliga Fläktar» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Trogen i sin kallelse.

Fru Hildegard Blomstergren, Kalmar.

Trogen sin uppgift i hem och församling har fru Blomstergren uttfört ett välsignelsebringande gärning. Såsom en välsignelsens frukt har barnen gått ut i livet med ett bärande kristendomsliv. Gästvänlig som hon är har ofta Herrens vittnen fått del av hennes moderliga omsorg. De tillfälle jag haft under besök i Kalmar och gästat detta hem har jag blivit stadfäst i dessa mina tankar. Vid våra samtal har allarna nummits en särskild håg att tala om ungdomsupplevelser sammanknippad med Råå och sin första bekantskap, vilken blev henne till både glädje och sorg, men ej kunnat, trots åren, gå ur minnenas värld. Vänsäll och mjuk till sitt sinnelag och nuturlig till sin läggning är all tillgjordhet borta i hennes framträdande. Jag har alltid funnit hemmet inbjudande och henne själv som en uppmärksam lyssnare på mötena. Vid olika tillfälle har även mitt missionsarbete blivit ihågkommen med gåvor. Mottag, kära syster, med varm hand mitt hjärtliga tack för allt. Gud verkar i allt och genom oss på grund av sin stora kärlek till oss.

Brodern C. F. Israelsson.

AFRIKA.

Old Umtali 9. 4. 43.

Käre Farbror Israelsson.

Det är fredag i Afrika. Jag har just avslutat en stor sjukmottagning, och medan sjuksköterskorna avslutar morgonarbetet skall jag passa på att åtminstone påbörja ett brev. Jag fruktar för att mitt brev av den 16 mars gått förlorat. Men som vi inte vet vilken väg posten tar kan vi endast dra slutsatserna efter radionyheterna. Om du fått det brevet, så vet du att vi åter har förbindelse med hemlandet. Det känns befriande. Vi ha kommit av oss när det gäller brevskrivandet, ty att skriva när breven komma tillbaka blir tröstlöst. Men om nu förbindelserna fortfara så kunna vi igen sända brev.

Om du visste hur vackert det är härute. Utsikten från mitt bord här i sjukhuset är helt enkelt enastående. Det är inspirerande att blicka ut över ett sådant landskap. Jag gläder mig mycket över vår fina utsikt. Eljest är det icke mycket inspirerande omkring mig. Barnen skrika för full hals, ty vi ha dem alla i behandlingsrummet för att kunna ha ha »ett öga» på dem. De äro mycket späda plantor och behöva god vård.

Sjukbehandlingen är just avslutad, den är mest för byfolket som komma in från alla håll. I deras liv är ofta lidandet blandat med fruktan. När de bliva sjuka tänka de icke som vi bruka göra, att det är ett organiskt ont, utan att det kommer ifrån onda andar, eller genom andra till dem. Och då försöka de finna ut vem det

är som vill dem ont och som sänder anden på dem. Därmed börjar en invecklad ceremoni som i sitt följe bär på lidande. Ibland kan man bli frestad till missmod, ty det gamla har starka band. Inte ens de bäste äro ett halvt steg ute från hedendomen. Vi få blicka in i många invecklade och tragiska förhållande. Osökt komma vi, som arbeta i sjukvården till det onda in på de sociala problemen. Det är så mycket som behöves »Rucka på,» men de komma till oss, och detta är ett stort steg. De ha förtroende nog att berätta för oss om sina sjukdomar och när de så få behandling, både se de och känna de att de bliva bättre, och få därmed också de gamla inrotade sederna en stöt. Efterhand komma vårt folk också att förstå att ett organ kan bli sjukt utan att någon »satt» en ande på dem.

Jag har alltid tyckt att det fattats åtskilligt i mitt *tålamod,* men jag kan också se att jag håller på att lära den svåra läxan. När jag ser vilka leende dessa pinade kan framkalla, ett leende som värmer hjärtat, då blir detta för mig själv som en stor läxa att kunna vara gladlynt när de ha så lite att glädjas över och ser så mörkt ut. Hur mycket mer ha vi då inte att vara glada och tacksamma för.

Både S. Rosa och jag får glädja oss över att arbetet går framåt, vi ha bara så svårt att få plats för alla. Jag tänker så ofta på dem som gått före oss. Det är ju frukt av deras arbete som vi nu få skörda. De fick arbeta år efter år utan att se så mycken frukt av deras möda. Just för lite sedan talade en av våra gamla missionärer om, att de gifta männen här i O. U. kommo till stationsföreståndaren och bad honom sända iväg S. Ellen, »ty» sade de »hon förhäxar folket«. Efter ivrigt diskuterande kom det till sist fram, att hennes förhäxelse bestod i att tvillingar föddes, och dessa voro en förbannelse. Den gamla missionären avslutade sin berättelse med att säga: »De visste inte att de hade en frälsande ängel i sin mitt.» Hon berättade detta till en grupp mödrar uppe i sjukhuset. Du kan tro att de lyssnade uppmärksamt på. Vi ha kommit ett långt steg sedan dess. De tro inte nu att vi förhäxa dem. Många vårda sina tvillingar med stor ömhet, men fruktan för att få tvillingar finnes ännu och när de vågar det så döda de dem. Det samma är förhållandet med de s. k. för tidigt födda barnen och jag vet av inget sådant tillfälle ute i byarna där ett sådant barn fått leva. De ha helt enkelt lagt det åsido för att dö, och den svaga livsgnistan har snart slocknat. Men nu komma de till oss med sina späda plantor. Det väcker stort intresse när byfolket få se att de kunna leva. Dagarna äro fulla av omsorger, men också av mycken glädje och välsignelse. Jag är obeskrivligt lycklig i min gärning. Ibland önskar jag att jag vore 25 år igen och kunde börja på nytt. Det är så mycket jag skulle vilja se bliva gjort och tiden går så fort.

Våra norska grannar, Hassings, har fått sig en stor fin pojke för en vecka sedan och båda mår bra. Det skall bli roligt med ett barn i den »Skandinaviska familjen». Bara vi nu inte skämmer bort honom, det kan gå så lätt. Glädjen är i alla fall stor över den lilles ankomst. Vi mår eljest bra och har allt vad vi behöva i mat och dryck och lider ingen nöd. Men när vi se vilken välsignelse penningar kunde vara till, ja då, önskade vi att vi hade mera att ge. Men de infödda ha börjat att ta upp ansvaret på ett verkligt storslaget sätt. Det har hjälpt oss över de största svårigheterna just nu.

Så hoppas jag att detta brev når dig i vårens tid. Hälsa alla våra vänner så hjärtligt. Själv är du och de dina varmt hälsade.

Sytser Ruth.

Till de unga.

2.

DET VAR NÅGOT ATT HÅLLA FAST VID.

Jag minns från min konfirmationstid, huru allvarlig konfirmationsdagen med dess löften och nattvardsgång var för mig. Minns den manande rösten, som låg i vår unge pastors uttalande, då han påminde om ordet »Mina barn, vakten eder för avgudarna». Minns hur jag grät, och bad Gud om nåd att leva för honom. Men efter någon tid gingo dessa känslor bort för kamraters sällskap med skämt och lek. Dock intrycket från denna märkliga dag kunde inte helt utplånas, därför att de hade sin grund i föregående kontakt med bibelordet och inflytande från troende föräldras förböner, och besök å de troendes möten.

Detta må vara en påminnelse till eder unga vänner somt känt liksom jag vid eder konfirmation, men som kanske sedan fattat kärlek till värden. Stanna icke där, utan gör som jag. Sök dig åter tillbaka till Herren. Men detta må också vara ett ord till unga mödrar och fäder, att i tid tänka på barnens andliga fostran. Tag dem med till Guds hus, om än de ibland äro lite oroliga eller somna. Du säger kanske, att du själv får då så liten nytta av predikan. Det kan hända, men inte dör du andligen för det, du kan leva ändå om du skulle få försaka en och annan predikan för det att du har barnen med. Du kan om intet annat, sätta dig i lilla salen. Man bör inte allenast tänka på att taga dem med till festliga samkväm, ty då kan detta i sinom tid bli en vana som gör att de ej få någon lust att besöka andra möten. Visserligen förstå de litet eller intet att börja med, men det visar sig snart att »även små krukor har öron».

De första dagarna efter det jag blivit frälst, tyckte jag allting var så underligt både inom och utom mig. Och likväl var jag densamme som förr. Jag frågade mig själv om det var verkligt, att jag var frälst. Jag sökte efter klarhet inom mig, men tyckte det var omöjligt att få något att hålla fast vid. En dag då jag var ute och gick, mötte jag en troende äldre person, denne gick tvärs över gatan för att hälsa och frågade hur det stod till. Plötsligt genomströmmade mig en salig förvissning, och jag sade: »Jo, tack, jag är ett Guds barn». Vittnesbördet gladde den troende. Jag kom då att minnas bibelordet. »Vi veta att vi hava övergått från döden till livet, ty vi älskar bröderna». Det var just detta jag förnam i mitt hjärta, och sedan dess har jag aldrig tvivlat på att jag blivit frälst. Det var något att hålla fast vid.

Skulle du, min unge vän, vara bland dem som tvivlar, och är tvehågsen om din frälsning. Älskar du Guds folk, då har du gått ifrån döden till livet. Håll fast därvid.

C. F. I-n.

3.

BLAND OGUDAKTIGA KAMRATER.

Intet stort mer än två månader efter det jag blivit frälst, således inte fullt 16 år gammal, kom jag till staden L. i snickarelära. Min far följde mig dit, men när han såg det rum som gesällerna hade inunder verkstaden i gården, sa han; »Här får du inte bo, utan gå vi ut och ser att få ett annat rum». Väggarna som voro bestrukna med någon slags limfärg voro fuktiga och mögliga. Golvet var svart av smuts, sängkläderna fuktiga och ingen eldstad fanns att elda i för vintern. Sådant såg det rum ut där man skulle vistas under 3 år. Men då jag bedit Gud om att ställa mig på den plats där jag skulle vara, och jag trodde att även detta rum var räknad med, sade jag till far att jag ville vara där, och därvid blev det.

När kvällen kom, efter det jag presenterat mig, frågade jag dem om de

ville sitta ned en liten stund så ville jag läsa något för dem. De gjorde det, och jag läste ett ord från bibeln och böjde sedan knä och bad till Gud om välsignelse över vår samvaro. De voro endast ett par st. men sutto stilla och såg på. Vad de tänkte vet jag ej, men udden var bruten av blygseln för Jesu namn. Nu visste de på vilken sida jag stod och därmed blev jag delvis rustad mot deras frestelser, och kunde frimodigt säga nej, då de ville ha mig med ut på deras vägar. De upphörde därför snart med sina försök att locka.

Vi gingo sedan stilla och tyst till vila. Men detta var den enda gång, som jag kunde få dem att sitta och lyssna till Guds ord. Ibland fann de mig ligga på knä i bön vid min koffert, och då kunde det hända att de tog fast i handtaget och skrattande drog mig omkring på golvet. Även på annat sätt sökte de skämta med mig, men Gud bevarade mig så att de ej fick göra mig något illa. Men vad gjorde det, jag var glad ändå i den frälsning jag fått och även för äran att lida något för Hans namns skull.

Käre unge vän, glöm ej att visa att du är en kristen, och detta med en bestämd fasthet, därigenom kommer du att vinna respekt för ditt kristna liv, och du blir ej då så känslig för lite skämt och smädlek. Denna fasthet fås genom att helt anförtro sin väg och s'n framtid i Herrens händer. Blygs ej för din Frälsare utan bekänn öppet Hans namn, resultatet blir sann och verklig glädje i Gud

C. F. I-n.

Håll ut, Jesus är med dig!

En moder i södra Sverige hade en dotter och sex söner. När de voro små voro de gudfruktiga och snälla, men när de hade växt upp och kommit ut i världen, började de att leva i synd och otro och gingo för varje dag längre bort i sin förvillelse. Högst sällan gingo de hem och hälsade på sin gamla moder. De skingrades sedan hit och dit i landet och det såg ut som gamla mor aldrig haft några barn. Men hon höll på att bedja och tro på Gud.

En dag tog Gud hem sin tjänarinna. Grannarna sände bud till barnen att modern var död. Då kom den ene efter den andre hem, men nu var hemmet tomt. De gingo till bårhuset och ställde sig omkring den kalla kroppen, och de tärda dragen slog dem där de stodo tysta. Den yngste sonen, som sist hade lämnat hemmet och som mer än de övriga hade sett sin moders sorg, bröt tystnaden och snyftade fram: »Nu behöver du ej sörja mer, mamma, men vi ha heller ingen, som ber för oss.» Så föll han på knä och grät med sin hand lagd på moderns panna. Alla började gråta ångerns och saknadens tårar. Deras synder mot sin moder och Gud rullades upp för dem. Vid moderns bår bådo de om förlåtelse, den ene efter den andre, och där besvarade Herren moderns böner. Hon fick ej i tiden se sina böner besvarade, men dessa sju barn förde moderns stoft till graven under förvissning av sina synders förlåtelse, fast beslutna att därefter leva för deras moders Gud.

Det är möjligt, du troende moder, att gräset skall vissna på din grav många gånger om, innan dina böner bliva besvarade, men håll ut i tro, bönesvaret kommer,

Upl. V.

På Sveriges fält.

Forts.

Reste dagen därpå, den 2 april tillbaka till Gävle. Då vännerna i Skutskär ej önskade mer än möte på lör-

dagskvällen hade Taborvännerna lyst ut ett hos dem denna kväll. Endast få samlades, då det varit kort tid för annonseringen, men mötet dyrbart. Till Harnäs dagen efter där Gunhild Zetterberg mötte och tog mig hem till det kära hemmet i Fleräng. Nu vilade över detta hem en djup känsla av vemod, men mitt under denna en glädjande förtröstan på Herren. Det måste sägas, att från en förtröstan som visar sig hålla i prövningens stunder, utgår en underbar doft av Guds välbehag. Så märkte jag det här. Jag blev mottagen som en mycket kär vän och farbror, och allt gjordes för min trevnad. Det hada ju blivit ett stort tomrum efter sonen och maken, Sixten. Den unga makan gick där ensam i sitt lilla rara hem medan tankarna ofta fängslades vid gemenskapen med maken. Men Gud hade på ett särskilt sätt styrkt henne och givit henne nåden att till någon del fylla den uppgift som maken haft i församlingsarbetet. Det var i sanning en verklig högtidsstund att vara tillsammans med familjen här. Sedan jag förplägats och vi haft en bönestund följdes vi åt, systrarna Gunhild och Maja och jag till SKUKSKÄR, där ett välsignat, välbesökt möte hölls på kvällen och en god kollekt gavs för Afrika. Reste sedan tillbaka till GÄVLE. Systrarna Gunhild och Maja åkte med till Harnäs.

På söndagen den 4 april predikade jag i St. Petri kl. 11 f. m. då br. Almgren inledde mötet och br. Holmgren avslutade. Mötet var välbesökt och dyrbart. Pastor Alm låg sjuk och kunde inte vara med. På em. skulle br. Adolf Rosenqvists stoft gjordas i Valbo. Men då jag var upptagen med möten kunde jag ej vara med, men sände brevledes en hälsning till Fru Rosenqvist. Det hade varit stor gripenhet över begravningsakten och många hade kommit från när och fjärran för att med kransar och blommor visa hur högt han varit avhållen Frid över vår käre broders minne.

På e. m. reste till Elvkarleö där past. Nordqvist mötte med tvenne cyklar. Vi cyklade till KARLHOLM, till pastorshemmet, där jag till min förvåning fick möta med den unga vän, vilkens avskedssamkväm jag var med på för cirka två år sedan. Hon reste strax efter upp till norden för att bli br. Nordqvist maka. Efter en god måltid åkte vi med bil till GRÖNÖ, en plats som jag ej förr besökt. Mötet som började kl. 3,30 var välbesökt och gott. Under vägen hem voro vi ine i en gård, där ägarna voro församlingsmedlemmar, och undfägnades med kaffe och bröd, som just lantmännen kunna bjuda på i dessa tider. Vi hade en god stund tillsammans. Sedan möte i Karlholm kl 7,30 vilket också var välbesökt och välsignat. Steg upp på måndagen kl. 5,45 för att göra sällskap med br. Nordqvist på bussen till Gävle, som gick kl. 7 Min broder skulle fortsätta resan till Iggesund i ungdomsf. intressen.

Ledde symötet i St. Petri kl. 4. då past. Alm ej kunde det. Ett 20-tal voro samlade och hade vi en god stund inför ordet och sittran. Mötet på kvällen var tänkt i Bomhus, men blev ändrat att vara i St. Petri. Det blev fåtaligt besökt. Det sades att sjukdom och annat hindrat.

Forts.

UPPMANING.

De vänner. som inneha afrikaböcker, vilka de ej kunna sälja, var vänlig retunera dem till mig. De, som legat länge inne med medel för oredovisade, försålda böcker, bedes vänligen göra detta omgående.

Sprid mina bibelstudium I Lammets fotspår 1: -. På Andelivets område 1: 50 till förmån för syster Rosas underhåll i Afrika.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

15 September 1943. Årg. 10 Nr 9.

"Blomman för dagen."

1 Petri 1: 24 - 25 ; Jer. 17: 7 - 8.

Denna märkliga blomma har jag ofta stått och beundrat, och den har talat ett mäktigt språk om människans livstillvaro och värdet av dens gärningar,

Ifrån de frön som sättas till denna blomma, springer det fram en mycket klen stam, som slingrar sig uppåt kring ett utsträkt snöre. Om morgonen slår den ut sin blomknopp och om aftonen viker den sin blomma samman för att somna och dö bort. Dess färg är i sin fägring vackert blå och ganska stor men när den skall gå till sin förgängelse blir blombladens ytterkant som den viker samman inåt, lilaröd. Knopparna såväl som blommorna äro alltid vända mot ljuset och solen för att, som det synes, taga till sig så mycket som möjligt av dess verkande kraft. Ibland kan den ha 4 och 6 blommor och någon gång 7 om dagen i början av sin växtkraft. Efter som det led mot sommarens slut blev blommornas antal mindre. När dagen var slut slöt blommorna sina kalkar och fick en blekgrå färg och efter ett par dagar föll den av som en sluten puppa.

I min beundran av den, som jag tyckte vara den mest märkliga, blomma i sitt slag, tänkte jag på huru lik den är en människas livstillvaro men också dess livsgärning. Just vad som säges i ovan citerade bibelord. Bibeln talar ofta om huru kort en människas tillvaro är. Därför är den korta dag vi leva här utav ovärdelig betydelse, även därför att det finnes en kraft som ligger där bakom som kan användas till gagnelig livsgärning. En dag såg jag till min stora förvåning, huru att en blomknopp hade genom någon slags tvång vänt sig från dagsljuset och solen. Den satt lite bortskymd och hade sökt sig in i en liten springa i väggen. Jag drog den ut och kände då att den sugit sig fast och blivit hindrad i sin utveckling. Jag sökte med milt tvång vända den mot ljuset och det lyckades. Men dagen efter fann jag hur att den åter sökt sig in i motsatt riktning emellan ett kulorör och väggen. Det var som om dens största glädje var att smyga sig bort i skymundan. Jag tog den åter ut från sin fångenskap, och med ett milt tvång vända den mot ljuset och solen. Men på grund av att den utvecklat sig från ljuset måste den åter tvingas in emellan den smäckra stammen och väggen. Snart blev det liv och en utvecklad vacker blomma. Nu kom den in i sin verkliga mission, men blott för en dag, så vek den tillsammans

sina blad och vissnade bort och föll av i likhet med de andra blommorna. Vad växten mest stod i behov av, var bevattning för varje dag, ty utan denna hade den helt vissnat bort.

Att blommornas antal blevo olika många pr. dag säger oss huru att tillfällenas antal skiftar för varje dag i utövandet av det som bär goda gärningars frukt. Men varje dag kan bli en dag till skaparens ära i likhet med blommornas mission. Vi behöva för denna uppgift vara planterade vid de andliga vattubäckarna, livsströmmarna som flyter igenom ordets löftesmarker. Genom Jesu blods källådror och kärlekens underbara ljuvlighet få våra livsgärningar de vackra färgerna och komma då att likna »blomman för dagen».

Somliga göra lik blomknoppen, som vände sig bort från solen och ljuset, de vända sig bort från den kärlekens värme och ljus, som strålar ut från evangelium. De låta denna världens mångahanda suga till sig själens djupaste intessen; det som är Guds vilja och Jesu önskningar; förhärligandet av Jesu Kristi frälsning. Själen hindras i sin andliga utveckling och de andliga livets frukter komma ej fram. Då händer det ibland att den kärleksfulla Frälsarehanden söker med milt tvång frigöra själen från denna fångenskap och ljusskygghet, och vänder själens blomkalk mot kärlekens centrum, Jesus. Då blir det nytt liv och ny kraft i utvecklingen och Andens frukter visar sig. Själen behöver andligt ljus och kraft om den inte skall dö i ett outvecklad stadium. Är du ej fri så kan du bli det om Jesus får hjälpa dig.

En annan dag fann jag att en av blommorna var liksom förkrymt, trots att den var vänd mot ljus och sol. Jag undrade över orsaken därtill. men kunde ej utforska den. En av mina flickor skulle undersöka den, men då föll den av. Antagligen var det något som hindrat dens fria utveckling. Så kan det bli med vårt liv och vår gärning, det kan bli förkrymt, trots kristen bekännelse och gärning. Det kan vara något hemligt, fördolt, som tär på livsnerven. Dette bör ordnas inför Gud genast, så att Guds härlighet över våra liv och gärningar ej må försvinna, utan vara behagliga för Gud och till verklig prydnad för Hans rike.

Men i sinom tid har även denna växt tjänat ut och ryckes upp och kastas bort, men den lämnar efter sig ett minne av beundran och välbehag för Honom som var dess skapare. Må det så bli med ditt och mitt liv. Må vi blomma vår återstående tid för Honom som är Rosen i Saron och Liljan i dalen. Då har vår tillvaro här fyllt den högsta uppgift, som kunde fyllas.

C. F. I-n

Försvinnande o. bestående.

Från en troende syster har jag mottagit nedanstående med begäran att få det in i »Fläktarna»:

Vid morgonandakten dagen efter Ubåten Ulvens försvinnande, uppmanade Pastor Uno Eklund folket att bedja för de försvunna. Jag liksom alla andra var uppfylld av ångest och förfäran över det ohyggliga som hänt. Efter morgonandaktens slut föll jag ned på mina knän bad så innerligt och ångestfullt för dessa arma människor, som hade råkat i en sådan olycka, samt för deras förtvivlade anhöriga. Jag bad Gud giva mig ett ord i min bibel, som i någon mån kunde förklara varför detta förskräckliga hade skett. När jag stod upp efter bönen slog jag upp min bibel och fick 2 Kor. 3: 11-12, »Ty om det försvinnande hade härlighet, så har det förblivande mycket större härlighet. Då vi nu hava ett sådant hopp äro vi mycket frimodiga.»

Det blev mycket stort och underbart för mig och jag tackade Gud för hans nåd och godhet. Teknikens stora underverk är intet värt, emot människans odödliga själ, för vilken vår Frälsare, Jesus Kristus har offrat sitt eget liv, så att vi genom Hans stora offer kan få gå till evig salighet.

Elsa Hanoksson.

Om förbön och svar!

»Bed Gud för mig, att jag må bli frisk. Jag har svår värk i min kropp och i mina ben, så att jag inte kan gå. Lägg fram mig som böneämne i era möten. Den store Läkaren är likadan nu, som Han fordom var att bota sjuka, så begärde en sjukvän. Svaret blev.

Jesu dyrbara frid och dyrbara helande kraft förmedlas till oss genom Helig Ande och korsets seger i Jesus Kristus.

Eder önskan har blivit uppfylld. Vi voro flera som bådo för Eder. Det är underbart med förbönens förbindelse som givits oss. Den är vår andliga radio, därifrån få vi höra den osynliga rösten tala till oss från himlen, såvida inga fiender få tillfälle att störa. Detta kan ej ske på annat sätt än genom fel på vår egen apparat, därför att Gud vakar över det övriga. Dessa fel kunna vara, oförlåtna synder. Men om dessa äro bekända, äro de också förlåtna för Jesu skull. Tvivel på barnaskapet. Tvivel är lögn om våra synder äro förlåtna, och därför ha vi ej något att göra med tvivel, de äro sataniska frestelser. Även ett halvandligt kristendomsliv, ett halverande med världen, blygsel inför att bekänna Jesu namn, ett vresigt sinnelag, otålighet m. m. utgöra hinder för hörandet av Jesu milda stämma. Men äro vi villiga till full avgörelse för Herren så skall Han komma oss nära.

Först giver Han då kraft åt vår andliga personlighet - vår själ -, vilket vår kropp är mycket beroende av Sedan ser Han, om vi äro villiga att gå Hans vägar, även om därmed följer lidande. Blir det så, förnimma vi t. o. m. i lidandet villighet att prisa och tacka Herren. Redan därunder känna vi oss stärkta till både kropp och själ. Otålighet, knot och klagan bringar icke allenast missmod över oss själva och vår omgivning utan förhindrar hälsokraften tillflöda vår kropp. Detta gäller ju särskilt de bekännande kristna. De ogudaktiga få ofta mindre prövningar, men orsaken är den, att de få ut sitt goda här i tiden, men sedan ha de ej något för evigheten. De kristna skola däremot prövas fram till ett liv i härlighetens värld. För att bliva tåliga måste vi prövas med frestelse till otålighet för att bliva mild och kärleksfull, frestas vi till motsatsen, för att bliva stark i tron föras vi in på vägar där vi känna vår svaghet. Men för att kunna bestå dessa prov äga vi ett radikalmedel, som heter tacksägelse. Den som ständigt tackar Gud av hjärtat kommer icke satan vid. Skulle han likväl bliva för svår, hänvisar vi Honom till Lammets blod, då blir han övervunnen, Uppb. 12: 10-11. Och då tacka vi Gud för Jesu blods skull. Dyrbarare än en frisk kropp är en frisk själ men kroppen får mycken kraft genom en frisk själ. En frisk själ kan frestas till knot, men knotar icke, till otålighet, men blir ej otålig, därför att den har sin umgängelse med Gud. Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.

Gå därför fram på Kristus vägen i tro och hopp. Glöm ej bibelordet och bönen för varje dag. Öva Eder i mildhet och tålamod och var så nöjd med Guds vilja. Detta är de regler jag söker vandra efter.

C. F. I-n.

Gammal vänskap är stark.

Broder Bergius lärde jag känna redan 1920, under mitt första besök i Lindesberg, då var han predikant i Missionskyrkan därstädes. Godmodig, glad och begåvad med sångens och musikens gåva gjorde han sig under sin verksamhetstid avhållen av alla. Jag minnes med glädje dyrbara bönestunder som vi då hade med varandra. Senare kom min käre broder in i svåra frestelser vilka Gud i sinom tid kunde göra en utväg ur. En syster hade under hans verksamhetstid varit stödet för honom. Sin evangeliska verksamhet tog han inte upp som förut men han fick en god hustru och ett trevligt hem vilket blev honom till stor hjälp. Varje gång jag sedan har mött honom har han lagt en eller två sedlar i handen på mig till S. Ruths underhåll varunder han uttalat sin glädje över en trofast broder som förstått honom. Ja vi behöva varandras förstående och kärlek i påfrestnlngarnas stunder, då så många ofta lägga sten på börda och istället för att hjälpa söka stjälpa.

På senare tiden har hälsan börjat vackla, men detta kommer ju förr eller senare för oss var och en. Men alla våra prövningar låter Herren gagna till vårt bästa, när vi älska Honom, ja, t. o. m. även då vår kärlek är svag till Honom. Häri ligger en underbar visdom från Gud. Visserligen kan det att börja med, vara lite svårt att förstå det men se vi Guds hand i allt kan vi t. o. m. tacka Gud för dem. På den vägen danas vi för den eviga världen.

Tack min käre broder för din goda insats uti mitt missionsarbete. Gud välsigne dig och ditt hem önskar din broder och vän

Elsa och Anders Bergius. Linköping.

C. F. Israelsson.

AFRIKA.

Old Umtali 13. 5. 43.

Käre Farbror Israelsson.

Jag kom just att tänka på att du snart firar din födelsedag, och även om detta brev ej hinner fram i tid vill jag önska dig en god dag. Ni har vår där hemma nu och hoppas jag den är fin och varm. Jag vet ej något mer förtjusande än en Nordens vår med de ljusa nätterna.

Ett hjärtligt tack för A. F. som jag mottagit. Från Per Knutsson fick vi S. S. Det var verkligen uppfriskande att läsa om det som skrives och tänkes hemma. Att ännu en gång få följa med redovisningarna kändes som om jag varit på besök i norr, söder, öst och vest. Roligt att se huru arbe-

tet fortsätter, trots dyr-och orostiden. Att många ha det svårt, är lätt att förstå, men svårigheter tar ut ibland oanade krafter, vilka legat och slumrat. Jag förstår att folket hemma äro uppfinnesrika både i att få mat och kläder och gå långa vägar därför. Tidningarna voro också intressanta med nyheterna hemifrån. Vi har gått här och undrat hur den och den haft det.

Jag blev ledsen se att vår trogne vän och broder Johansson på Lilla Askö fått hembud. Vilket stort tomrum han har lämnat i hemmet och i kyrkan. Fotot med kyrkan på Udden var mycket vackert. Det finnes i redovisningen en del nya namn, som jag inte känner. Jag får skriva om min adressbok till tiderna bliva mera normala, till dess får du vara den förmedlande länken. Jag har så många brev liggande, vilka kommit tillbaka, detta har till en del förtagit skrivlusten. Jag sitter nu uppe i sjukhuset och skriver.

Vi ha även nu ett par tvillingar inne och de gråta jämt. Vi äro svårligen trängbodda och barnen måste vi ha nära oss så vi kan vaka över dem och se efter att mödrarna sköter om dem. Det är så mycket av vårt arbete som måste ske på undervisningens väg av folket från byarna. Det tar både mycken tid och kraft, och för oss att synas blir inte resultaten glänsande. Men när jag nu ser ut över Afrikas kvinnovärld, finner jag att en stor förändring har skett de sista tio åren. Resultaten finnes, även om de inte äro så stora som vi skulle önska. Det är just här som jag behöver öva mig i tålamod. Att dagligen och stundligen söka få dessa tafatta, okunniga mödrar, att se och förstå huru de skola sköta sina små späda plantor, kräver tålamod.

Det är nu på efterm. och patienterna ha fått sin behandling. En del ligga ute och dåsar i solen, andra ligga i gummiskogen. Vi försöka att ha dem ute så mycket som möjligt. Vädret är förtjusande och synnerligen lämpligt för de sjuka. Feberpatienterna tycka om solen, ty malarian har den förmågan att få en genomfrusen. Den hetaste sol är inte varm nog tycker man. Det skulle ta för lång tid att i detalj gå in i arbetet, och det är kanske inte heller visligt göra så i krigstid, ty brevet blev då för långt. Eljest ha vi många intressanta händelser som fyller vår dagliga gärning. För mig är det en stor glädje att se huru villigt de nu komma för att söka hjälp, dessa som eljest skulle ligga i sina hyddor, hopplöst väntande på slutet. Jag bara önskar att jag kunde börja om igen, månaderna och åren gå så skrämmande fort och ännu väntar mycket arbete på oss. Vi ha endast börjat, mycket återstår. Det har ju varit min önskan att kunna göra mera för kvinnorna ute på distrikten, men med det växande arbetet här tycks det vara omöjligt att komma ut. Om det är möjligt böra vi börja tänka på att få ut två nya svenska systrar för Afrika. Jag tror att det finnes många hemma, som skulle med glädje ge sig åt detta arbete. Behoven finnes här, och möjligheterna äro stora och jag kan inte tänka mig ett rikare liv. Börja redan nu och lägg fram saken. Vår stationsföreståndare frågade häromdagen, om vi inte redan nu kunde söka efter en eller två, som kunde komma hit när jag en gång går hem. Troligen kommer det till nästa konferens en begäran därom att sändas hem. Ja, detta kom liksom i förbigående.

Mottagit ditt sista brev av 18/2. Ett hjärtligt tack, även för glimtarna från fältet. Roligt att höra om S. Agnes Alhberg. Det är så länge sedan jag hörde från någon av dem, och också från frökn. Paulssons. Jag nämde visst om att Ruth Hassing har en son, Arne heter han, och är en stor fin gosse och växer och frodas. Hassing ligger mest ute på distrikten och

Ruth sänder honom mat och rena kläder en gång i veckan. Nu med den lille är hon, som du förstår, upptagen. De utföra båda ett mycket gott arbete. Det var svårt för honom innan Ruth kom. Jag försökte ibland att hjälpa honom med att sända proviant men jag var ju upptagen med de sjuka, så att han fick vänta ibland. »Det är icke gott för mannen att vara allena», i Afrika i synnerhet. De äro båda mycket sympatiska i allt deras arbete, vi äro varmt fästade vid varandra och det går inte en dag, som jag inte ser ned till dem, om det är möjligt. Innan Arne kom brukade Ruth komma och hjälpa oss, så förhållandet är det allra bästa. S. Rosa och jag arbetar mycket gott tillsammans och vi få glädja oss över framgång. Vi ha stor orsak till tacksägelse och glädje.

Om du kunde höra vilket barnskrik här är. Det låter som om vi dödade och icke helade. — Det är matdags och stor brådska, »fort skall det gå».

Var till sist så hjärtligt hälsad. Hälsa vännerna. Jag har just denna vecka mottagit jul och nyårshälsningar från Grets K. m. fl. Allas Eder

Ruth E Hansson.

Modernism.

I den amerikanska tidningen »Christian Beacon» läses följande, som kan vara av intresse för dem, som vilja veta modernisternas, bibelkritikernas verkliga ställning:

I en tidning utgiven av «förbundet för utbredande av ateismen i Amerika», förekom nyligen följande betecknande uttalande: Vi kunna inte hålla med modernisterna i allt, men ändå tyckas de för oss vara på väg framåt på den väg, som leder till ateismen. Vi borde nog ha litet mer tålamod med dessa våra »svagare bröder», som icke äro i stånd. att gå direkt från ortodoxi och bibeltro till ateism utan att stanna och vila ibland på modernismens viloplatser utefter vägen. Modernismen är ingen förblivande viloplats för en tänkande människa och därför kunna vi säga, att de snart i allt större skaror skola komma till oss och vara med i våra led.

Modernisterna äro på väg mot ateismen! Man får väl tro det när ateisterna själva inte skämmas för att erkänna sin släktskap med den moderna bibelförnekelsen. I själva verket låna dessa båda riktingar argument mot bibelns tillförlitlighet av varandra.

M. V.

4.

Till de unga.

MISSTAG GÖRES UNDER LÄROTIDEN.

Under min lärotid i L. gjorde jag många misstag i mitt arbete. Men jag var ju i lära för att misstagen skulle rättas till. Misstagen lärde mig huru ett arbete inte skulle- och hur det borde göras. Hade jag för misstagen skull slutat min lärotid hade jag aldrig blivit en duglig snickare. Så är det även när det gäller misstagen i vårt andliga liv.

En dag under mitt första läroår fick jag i uppdrag att slå denaturerat sprit på en literflaska och lägga olöst schelack däruti. För att schelacken fortare skulle bli löst sattes flaskan på den uppvärmda spisen i verkstaden. En av arbetarna råkade slå till den med en bräda och den slogs sönder och innehållet flöt ut över spis och hyvelspåner utan att antända. Då jag samlade upp glasbitarna sade jag undrande, »att inte spriten fattat eld» I sitt oförstånd, utan att tänka att jag skulle följa hans råd, sade han: Försök med en tändsticka». Där låg en liten spån på spisen, som eljest syntes torr, och jag tände en

tändsticka och satte till denna lilla spån, men troligen var ej spritångerna helt borta från spisskivan, ty plötsligt slog det en stor låga ut som antände även spånerna som lågo på golvet, och ett väldigt eldhav uppstod. Jag sprang genast ned på gården efter vatten och meddelade min mästare att det brann i verkstaden. När han kom upp hade det redan börjat brinna i det söndriga taket, och lång som han var, hoppade han upp och rev ned bränderna med blotta händerna. Och då det inte fanns något luftdrag var snart elden släkt. Men förskräckelsen låg kvar hos mig, och jag tackade Gud i mitt hjärta att han vakat över mitt misstag och oförstånd.

Sedan blev det förhör om saken, då jag erkände mig skyldig, men sade att jag gjort på inrådan av arbetaren. Men min mästare tog mig i försvar och satte skulden på »den dumma karlen» som han sade, som rådde dig till detta. När min kamrat hörde detta skrattade han endast åt det. Men jag lärde mig sedan att vara mera vaksam i mina handlingar.

Vi unga, kunna göra många misstag i livet, trots det att vi ej velat det. Ofta sker dessa misstag på grund av oförsiktighet, oerfarenhet och oförstånd. Men, om du än blir ledsen, så förlora inte modet, utan tag lärdom och varning därav, ty liknande erfareeheter göra vi alla, också äldre kristna, ty vi bliva aldrig fullärda.

C. F. I-n.

Det träffade rätt.

En liten kyrka i England var i stort behov av en grundlig reparation, och med anledning härav sammankallade man ett möte i densamma för att insamla medel till omkostnaderna för reparationen. Pastorn menade, att 500 pund sterling skulle behövas, och den ene efter den andra reste sig och angav summa de ville giva. Bl. a. reste sig också en man, som var känd för sin girighet och sin omsorg om sig själv; han erbjöd sig att giva ett pund. Just som han hade satt sig ned i bänken igen, föll ett stycke murbruk från taket och träffade honom i huvudet; hastigt reste han sig åter och sade: »Det var ett feltag—jag skall giva 50 pund».

Detta var för mycket för en närvarande ung man. Glömmande sig själv, ropade han: »O, Herre, slå honom igen!»

Sydp.

På Sveriges fält.

Forts.

På tisdagen var syster Holmgren och jag på besök hos en gammal br. Pettersson, som en längre tid varit isolerat genom kroppslig svaghet att deltaga med i gudtjänster. Han vårdas väl av en dotter, som blev änka för någon tid sedan. Vi hade en god stund tillsammans. På kvällen möte i St. Matteus. Innan mötet, gjorde ett kort besök hos vännerna Ernst Eklövs. Mötet som hölls i lilla salen, blev ett möte i den gamla stilen, som vi haft tillsammans här. Det som kanske verkade däråt var den uppmaning som jag fick av systern, som trakterar pianot, så fort jag kom inom dörren: »Vi använder naturligtvis »Golgata toner»? Jag svarade: »Som Ni vill». »Jo naturligtvis vill vi det»! Sedan var vi i full gång och bestämde vilka sånger vi skulle sjunga, och det blev en känsla av de gamla tonerna, men också av de gamla välsignelseströmmarna. Mötet som var välbesökt avslutades med en dyrbar bönestund. Det är båda vederkvickande och uppmuntrande att få vara med om sådana stunder.

Dagen efter gjorde syst. Holmgren

och jag ett besök hos Ingrid Jansson men det blev kort, ty det hade senare kommit inbjudan till middag hos vännerna Petterssons på Köpmannagatan och dit var det ett gott stycke att gå. Vi hade också en god stund tillsammans. Det blir nog underligt till sist för oss veteraner, när vi finner att vi ej kunna vara med som fordom. Men Gud vare pris för tider som vi både velat och kunnat vara med i arbetet för Herren. Mötet i den fristående församlingen Tabor gav oss rik välsignelse och en dyrbar bönestund Kollekterna på båda dessa möten övärlämnades åt mig för Afrika.

På torsdagen hölls mötet i St. Petri. Past. Alm inledde. Ej så många samlades, men gott, dock hade det varit önskligt förnimma en större andlig frihet i bönestunden. Men det kan ju ofta bli så, troligen därför att Guds folk ej ställa sig till Anden disposion. Denna tidens mångahanda lägga sig ofta hindrande på de troendes böneliv. Därför varnar ock Jesus då han säger: »Sen till att I icke låten eder förtyngas av detta livets omsorger - -.»

Fredagen den 9 var inbjuden till lunch hos Taborförsamlingens föreståndare br. Brynte. Som tanken var att past. P. Nilsson skulle kommit hit på torsdagen för att i Tabor ha en månads möten, men blivit förhindrad genom sjukdom och jag önskat ett sammanträffande vilket ej skett på många år, var det också därför som jag blev bjuden till vännerna Bryntes. Då jag kom i närheten av hemmet, men ej visste vilket hus det var, frågade jag en liten gosse, som kom gående tvärs över gatan, om han visste var Bryntes bodde? Jag fick då ett piggt svar, som sedan sagt mig så offantligt mycket, han sade: »Brynte, det är jag och mina föräldrar bor därborta i den villan»! Så kunde vår Frälsare säga »Den som ser mig ser Fadern, men däruppe bor Han». Ja många tankar har genomfarit mig sedan med tanke på detta karaktäristiska svar. Gud välsigne denne unge vän så att detta svar må andligen kunna tillämpas på honom under hans levnadstid, emellan honom och Kristus. Vi hade en dyrbar stund i samtal och bön. Fru Brynte som just kommit hem från Lasarettet och haft flera blodöverföringar och hade blivit betydligt bättre till sin hälsa, gav mig det intressanta meddelande, att hon var skåning och hade sitt föräldrahem på Ven och var barndomsvän till bekanta till mig. Sin man hade hon träffat i Amerika. Ja, så kan det gå. Då det ej blev av att vara i Öregrund på kvällen, på grund av att ingen bussförbindelse fanns hade syster Holmgren anordnat en bibel och bönestund i hemmet, då några troende systrar kommo, av dem ett par som under besök i Gävle förts till Herren. Mötet var vederkvickande och alla tackade Gud.

C. F. Israelsson

UPPMANING.

I kommande evangeliska möten använd traktatspridning. ett radikalt men ett välsignelserikt medel att väcka verksamhetsintresse hos medlemmar och dragning till möten av ofrälsta. Traktater kan erhålles hos undertecknad till 1 kr. för 50 st. 2 kr. 100 st. 10 olika sorter.

Sprid mina bibelstudium I Lammets fotspår 1: -. På Andelivets område 1: 50 till förmån för syster Rosas underhåll Afrika.

C. F. Israelsson

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

15 Oktober 1943. Rom. 6: 5-6 Årg. 10 Nr 10.

OVILLKORLIG KAPITULATION!

Matt. 16: 24-26.

Uttrycket »ovillkorlig kapitulation» ha vi ofta den senaste tiden sett dryftas i de dagliga tidningar. Detta har framställts som ett villkor för vapenstillestånd av den ena av de båda stridande makterna under det pågående världskriget. Särskilda omdömen ha givits om denna fodran för att bombardemangen skola upphöra. Somliga säga, att det är ett hårt villkor. Det hade kunnat synas så om det hade varit en barbarstat som kommit med den, då hade detta varit liktydigt med ännu större manspilla och livstids fångenskap. Men om det framställes av stater som lovat att det skall bli en mild behandling och hjälp åt folket att bygga upp en bättre stat, vilket förut lämnats bevis för då kan det inte sägas att villkoret är hårt. Det är dock mycket bättre än att få sina hem sönderbombade och förstörda. Man säger visserligen att striden kommer då att föras på den kapitulerades mark och att skillnaden på förödelsen kan ej bli så stor. Men skillnaden ligger dock däri att striden möjligen tar fortare slut.

Världen, och den enskilde i världens, förhållande till Gud står i en liknande stridsställning till varandra. Att det blivit så är icke Gud orsak till, utan världen och den enskilde i världen, som rest sig upp emot Hans fredsplaner. Vi minnas ett par händelser från den ena stridande partens tid innan detta senaste världskrig. De äro förenade med Abesinien och Albanien, vilka överföllos och besegrades. Förutom det, att sådana handlingar komma att straffa sig själv, visar handlingssättet en oerhörd stor ondska och ärelystnad, som bringat lidande över många oskyldigas liv. Så har världen och de inskilda i världen rest sig upp mot Guds förordnande över skaror av människor. Därför kan aldrig någon villkorlig framställning från världens barn leda till vapenvila och fred med Gud. Detta skulle endast leda till hemliga förberedelser för ytterligare strid. Visserligen har Herren på många ställen i sitt ord utfäst sig för villkor mot dem som komma till Honom i och för uppgörelse, så att man kan se vad Han har i sinnet. Men allt detta äro endast nådesbevisningar och således ej resultat av framställda krav. »Ovillkorlig kapitulation» är liktydigt med att ge sig på »nåd och onåd» åt Herren. Den som så överlämnar sig åt Herren lär också förstå det vara det bästa, och att ej någon olycka skedde, som man först tänkte det skulle bli. Det blev ej något intrång på frihetens och glädjens verkliga områden. Tvärtom det blev för själ och sinne mer vila och större glädje och frihet. Och det underbaraste, större

och säkrare skydd för syndens härjningar och evighetens domsslut.

Så tänker jag mig det skulle bliva för det folk som nu erbjudes »ovillkorlig kapitulation». Men orsaken att detta erbjudande icke antages är kanske det, att fosterlandet skall användas för anfallspunkter mot den medkämpande vännen. Men saken är densamma, när det gäller en själs överlåtelse åt Herren, ty det är Hans mening att få var och en till anfallspunkt mot sin fiende, och även den som i världen var ens bäste vän, för att om möjligt få dem befriade från våldets makt.

Så må du, kära själ, som går och väntar på drägligare villkor veta, att om du vill komma till samförstånd med Herren Jesus Kristus, som du stridit emot, kanske från din tidiga ungdom, på grund av lusten till synd och värld, att det ej finnes någon annan väg till uppgörelse än »ovillkorlig kapitulation», ett givande av dig själv på nåd och onåd. Vill du följa Honom måste du taga korset på och försaka världen. Men Jesus kommer då att ordna allting väl för dig. Synderna förlåter Han och du får frid och trygghet.

C. F. I-n.

5.

Till de unga.

HUR JAG LÄRDE MIG BIBELORD.

Jag hade lärt älska bibeln från min ungdom. Bibeln är den bästa bok i världen. Intill mitt 15 år hade jag läst igenom den tre gånger, och när jag sedan vart frälst blev den mig särskilt kär, och är det ännu mera i dag, sedan jag gått över de 70 åren. Inte var det mycket som stannade kvar i hjärtat under barnaårens läsning. Men säkert en del, trots att minnet ej kan återgiva det. Men tiden som användes för läsningen var en väl använd tid och höll mig borta från de kamraters sällskap, som ständigt voro ute och sprang om kvällarna och mest hittade på någon galenskap. Jag minnes dock från min barndom, att jag varit tvenne gånger föremål för särskild förbön och till detta steg ha säkerligen gudsordet och troende föräldras förböner samverkat.

Under de första åren av min omvändelse tog jag som given regel, att innan jag började mitt arbete på verkstaden kl. 7, bedja Gud om ett ord från bibeln, som kunde vara mig till hjälp under dagen. Jag slog upp min bibel och tog då i flesta fall det ord som mina ögon genast föll på. Jag läste på det flera gånger, böjde så mina knä i bön och överlämnade mig på nytt i Herrens hand. Så läste jag åter bibelversen för att söka lära den utantill. Tog sedan bibeln med på verkstaden. Under någon vilopaus sökte jag i tanken erinra mig bibelordet och om jag ej helt kom ihåg den tog jag bibeln och läste på den igen. Så gjorde jag under middagsrasten och likaledes under kaffepausen och på kvällen, och då hade jag den i flesta fall inslaget i minnet. Detta när det gällde längre versar, kortare lärde man ju fortare. Att på detta sätt läsa bibeln fick jag både då och senare stor nytta av. Den Helige Ande kom med sin undervisning och levandegjorde ordet och min andliga människa blev stärkt därigenom. -Det vill ju inte säga så lite, att lära sig ett bibelord pr. dag, det var liktydigt med 30 pr. månad och 365 pr år.

Min unge vän, låt därför bibeln vara din käraste bok. Läs den, om också du inte fullkomligt förstår den, men genom att du fortsätter att läsa den, och söker minnas vad du läser, skall Anden uppenbara dess härliga rikedom. Bibeln blir då ännu kärare för dig och andra mindervärdiga böcker förlorar sin dragningskraft och du spar därigenom mycken livskraft för din framtid. Lär dig bibelorden utantill.

C. F. I-n.

De som troget hållit ut!

Maria och J. E. Pettersson, Gävle.

Allt sedan vi först mötte varandra har vänskapen förblivit, och nära nog varje gång jag varit på besök i Gävle har middagsbordet blivit dukat, så även sista gången. Under mina första besök var deras ende son, kvick och rar, liten. Han blev mycket fästad vid farbror I-n så att han alltid frambar mig i sin barnabön inför Gud. Han sjöng även bra, varför han också någon gång fick deltaga med i mina möten med sång, vilket säkerligen blev till glädje för många. Fastän nu stor, verksam och god, mötas ibland våra tankar inför tidiga år. Tillhörande Oxfordarna synes han vara en trogen arbetare där med andelig djup erfarenhet, och tankestark. Därom synes det brev vittna, som han senast skrivit till föräldrarna. Att han är till stor glädje och uppmuntran för sina föräldrar det förstod man. Men prövningarna ha säkerligen också varit en medhjälpare åt Gud att föra fram honom till denna andliga ståndpunkt vari han står. Ja så handlar Gud med oss

I mitt missionsarbete ha dessa vänner varit mig ett gott stöd och till uppmuntran. Fläktarna har syster Pettersson redan från början spridit och i år ökat dess antal. Ett gästfritt hem och trogna mötesbesökare äro de goda minnen som följa med dessa vänner. Jag tackar Gud för Eder och tillönskar Eder all den himmelska världens andliga välsignelse.

Brodern C. F. Israelsson.

Ett Vittnesbörd.

»Jag vill avgiva ett kort vittnesbörd om hur jag kände det vid tiden jag blev frälst. Jag tyckte att mitt liv var meninglöst och även allting annat. Så kom jag med på väckelsemöten i St. Petri, i Gävle 1923 och fick där genom ordets förkunnare undervisning och vägledning, och nåd av Gud att lämna mig i Hans hand. Det var en underbar upplevelse, som ännu håller. Prisat vare Herrens namn! Min man böjde sig också under denna tid för Herren, men det blev ej hel avgörelse men jag beder för honom att han skall bli vunnen för Jesus».

E-n.

När förbönen åtföljes av en innerlig gudsfruktan i mildhet och tålamod, skall säkert bönesvaret komma. Håll därför ut. Med Jesus tröttna vi icke.

I-n.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006
»Andliga Fläktar» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

AFRIKA.

Old Umtali 29. 6. 43.

Käre Farbror Israelsson!

Jag fruktar för att mitt sista brev inte framkommit. Genom radio vet du kanske mer än jag, men du har hört att Afrika är nu fritt från fiendehand. Att glädjen var stor kan du nog förstå. Om det nu också kunde bli så i Europa. Jag fruktar för den femte krigsvintern och för de redan utarmade länderna.

Om du fick mitt sista brev, så vet du att vi väntade S. Alice på besök. De ha nu båda varit här både på upp och nedresan. Vi bad att hon skulle sända en hälsning när hon kom hem till Inhambane. Besöket var alltför kort, men det var kärt att se dem. Alice hade också lite nyheter hemifrån som vi inte hört. De stannade bara över natten, så vi fick skynda oss med alla frågorna. Sedan de gått tänkte vi på många flera, som vi skulle velat få svar på. Som jag förut skrev, voro de på väg till Congo för att deltaga i en »All African Conferense», Liberia kunde inte vara med. Genom Amerika få ni i S. S. glimtar av vad som försiggick där, och eftersom det är en lång historia, skall jag icke nu ingå på det. Många viktiga steg togs för fortsatt arbete i detta land. Mycket intressant och givande hade konferensen varit. Till trots av alla svårigheter, som steg för steg fick övervinnas när det gällde dess hållande, så var den enastående enligt allas omdömen.

Nu gå vi och vänta på främmande från Svenska Kyrkans Mission. En av systrarna kom ut för snart två år sedan. Hon hade en lång och äventyrlig resa, men till slut var hon i Afrika. Vi längtar efter att få höra om Er därhemma, det blir för oss »färska nyheter».

Kan man tänka sig att ett brev från Greta Karlsson kom igenom, jag blev storligen förvånad. Själva brevet låg utanför kuvertet och såg ut som om det hade legat vått många gånger. I alla fall var det läsligt, och som du förstår, mycket kärkommet. Jag skall skriva till henne en av dessa dagar. Om jag repeterar något i breven så är det därför att jag icke vet om det föregående kommit fram. Ni äro i högsommaren. Doktorn och Alice voro här på själva Midsommardagen. Att vi tänkte och talade om Er därhemma, kan I nog förstå. Vi ha vintertid nu men dagarna äro ljuvliga, det är nätterna och de tidiga morgnarna som äro kalla, då gå vi och huttra till solen kommer upp.

Eljest mår S. Rosa och jag bara bra. Vi har haft vinterlov från skolan och under lovtiden blir sjukhusarbetet lättare. Vi ha försökt att vila upp oss litet. Jag har sytt mig några nya uniformsklänningar på mellanstunderna. Eftersom jag tänkt att gå hem har jag envisats med att få de gamla klänningarna att hålla ut, men jag fick ge efter till slut. Som väl var hade jag köpt tyget för några år tillbaka och tänkte att jag skulle använda det när jag åter kom tillbaka till fältet. Vi hålla nu på att bygga för att få lite mera plats. Men det går sakta, o, så sakta! Vad som tar veckor hemma i Sverige tar månader här. Vi försöka att skynda på för att få det under tak innan regnet kommer. Vi bygga med soltorkad lera och då bli stenarna porösa och falla sönder när regnet kommer om det inte är under tak. Till nästa år hoppas vi få mera utrymme. Det blir både lättare och bekvämare att arbeta när vi inte äro så trångbodda. Vi började inte detta bygge förrän vi voro tvungna. Det tog oss lång tid att bli fri den skuld som vi fick på det sista sjukhuset. Till att börja med orkade jag inte tänka att vi igen skulle bli tvungna att stå i skuld. Jag har som du vet en verklig fasa för att sätta arbetet i

skuld, men det ser ut att gå över all förväntan bra. Det ökade patientalet ger oss en liten inkomst, och så med Guvernementets stipendium ha vi klarat oss och få även lite över varje månad. Om det fortsätter så här kunna vi få de värsta behoven för plats fyllda. Just nu hålla vi på att gräva ett vattendike vid sluttningen av berget. Vi skämta ofta över vad vi duga till efter att ha varit missionärer. S. Rosa brukar säga till mig: »Du kan vara rättare på en gård«. Ja, det är så mycket man får lära sig, nöden tvingar en till det och när man väl har börjat blir det intessant att få se hur det utvecklar sig.

Det är en förtjusande vacker dag i dag. Jag har just kommit hem från sjukhuset och väntar på efterm. kaffet. Det fyller hela stugan med sin doft. Tänk om vi kunde dela med oss åt Er, som har så litet av det, jag tänker så ofta på det när vi regelbundet ha vårt kaffe två gånger dagligen. Nu är det den tid på året då matförrådet måste bli säkrad för året. Jag hoppas vi ha fått nog. Det är en stor lättnad när den frågan är löst för den är invecklad, inte bara vad penningarna beträffar utan att få den enligt lagens alla regler.

Hälsa vännerna så hjärtligt. Säg dem att jag tänker på dem så ofta. Själv är du och de dina varmt hälsade.

Ditt andliga barn
Ruth.

AFRIKA.

Old Umtali juli 10 43.

Kära vänner!

Det är söndag. Jag ser barnen gå till söndagsskolan. Det är en skön dag, det är inte så där kallt som vi haft det en tid. Jag har nyss stigit upp: mestadels är dagen natt och natten dag för mig. Vi ha haft rätt så många fall på B. B. denna vecka och jag känner mig lite trött. Det känns aå konstigt att jag ej varit till kyrkan i dag, det är som om det ej voro söndag.

Ja så försöker jag att skriva igen, kanske att detta når Eder. Annars är det just ej så uppmuntrande att sitta och skriva brev, när man får dem alla tillbaka. Men vi göra försök emellanåt. Vi bo strax intill vår kyrka, men den är alldeles för liten att rymma alla som komma till gudstjänsterna, så ock söndagsskolan. Jag ser dem nu härutanför, där de sitta i gruppor på olika platser runt kyrkan. Ja, det är ett hungrande Afrika. Jag tänkte häromdagen då jag åkte på min cykel till sjukhuset, »Jesus kär gå ej förbi mig». Den sången har ljudit i mina öron. Det är Afrikas rop i dag. Tusenden ropa på hjälp och ledning, men vi äro så få som kunna hjälpa. Dock Herren vet vad som är bäst för oss, så ock för detta folk.

Det är så längesedan jag skrev till Eder, så nog skulle jag ha nyheter att förtälja. Strax före Jul hade jag besök av en missionär från Kongo. Hon har kommit, liksom jag, från Marstrand, hon bodde här hos mig en månad. Det var ju så gränslöst roligt att träffa en av sina landsmän och särskilt en från samma födelsestad. Hon tillhör Sv. Missionsförbundet. Det var så roligt att ha henne här. Hon hade varit sjuk och jag tror att hon vilade upp sig ganska bra hos oss. På julen hade vi besök av Pastor Knutsson från Inhambane Det blev ju en riktig svensk jul, och som det pratades för tre veckor. Ja nog är det roligt att möta svenskar i utlandet. Jag skall inte skriva om jul, förmodligen ha Ni redan läst något därom i Andl. Fläktar eller i Sv. Sändebudet.

Nu stå vi snart färdiga att ha en ny konferens. Om 6 veckor samlas vi här i O. U. I år skola vi ha ett

gemensamt matrum. Syster Ruth har lovat stå för hushållet, så tager jag allt sjukhusarbetet under konferensen. Det är egentligen mycket lättare att alla äter tillsammans än att ha så många i hemmen, särskilt för oss som sällan äro hemma. Nu äta vi i en av skolsalarna, och bygger ett litet provisoriskt kök utanför. Hoppas jag inte får allt för mycket att göra utan man hinner vara med lite. Efter konf. resa vi på lägermöte, som varar i 10 dagar. Jag tänker gå ut med past. Hassing om inte något oförutsett inträffar. Jag var till den platsen för två år sedan, och ser med glädje framåt att möta mina gamla vänner. Ja tänk, vad tiden går fort, det är nästan otroligt att vi varit ute så länge, men nog längta vi hem nu. Men man måste ju kasta alla sådana tankar åt sidan. Vi ha en stor glädje i vårt arbete, Gud har på ett alldeles särskilt sätt välsignat det. Alla dörrar att nå detta folk stå öppna, vi ha bara att träda in, men som det oftast är, äro vi ej många nog att taga allt i besittning. Det är med blödande hjärtan som vi ej kunna ta emot alla som vill komma till vår skola, så är det nog för de flesta missionärer.

Just nu bygga vi uppe i sjuhhuset och S. Ruth är drivkraften. Jag är icke van vid sådant, kanske om jag voro ensam och måste göra det att det gingo. Vi visste inte vad vi skulle göra med alla som kommo att söka hjälp. Alla rum, bäddar, och vrår på golven voro upptagna. Det var bäst att hålla sig borta när läggdags kom för patienterna, de hade inte plats nog. Vi tänkte och bad, och så ha vi vågat försöket. Ett litet trerumshus håller nu på att uppföras, och så göra vi tegelsten för att tillbygga ett rum för väntande mödrar och ett kök för flickorna. Om vi få upp allt detta innan regnet kommer skola vi vara tacksamma och då ha vi hus för en tid framåt. Nog trodde vi när vi byggde för några år sedan att vi hade gott om plats. Men vi ha ju bedit om att vårt arbete skulle växa och jag tror att våra böner blivit besvarade fortare än vi tänkte. Ja, det är verkligen en underbar tjänst vi ha, jag bara önskar att mera tillfyllest kunna ge mig själv för arbetet än jag gjort.

I dag gick en av våra mammor ut från B. B. hon hade inga kläder till den lilla utan bad att få låna av oss. Jag frågade henne varför hon ej sytt några? »Nej» sade hon, »de två föregående barnen föddes ju döda, och jag ville först se om detta verkligen kom att leva». Hon kom hit till oss med sin nöd, ty hon hade hört talas om oss, men bar tvivel i sitt hjärta att vi kunde hjälpa henne. Hon kom liksom att pröva oss och när jag sett henne i bädden hela denna vecka har det verkligen gjort mig ont om henne. Hon har ej sett glad ut och jag förstår att hon varje dag bara undrat om det verkligen skulle gå för den lilla att leva. Ja, hur mitt hjärta känner för detta folk. Och när vi i dag böjde knä inför Honom som all makt har och lämnade både henne och barnet i Hans beskydd, då visste vi att detta var det bästa vi kunde göra Vi förde henne ut till de väntande mödrarnas plats, ty vi ville behålla henne här ett par veckor för att se att allt blev väl med barnet. Ja, en stor skara komma till oss, somliga långväga ifrån och ha gjort många dagsresor. När jag hör deras historia om de många barnen de förlorat, hotelser att bliva bortskickade om mannen inte får ett levande barn, om alla de hemska saker de göra mot dem i byarna, ja, då bävar jag inför ansvaret. Hit komma de liksom att lämna sina liv i våra händer. En afrikakvinna utan barn är inte mycket värd, och man brottas ständigt inför detta; skall jag lyckas? inte för min egen skuld men för detta folket. Gud har varit god emot mig, Han allena skall ha äran.

I dag är det söndag igen. Jag fick aldrig brevet färdigt. Vi har haft så otroligt mycket att göra denna vecka. Har gått om morgnarna till B. B. och ej kommit tillbaka förrän kvällen. Det är ju inget hårt arbete, men jag måste ju vara där när man har en patient, och de ha varit några riktiga långliggare. I går hade jag ett riktigt svårt fall. Hur man ängslas och undrar hur det skall sluta, och när så allt gått bra, ja, då är det inte min förtjänst. O, så många gånger jag varit tacksam att jag fick en god utbildning i Sverige. men önskade att jag hade tillgodogjort mig den mycket bättre. Man tänker inte när man lär sig något, att allvarstider komma, då man behöver all den kunskap man kan få. I dag när jag läste om lärjungarna som voro med Jesus i båten, blev det nytt igen för mitt hjärta. Varför näpste Jesus lärjungarna? Var det månne därför att de voro rädda? Jag tror det icke, men de fattades tro. Han var ju där. Ja, är det månne inte så med oss? Vi äro rädda och fruktar så ofta, men inte behöva vi det om Han är med i vårt livs farkost. Rädda böra vi vara om vi leva utanför Hans vilja.

Vi ha fått en ny missionär, en familj som kom från Sambesi missionen. De voro på resa hem till U. S. A., men för kriget kunde de inte resa dit, men klimatet var för påfrestande för barnen, så de måste lämna sitt fält där de arbetat i 9 år. De äro baptister, men det är förunderligt härute, man känner inga olikheter emellan de olika samfunden. Här äro vi alla ett. Vi anse att vi ha mycket mera som sammanlänkar oss än som skiljer oss. Vi arbetar ju för ett och detsamma; Afrika för Gud, och i dessa dagar när kriget söndrar folkslagen, då enas de kristna. Guds vägar är sannerligen inte våra vägar.

Som ni veta är det lite svårt för oss att skriva om vårt arbete som vi ville. Vi måste vara försiktiga så intet bliver missförstått och våra brev komma ej igenom, därför säger jag farväl här. Må Gud vara Eder nära beskydda och bevara Eder. Vi ha allt vad vi behöva, lyckliga och friska i arbetet, vad kunna vi mera begära. Jag är glad att jag blivit så bra igen efter magsjukdom. Jag undviker rå frukt och tager min saltsyra, och då är allt bra. Jag gör som de svarta, tröttnar ibland på att dagligen taga medicin, men det går inte i längden. Det är så många före mig som har måst bära en tagg i sitt kött, och att leva i Afrika sätter nog märken på oss. Men vi göra det gärna för Hans skull. Så ären i alla hälsade så kärt.

Allas eder, Syster Rosa

* * * * * * * *

Old Umtali 10. 6. 43.

Käre Fabror Israelsson.

Så hoppas jag detta brev kommer fram. Det är ännu så sparsamt med nyheter hemifrån, men vi hoppas på ett snart och kärt återseende och då äro alla sorger glömda. Vi tala om Sverige varje dag. Jag brukar aldrig ha hemlängtan, men jag börjar bliva rastlös nu och bara trånar för hemlandet. Vi äro båda krya, men jag hoppas att S. Ruth snart kan resa hem för vila, och vi få ut nya krafter. Jag är förvissad om att Farbror har någon att sända ut till min hjälp när Ruth går hem. — — Det är nu flera dagar sedan jag började detta och måste nu få av det i morgon bittida.

Hälsa Anna Hörling och vännerna i L. Skall skriva till dem i morgon.

Rosa.

På Sveriges fält.

Forts.

På lördagen ställdes färden med buss till ÖREGRUND kl. 8,45. Kom fram kl. 12,30. Pastor Lundblad tog

emot och hjälpte mig med ressakerna på en lånad skottkärra. Då fru Margareta Mattsson, min förutvarande värdinna låg sjuk, fick jag bo hos fru Ester Andersson där jag trivdes mycket bra. Hennes gamle far som dagen efter fyllde 85 år var pigg och duktig och brukade på morgnarna ordna med ved och dylikt för Kapellets eldning, vilken syster Andersson hade hand om. Villig var han även att gå ärenden vilka utfördes flera för mig. Syster Andersson har den stora glädjen ha båda sina söner med på Kristusvägen. Sedan jag blivit välfägnad var mitt första besök vännerna Malmström, där jag fann br. Malmström ligga på sin dödsbädd. (Detta omnämt i majnumret.) Nästa besök var fru Mattson som låg allvarligt sjuk. Man märkte vid bönestunden att hon kvicknade till och blev livligare i sitt tal och en förnimelse kom att hon åter skulle få stiga upp. Hon sade lite fundersamt: Varför har du ej kommit förr? Därför att jag ej kunnat, blev svaret. Dottern, fru Signe Larsson vårdar henne troget, och flera vänner har hjälpt till med att vaka. Ett gott möte hölls på kvällen då vi förnam Herrens närhet. Torsten Lundblad med fru var också på besök. På söndagen hölls tvenne möten med offerinsamling, vilken blev god. Mötena voro kännetecknade av Herrens närvaro. Torsten Lundblad sjöng och avlade vittnesbörd. Var med på söndagskolan och sjöng till min sittra för barnen och talade kort till dem. 32 barn voro samlade. Efter några hembesök på måndagen reste broder Lundblad och jag till NORREBODA, på Gräsön. Samfärdslen hade förbättrats genom färga och buss. Till vännerna Erikssons på middag. Gamle broder Söderlund har legat sjuk lång tid. Vi hade en god bönestund tillsammans. Å mötet på kvällen blev lokalen fullsatt. Kraftigt och väckande gick budskapen ut, och Guds Ande märktes verka som fordom ibland de församlade. Br. Lundblad till fiol och jag till sittra lockade gemensamt fram de gamla tonerna från fordom tid och det märktes att sångerna mottogs med glädje, och som vi tro, blev till Herrens förhärligande. Jag fick min trevna bostad hos fru Laura Andersson och br. Lundblad hos fru Hildur Mattson. Dagen därpå reste tillbaka till Öregrund redan kl. 8 på morgonen. Under dagen var på besök hos vår gamla syster, som förestår sjömännes läsrum, där syster Linnea är en god hjälp och stöd. Denna gamla syster minnes jag då jag var med min far i Öregrund. då jag var endast 19 år. Mycket har skett sedan dess. Sedan cyklade till Fru Hildur Borgström där jag blev bjuden på middag. Vi hade en god samtal och bönestund. Senare besökte en del hem: Fru Mattson, Syster Hedvig Nyström och vännerna Andersson i Kavrebro varifrån en slant följde med till Afrika. Så ock vännerna Jansson där också slantar följde med för Afrika. Mötet på kvällen dyrbart. Torsten Lundblad sjöng en sång. Forts.

BLINDA ELLA ANDERSSON

har besökt Råå och deltagit med i en serie möten hållna den 2-6 okt. Skörde-och tacksägelsemöte hölls på lördagen, då även pastor Lindaker från Göteborg skulle deltagit med, men på grund av sonens allvarliga sjukdom ej kunde vara med. Pastor Gunnar Andersson från St. Petri församling i Hälsingborg kom och deltog med och även en kväll senare. Syster Ellas sång och tal bar vittnesbörd om en hel åt Gud överlåten själ, vars största önskan är att bliva till välsignelse. Stunderna i vår lilla kyrka blevo därför dyrbara trots ogynnsam väderlek. Även vid söndagens nattvardsgudstjänst tjänstgjorde hon med sin goda sång. Det är stort att se och höra huru dyrbar Jesus kan bli för en själ fastän de vanliga förmåner som andra äga saknas. Hon blev ett ämne till tacksägelse, och ansåg ingen borde anse hennes blindhet som något svårt för hennes egen del. Härifrån reste syster Ella Andersson till Höganäs.

Pastor Gunnar Andersson har också välkomnats av Råå Metodistförsamling, som vanligt sker, och bringat oss ett gott budskap. C. I-n.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse — Meddelanden från fälten

15 November 1943. Rom. 6: 5-6 Årg. 10. Nr 11.

KOMMER JESUS IGEN?

2: Pet. 3 : 4-9.

Frågan om Jesus kommer igen, behöver icke vara ett bevis på tvivlets eller förnekelsens sinnelag, som är mera inriktat på bortkastandet och förnekandet av detta skriftens påstående, utan det är för många undrandets och den mänskliga tankens svårlösta problem, som här gör sig gällande. För att klargöra och komma till visshet härom måste en annan fråga besvaras: Vilka bevis äga vi på att detta bibeln uttalande är sannt? Då många Skriftens ord talar om Jesu återkomst är det tillbörligt undersöka bibelns sanningsauktoritet. Vi måste då först se efter om det finnes andra av bibelns utsager som inträffat eller gått i uppfyllelse. Således är det icke endast en trossak som vi rör oss med utan verkligheter, och skriftliga bevis. Det är icke gissningar eller påståenden, utan verkliga saklägen. Påståendet att de bibliska berättelserna skulle vara idel barnsagor och uppdiktade historier, har de senare årens utgrävningar med dess många fynd fullkomligt omkullkastat. Istället bedömmes ofta dessa fynd efter bibelns värdemätare. Detta är något att lägga märke till för Eder, kära vänner, som fienden försöker få Eder undran på Jesu återkomst under tvivlets makt; tvivlet på Guds ords verkliga sanningshalt och betydelse.

I 1 Mos. 6 : 3 säger Gud på grund av onskan bland människorna: »Så vare nu deras tid bestämd till 120 år.» I 120 år hade varningsropet sänts ut till folkskarorna, men klingat ohört, utom Noa, som fann nåd inför Gud och var rättfärdig och ostrafflig bland sitt släkte och vandrade i umgängelse med Gud v. 8-9. Noa var 500 år då Gud anförtrode honom sina beslut, v. 10-13, 3: 32. När arken efter 100 år var färdig befallde Gud Noa att gå in i arken, ty 7 dagen därefter skulle Han låta det regna i 40 dygn, 7 : 1-4. Noa var således 600 år när floden kom v. 10-11. Noa var i arken 1 år och 10 dagar, 8 :14.

Någon säger: »Vem vet om detta är sanning? Först svaras: Lägg märke till den noga detaljeringen av namn, dagar, månader och år, lägg så därtill de bevis som utgrävningarna givet då dessa säga oss att en väldig vattenflod gått över jorden för årtusenden tillbaka. Skriftens ord är sannt.

Till Abreham säger Herren: Det skall du veta att din säd skall komma att leva som främlingar i ett land som icke tillhör dem, och de skola där vara trälar, och man skall förtrycka dem: så skall ske i 400 år. Men det folk vars trälar de bliva, skall jag döma, sedan skola de draga ut med stora ägodelar, 1 Mos. 15: 13-14. Just på den dagen, då de 430 åren voro

förlidna drogo Israels barn ur Egyptens land. De 30 åren var den tid de hade bott i Gosen och hade haft det bra, 2 Mos. 13 : 40-41; 1 Mos. 47: 5-6. De skulle draga ut med stora ägodelar, se 2 Mos. 12: 35-36. Förtryckarna skulle Gud döma, se 14 : 26-31. Även det löftesordet »I det fjärde släktet skall din säd komma hit (till Kanans land) tillbaka. Ty ännu hava icke Amoreerna fyllt sina missgärningars mått, 15 : 16. Uppfyllelsen härav finna vi i 50 : 23 jämfört med 4 Mos. 26: 35-37 där det visar sig att Efraim hade en fjärde släktled Eraniternas släkt, som nu inmönstrades bland dem som skulle gå in i Kanans land.

Såsom en följd av det uppror som Israels barn gjorde vid Jordan mot Mose sade Gud att de skulle vända tillbaka och vandra i öknen under 40 år innan de kunde få komma in i Kanans land och då endast de som voro under 20 år och på detta sätt bära sin missgärning 4 Mos. 14 :29-35. Men Josua och Kaleb skulle likväl följa med Israels barn in i Kanans land då de ej hade satt sig upp emot Mose 14 : 24; 26 : 65. När de 40 åren voro slut gick Josua över Jordan in i Kanans land som Gud hade sagt, Josua 5 : 6-15. Kaleb fick sin särskilda jordlott i Kanans land, 14 : 6-14.

När Gud sade till Moses att han och Aron ej skulle få komma in i Kanans land och att Josua skulle föra Israels barn ditin, så uppfylldes ock dessa Guds utsagor, 4 Mos. 20: 7-12 22 - 29: Mos. 34 : 1-5.

Så skulle jag kunna fortsätta från blad till blad i vår bibel och bevisa dess sanna auktoritet mot alla tvivlets och förnekelsens anfall. Men för att inte bli för långsam i bevisföringen vill jag sluta med hänvisning till Daniels profetsia om tiden för Jesu Kristi hitkomst och lidande, som inträffade just på tid som där säges. Läs själv Dan. 9 : 20-27. I den 26 versen talas om en furste som efteråt skall anfalla Jerusalem, vilket även skildras av Jesus i Matt. 24. Detta skedde cirka 40 år efter Kristus. Uttrycket »intill änden skall strid vara» få vi nogsamt uppleva i all dess fasa, men till slut skall förstöring och orygglig straffdom utgjutas över förödaren. Allt som ännu icke är uppfyllt skall uppfyllas. Så ock löftet om Jesu återkomst hit. Om det kommer att ske medan vi leva eller sedan vi avsomnat är icke det viktigaste, utan att det kommer att ske. Och det lika viktiga är att vi bereda oss för Hans ankomst. För att få visshet om att vi äro redo för denna stora tilldragelse kan detta ske genom att vi äga ett verkligt begär efter att tjäna och lyda Herren Jesus. Brister och ofullkomligheter utgöra ej något hinder därför, såvida de ej fångat vår själ och fört oss till ovaksamhet och försoffning. Men befinnas vi villiga till full frigörelse och gå in under Guds fostran utan att knota och förebrå Gud, och även villiga att lägga bort allt som ej behagar Gud då går det att få uppleva ett fortskridande till fullkomligheten. Vårt eviga hopp är att få se vår dyre Frälsare! Han kommer snart!

C. F. I-n.

Guds stora nåd.

Brownlow North var i sin ungdom ett exempel på en tanklös och lättsinnig aristokrat. Under flera år trodde man, att han skulle ärva stora rikedomar och ett adligt namn, men genom ett i släkten oväntat äktenskap blevo hans förhoppningar grusade. Längre fram tillbringade han, i sällskap med sin kamrat, dagarna vid en skyttebana och aftnarna i utsvävningar.

Under en sådan afton föll hans vän död ned. Denna fruktansvärda händelse blev ett Guds budskap för Norths

hjärta. Han började inse sin förfärliga ställning. Om det varit jag i stället för min vän, som ryckts bort, skulle jag gått förlorad. Detta gjorde, att han kom att tänka på sin själs frälsning. Vid denna tid kom han under en allvarligt troende mans inflytande och fördes så till evangelii klara ljus.

Omedelbart efter det han blivit omvänd, begynte han vinna andra själar för Kristus. Med tiden blev han en av de mest kända predikanterna. En gång skulle han predika i Inverness i Skottland. När han kom till den lokal, där han skulle predika, stoppade någon ett brev i hans hand. Innehållet var i huvudsak ungefär följande:

— Brownlow North, du eländige skrymtare, du kommer väl ihåg, vad som skedde på platsen — på ett visst datum och hur stor del du hade uti — —. Också vid — på ett visst datum och vad du då gjorde — och åter vid — på ett visst datum, huru du bar dig åt o. s v.

Varenda detalj hade noga utskrivits. Brevet slutade med:

— Nåväl, du eländige skrymtare, du vet att varje ord i detta brev är sannt. Vågar du, sedan du har läst detta brev, stå på predikstolen och prata och predika vad du kallar evangelium?

Stackars North blev rörd av brevet, Han stoppade det i fickan och, när tiden för hans föredrag var inne, började han med att läsa den bekanta versen: Det är ett fast ord och värt att på allt sätt mottagas, att Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare. En paus följde, varefter han med djup känsla tillade: Av vilken jag är den främste.

— Mina vänner, sade han, när jag kom hit i afton, fick jag ett brev. Vem som skrivit det vet jag ej, men säkert är det någon, som känner mycket till mitt förflutna. Detta brev syftar på tre olika händelser i mitt liv och anklagar mig för att jag deltagit i gillen, dryckenskap och utsvävningar. Jag vill icke, mina vänner, orena edra öron genom att vidare låta er höra brevets innehåll. Avsändaren slutar sin skrivelse med: Nåväl, du eländige skrymtare, du vet, att varje ord i detta brev är sant. Vågar du, sedan du har läst detta brev, stå på predikstolen och prata och predika evangelium. Kära vänner, det finns tre ting rörande detta brev, som jag vill säga er. Det första är: Det är sanning. Gud give, att jag kunde förneka dessa anklagelser! Gud give, att jag kunde omintetgöra allt som gjorts, men det förmår icke Gud själv! Gud vet, att det är sanning, och jag erkänner med sorg och skam att det är så. Det andra jag vill säga, är Allt är förlåtet. Gud vet att det är förlåtet, och jag vet det. Det tredje jag ville säga er är: Om Gnd kunnat förlåta så stora synder som Brownlow Norths, då finns det icke en syndare i hela Skottland, ja, icke ens i hela vida världen, som är så stor, att Gud ej skulle kunna förlåta honom alla hans synder.

Det fann icke ett torrt öga bland den stora åhörareskaran, när han sade detta. Läsare, om dina synder äro lika stora som Brownlow Norths eller icke, så kunna de alla förlåtas av samme all nåds Gud.

Hör du: Jesu Kristi hans Sons blod renar från all synd. Om edra synder äro blodröda, så kunna de dock bliva snövita, och om de än äro röda som scharlakan, så kunna de bliva som vit ull. Deras synder och deras överträdelser skall jag icke mer komma ihåg. Tro på Herren Jesus Kristus, så varder dn frälst!

H. V.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Tio år!

Med dessa tvenne nummer, november och december, avslutar min lilla tidning «Andliga Fläktar» sin första tioåriga tillvaro. Det kan säkerligen intressera mina vänner att få en inblick i dess start och något av dess utveckling under åren som gått. Inte har utvecklingen varit så synbart stor men enligt mångas vittnesbörd har tidningen varit till rik uppbyggelse och vederkvickelse.

Tanken på att utgiva en liten tidning föddes fram av flera orsaker. En av dem var att vår kyrkotidning S. S. hade så mycket att införa, att mina resebrev blevo fördröjda ända till 6 mån. innan de kunde införas. Då flera av mina vänner som ej tillhör samfundet prenumerat på tidningen för resebrevens skull frågade de mig om jag ej numera skrev om mina resor måste jag ju säga hur det var. Men förnämsta orsaken var önskan att med tidningen, genom Guds nåd kunna väcka större andligt nit för Kristus och Hans rikssak. Men också att få tillfällen införa de meddelande som kom från Syster Ruth i Afrika. Och att mina bidragande vänner kunde följa henne i hennes arbete på missionsfältet. Detta kom även att spara mig mycket arbete i brevskrivning när det gällde relaterandet av hennes arbete.

Beslutet fattades vid besöket i i Trollhättan den 21-31 jan. 1934. Och nedskrev jag mitt första bibelstudium för tidningen den 22 januari vid en fotogen lampas sken i en outhyrd lokal där det elektriska ljuset var frånkopplat. Syster Hörling från Lidköping, som kom på besök frågade, om jag inte tyckte det kändes underligt att sitta och skriva vid en fotogenlampa och ett stearinljus? Jag svarade att det gick rätt bra, fast med tanken på att man var i själva elektricitetsstaden så var det ju lite underligt.

Först tänkte jag låta tidningens namn bliva »Evangelistbladet» då jag även önskade att tidningen kunde bli en härold för evangelistverksamheten av lekmän. Men då jag den 12 febr. i vännerna Elofssons hem på Hissingen, där jag bodde under de seriemöten som hölls i Matteuskyrkan läste korrekturet till januarinumret, som blivit försenat, förnam jag en andlig fläkt från ovan, jag tog den som sanktion från Gud på gärningen, och samtidigt kom plötsligen orden »Andliga Fläktar» till mig och ändrade jag då tidningens namn till detta. Under resan till Kumla gjorde jag ett uppehåll i Falköping den 22 februari och besökte boktryckare Lindgren, som skulle trycka tidningen och ordnade för vignetten å första sidan, vartill jag gjort skissen, vilken jag också tror att Gud med sin Ande ledde till. Lämnade även uppgift om de platser vartill tidningen skulle sändas. Dessa platser voro Kungsör, Karlskoga, Heby, Klintehamn och Skruv. Först var meningen utgiva ett provnummer för att se om det fanns nog intresse för tidningen så att den kunde fortsätta, men då jag nedbad Guds välsignelse över den kom förvissningen att det skulle gå. Tron födde Gud fram i hjärtat. Det var i flesta fall efter mötena som tidningen blev paketerat och därför blev flera av de nattliga timmarna tagna i anspråk, så att vilan kom först kl. 2 eller 2,30, men vad gjorde det när man hade gott sällskap. Första numret gick ut i 1027 ex. till 60 mottagare och då jag ej ännu hunnit ordna för utgivarekorsband avsändes tidningen som vanliga korsband varvid omkostnaden blev 13 kr. 16 öre. Samtidigt avsändes 60 brev, kortbrev och brevkort med begäran om hjälp med spridningen. Så började »Andliga Fläktar» sin färd mot okända öden. Forts.

Förtröstansfulla Vänner!

Herr Rickard Andersson med fru, Emmaboda.

Dessa mina vänner och medarbetare har liksom många av oss andra varit prövade av sjukdom, men gång efter annan har Gud mött med sin underbara hjälp och visat dem trofastheten i sina löften och omsorgen av sina kära. Vid sista sammanträffandet tycktes mig också dessa vänner ha genomgått en föryngring både till kropp, själ och ande. Ja detta är ju den rätta vägen, även om den jordiska hyddan känner nedbrytningstendenser. Ja underbar är vår välsignade Frälsare. Han ser till sina kära och hjälper dem igenom, tills de en dag stå förhärligande inför Hans ansikte.

Mina vänner ha även varit mig till uppmuntran i arbetet för Afrika, såväl genom spridandet av Afrikaboken som mina bibelstudium och genom gåvor. De ha varit ständiga förebedjare för systrarna i Afrika och även på denna väg blivit förmedlare av Guds välsignelser och visat sitt intresse för missionsarbetet. Trogna församlingsmedlemmar som de äro söka de så vitt möjligt vara med på mötena och deltaga i arbetet som även många andra inom denna församling göra. Låtom oss alltid prisa Gud, vänner, för nåden att Herren vill ha oss till sina medarbetare. Ett varmt tack. Herren välsigne Eder i fortsättningen önskar

Eder broder i Herren.
C. F. Israelsson.

Sprid mina bibelstudium I Lammets fotspår 1:-. På Andelivets område 1:50 till förmån för syster Rosas underhåll i Afrika.

C. F. Israelsson

Portugisiska Östafrika.

Inhambane. april 9 1943.

Tack för ditt brev för lite sedan. Tänkte lägga i ett ark i Ruths brev, men fick inte tid att skriva då. Varje dag har sitt särskilda arbete och man hinner just inte med mera. Ända sedan vi kommo tillbaka, vilket snart blir två månader' ha de båda andra sköterskorna varit borta på semester. Den ena av dem, Clara Barthing, kommer tillbaka på måndag eller tisdag, men miss Long har ännu en månad. Vi, maken och jag, hade två mån. mellan den 14 dec. 14 febr. Den ena mån. tillbragte vi i Johannesburg och den andra i Pretoria. Det var skönt med litet vila och ombyte av klimat. Detta år kunna vi dock ej klaga på att det är för hett. Vi ha mycket regn som gör, att det blir litet svalare rätt som det är. Förra året var nästan outhärdligt.

Jag började skriva i går kväll men var för trött, varför jag beslöt mig för att vänta tills i dag. Nu är jag i sjukhuset igen. Klockan är 8,30 f. m. Ungefär den tiden då du och din familj dricker ert morgonkaffe? eller äta frukost. Här stiga vi upp vid 5,30 ti-

den och äta frukost 6,30. Just nu måste jag dra ut en tand, som satt som ett berg, men ut kom den till slut. Detta är mycket intressant och omväxlande arbete, detta med människornas sjukdomar. Vi ha en fru här som har huvudvärk dag ut och dag in. Hon har ingen feber, ögonen äro bra, men det kan ju finnas något som man ej kan se, någon tumör på hjärnan kanske något annat. Nu ha vi en med tydliga tecken på influensa, så komma de och gå en efter annan.

Jag börjar vänta på ett telegram från Hassings nu. De lovade sända ett så fort den stora händelsen var över och eftersom de väntade babyn i början av april, borde den snart vara här. Hade ett långt brev från Ruth Hansson häromdagen. Hon var då uppe i Mrewa på semester, tror jag, och vad som framgår av brevet, tycktes hon ha en skön vila. Hon bodde hos mr. o. mrs James, som hon tyckte särskilt om, jag känner dem ju också. Ett par av Rhodesia missionärerna ha lämnat arbetet och farit därifrån, varpå det kan bero. En av dem hade varit i missionens tjänst många, många år. Den andra miss Gugin, tror jag hon hette, var visst sjuksköterska. Hon förestod visst barnhemmet. Ibland när vi vilja ta ledningen själva, och ej leva nära vår Frälsare såsom vi borde, händer det att vi glömma varför vi kommo hit. Vi kunna ej se annat än svårigheterna som nog komma överallt på jorden. För många år sedan lämnade en ung familj vårt fält. Han var utmärkt på allt sätt, son till en pastor i U. S. A., begåvad, lärde sig språken på kort tid. Kunde predika som få, men, och det var ett stort »men» han hade aldrig varit verkligt avgjord för Herren. När så prövningarna kommo, bland annat att två av barnen dogo, blev det för mycket för honom. Han blev bitter och kunde så icke stanna kvar längre. Tänk vad han ångrat sig många gånger och längtat hit ut! När den lille pojken, Jimmy, som var 6 år, dog härute efter endast några timmars sjukdom, svartfeber, sade han gång på gång, att hade han varit i sitt hemland hade inte Jimmy dött. Några år senare, när hans enda dotter Jeanne var 15 år, fick hon lunginflammation och dog efter 3 dygn. Så går det.

Nu är det lördagsefterm. allt är rent och fint och söndagslikt. Jag tycker alltid det är så skönt och högtidligt på lördagsefterm. när veckans arbete är över och man har en smula tid att tänka eller rättare vila sina tankar från allt det mångahanda. Fick ett par Svenska Sändebud och Svenska Journalen samt ett brev från Syster Ingeborg Danielsson, som ligger på Hässleby sanatorium. Så kom brevet från Per Hassing, att Ruth nedkommit med en stor duktig pojke, som vägde över 3,50 kg. Det hade varit svårt och långvarit, men allt hade gått bra. Hon fördes in till sjukhuset i Umtali. Det skedde den 2 april vid 6 tiden på e. m. Du kanske kunde befodra den glada underrättelsen till Hassings och hennes mor i Bergen eftersom de ej kunna skriva själva. Det är ju möjligt att de sända ett telegram, det tänkte jag inte på.

Nu skola vi »gå upp till Jerusalem» en stund. Vi turas om med att gå dit till »Betanien», eller hit till oss på lördags e. m. då vi dricka the. Det är den enda stunden på veckan som vi försöka »glömma» arbetet. Nu är det söndag e. m. och om en halv timma skall jag följa med min man på två sjukbesök. Vi voro i kyrkan och söndagsskolan till en kvart över 12. Mabel Mickel predikade i dag och vi hade en underbar stund. Måste väl nu sluta den här lilla pratstunden.

Ber om min hälsning till din fru samt alla vänner och bekanta hemma. Må Gud rikligen välsigna dig och ditt arbete i vingården. Tillgivna vännen.

Alice Stauffacher.

6.
Till de unga.

INGA FÖRSTRÖELSER UTAN FOSTRAN.

Ifrån den stund jag blev frälst har alltid de lokaler där Guds ord förkunnades och vittnesbörd avlades och bönestunder hölls, varit för mig kära platser. Då jag under mitt första år i L. var mycket i staden även om söndagarna, förflöt dagen mest så här: På bönmöte i Fr. Arm. kl. 8 på morgonen, på predikan hos metodisterna kl. 10 fm. eller i missionshuset, kl. 3,30 på Fr. Arm., kl. 5 hos metodisterna och kl. 8 på Fr. Arm. Jag sökte då ofta att få tillfälle att bedja eller vittna om den frälsning jag mottagit. Att detta tillvägagångsätt skulle utöva sitt inflytande till gagn och välsignelse både på mig själv och andra, lärde jag senare förstå. Men det väckte också ibland fiendskap hos motståndarna mot Kristus och således även mot mig. Ofta fick man höra spydiga uttalanden när man mötte unga män ute på gatan, vilka möjligen genom Anden blivit träffade på deras ömtåliga syndapunkter. Även då jag vittnade på Fr. Arm kunde man få höra sådant, som t. ex. »din trägnavare», och på gatan där jag kom gående med min gitarr i ett lådfodral: »Där kommer han med f-n i lådan». Men vad gjorde det annat, än fröjdade mitt hjärta över att få äran mottaga smädeord för min bäste vän, som gjort allt för mig.

Min unge vän, bliv inte ledsen om du skulle bli smädad för Kristi namns skull, gläd dig och tacka Herren för det namnet. Sök vara med på möten så mycket du kan, och deltag med i dem, även i veckomöten. Du förlorar aldrig något därpå, utan gör med tiden härliga vinster. Att älska helgedomen och nedlägga sitt andliga intresse där ger löfte för framtiden. Jag själv har aldrig haft någon lust eller längtan till platser där förströelse bjöds Ej heller inrollerat mötesbesök och evangeliskt arbete under benämningen »förströelse.» Dessa äro av mycket större betydelse än som så, jag kallar dem för »själens fostran till evighetsarbete», Jag ansåg mig redan som en ung kristen, ej behöva förströelse, bibelordet hänvisar ej heller till sådant. Och likväl tror jag, att ingen kristen ungdom kunde ha mera glädje och tillfredsställe än jag och de ungdomar jag sällskapade med ägde. Vi hade glädjen i att ständigt vara med i arbetet för Herren. Vi hade egentligen ej tid till något annat. Den dag då kristen ungdom anse att det skall bjudas på förströelse i den kristna verksamheten och i Guds hus, förlorar själen den fasthet och spensthet som hon så väl behöver i striden mot lockelserna till världen.

C. F. I-n.

På Sveriges fält.

Forts.

På onsdagseftm. reste till Gimo med buss och vidare med tåg till UPPSALA. Kom till kyrkan strax efter Pastor Sundfelt börjat inledningen. Mötet hölls i stora salen och var väbesökt. Herrens närvaro fingo vi erfara, därom har även senare brev burit vittnesbörd. Br. Sundfeldt gjorde allt för min trevnad, bl. a. genom traktering på den gamla minnesvärda serveringsbyggnaden som tillhör Domkyrkan. Det var på torsdags fm. Reste med 12-tåget till STOCKHOLM och tog bil till Enskede, där vännerna Sällbert välkomnade mig som gäst. Br. Sällbert, som tillhör Södermalms Fria församling har spridit de flesta av boken *"För Jesus och Afrika„*. Jag trivdes bra hos dessa vänner och det kan man då man har samme överherde. Mötet hölls på kvällen i St. Paulskyrkan, och var dyrbart.

Musikföreningen gladde mig även med sin sång. Dagen efter besöktes flera vänner i Stockholm och på kvällen var möte i DJURSHOLM där först syster Olga Johansson besöktes. Hon hade nyligen kommit hem från sjukhuset efter en operation, men var nu snart återställd, men kunde inte personligen vara med på mötet. Ej många samlade, men stunden var god. Ett märkligt sammanträffande skedde med en gammal broder, som sade sig ha sammanträffat med mig för 50 år sedan. Ja, så springer tiden, men det är gott när minnena komma från andliga källor. Då tåget redan gått gingo vi t!ll nästa hållplats cirka 15 á 20 min. väg. Hemkommen till Enskede, hade hållet jag känt i sidan under dagen ökats, men jag smorde mig i Jesu namn m. m. och bad Gud om en god vila under natten. Jag sov 5 1/2 timma, Men hållet satt kvar. På eftermid. besöktes ett par vänner i Stockholm och sedan till Kungsholm och hade möte på kvällen. Där var mycket kallt. Dock märkte jag ej detta under talet men måste sätta ned mina sånger två toner för att det ej skulle göra förmycket ont att sjunga då jag kom till de högre tonerna. Jag frågade vaktm. varför de hade så kallt, ty åhörarna fröso. Han sade att hyresvärden ej ville elda och att past. Källstad förstört sin hals på detta. Nu förstod jag delvis orsaken till att ej flera än tio st. voro närvarande, och av dem 5 personliga vänner till mig. När jag kom ut på gatan, fick jag en förfärande frosskakning, så att jag höll på att inte kunna andas. Jag ropade till Gud att taga mig vid handen, ty det kändes som jag skulle falla i gatan. Han gjorde det, och frosskakningen lämnade mig och har icke kommit igen, men jag kände mig svag och matt. Hemkommen till Enskede hade vi en bönestund med handpåläggning, vilket verkade vederkvickande. På natten hade jag ingen sömn och reste mig därför kl. 1/2 5 under bön till Herren, att hjälpa mig få nedpackat mina saker, och det gick. Skrev sedan några brevkort till platser jag tänkt besöka, samt telefonerade till en br. Torkelsen i vilkens församlingskyrka i Enskede jag skulle predika på fm. samt till syst. Karlsson att möta mig vid centralen i Stockholm och hjälpa mig med mitt bagage. Jag förstod det vara Guds vilja att resa hem, trots det vemod jag kände att lämna mitt kära arbete. Kl. 1/2 8 kom bilen och tog mig in till Stockholm, under vägen mötte br. Torkelsen med min zittra som han fått kvällen förut. Han lade samtidigt 25 kr. i handen på mig för Afrika. Syster Karlsson hjälpte mig med telefonmeddelandet till hemmet, och bud till församlingarna, och sedan reste jag med snälltåget kl. 8,12 över Göteborg till Hälsingborg. I Göteborg mötte broder Gahn från Mölndal, som hjälpte mig med ombytet, och i Hälsb. mötte min älste son med hustru, samt min medhjälpare i affären br. Andersson. Sedan bar det hem i bil.

Min hustru som legat sjuk i bältros sedan 3 veckor tillbaka låg ännu på grund av sviterna efter denna sjukdom. Så det blev mycket arbete för våra präktiga flickor, men de ha gjort allt för oss och nu har allt åter blivit väl. Underbart har Gud talat till mitt hjärta genom sitt ord. Det är som den mest underbara hälsobrunn, uppfriskande, läkande och fridgivande, och bringar fram tacksägelsens toner mitt i prövningens tider. Gud vare tack för ordet!

Ett varmt och hjärtligt tack frambäres också härmed till alla de vänner som så gästfritt mottagit mig och bröder predikanter som berett vägen för mig. Gud skall ha äran för allt.

C. F. I-n.

P. S. Varför denna deltaljerade skildring av min sjukdom? Jo därför, att jag vet, på grund av de många brev jag erhållit från sjuka vänner, denna kan bliva till andlig hjälp i deras prövningar. D. S.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ

15 December 1943 Årg. 10 n:r 12

ANDLIGA FLÄKTAR

TIO ÅRS

Minnes- och Julnummer

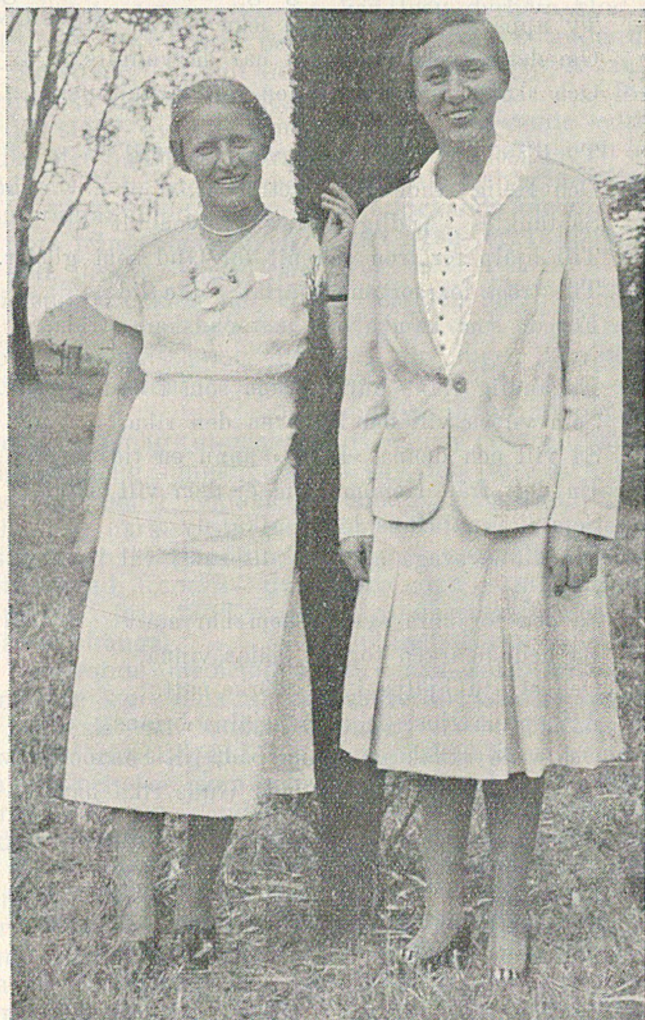

*Syster RUTH HANSSON, Missionär sedan 1926
** Syster ROSA RYDELL, Missionär sedan 1937

Vad skall väl skörden bli?

De tio år som svunnit uti Herrens tjänst
Har denna lilla tidning velat vara
En härold för allt andligt gott som Gud vill ge,
Ty uppå sådant vill Han icke spara.
Om detta lyckats mycket har då vunnits.
Och skatter som gör själen rik ha funnits.

Ty liksom vinden blåser vart den vill
Och Helig Ande nya livet föder,
Så tänktes »Andlig Fläkt» få även bli
Till hjälp för tron och nit för Gud som glöder.
Till tröst för sorgsna hjärtan vilka lida,
För de som kämpa och mot ondskan strida.

En andlig fläkt från Honom som i döden gick,
Som vittna vill om kärleken den rika,
Så vill och denna »Fläkt» ännu en tid få bli
En doft från Honom, som ej dem vill svika,
Som lita på Hans löften rika, dyra,
Om än de svaga är Han allt skall väl bestyra.

Så och för kära systrar som har stått
På hednamarken för att själar vinna,
Och svarta hjälpa i sin mörka natt.
Att sprida ljus, de därav själva brinna.
Och ville »Fläktar» mana båd, till bön och gåvor,
Så de må kunna verka med Guds rika håvor.

För allt som uti svaghet blivit sått
Ske Herren lov och pris och makt och ära.
Och för det verk som ännu återstår
Vill Han sin dyra nåd och kraft beskära.
O Gud, i allt lär oss din vilja gärna göra
Och ständigt för din röst ha villigt lyhört öra.

C. F. I-n.

Friden, den välljudande tonen.

Joh. 14: 27.

Friden kan liknas vid den väljudande ton som kommer från ett välstämt och med en djup ton utrustat musikinstrument, lockad fram av en tränad mästares hand. Friden kommer aldrig från en människa som hatar, är självisk, avundsjuk, högmodig egenkär, partisk o. d. En sådan persons hjärta är fullkomligt ostämt och dess ton oharmonisk därför att dess djupa ton är förstörd av en, som brutalt behandlat det ömtåliga instrumentet. En sådan vilkens enda intresse är att frambringa oljud, sådant, som man får höra från gatans okynniga pojkar och flickor, eller från svärjande, skränande druckna män, eller som visar sig i trätor och tvister. Det är ofridens gnisslande, ett återljud från de onda andarnas fridlösas boning.

Friden är en gudomlig uppenbarelse, som följd av helig umgängelse med Jesus både här och i evigheten. Det är en fullkomlig harmonisk ton, som formar sig till en klingande lockande melodi manad fram av den Helige Ande på ett i Jesu blod renat och helgat hjärtas strängar.

Vi tala om tongivande medlemmar i församlingen. Man kan likna sådana vid ledare som slår an tonen till kören, i detta fall församlingen. Vilken ton anslår du och jag, som kanske anses höra till de tongivande, de ledande? Är det tonen som springer fram från ett hjärta, som blivit stämt av Jesu underbara frid, då, ja då, kan du anslå en rätt ton som ljuder väl och som är nödvändigt för att arbetet skall ljuda väl i församlingen. Låt aldrig något missljud komma ifrån dig. Men har kören fått en rätt och välljudande ton anslagen kan det likväl bli missljud i sången. Detta beroende på att det finnes körmedlemmar som sjunga s. k. falskt. Så kan det bli när medlemmar bär i sina hjärtan otålighet, häftighet, oförsonlighet, likgiltighet, försumlighet och olust, ifrån dessa hjärtan kan ej fridens ljuvliga, harmoniska ton höras, det kommer missljud därav. Men från allt sådant kan Jesu dyrbara blod frälsa om hel överlåtelse sker under den Helige Andes inflytande, sedan fylles hjärtat med Jesu frid. En församling med sådana tongivande ledare och liknande medlemmar blir ett instrument med djup ton och ger ifrån sig en underbar lockande melodi, ty den kommer från Jesu eget hjärta, det är Hans frid.

Världen har ingen frid. Det kan visa en viss uppsluppen glädje och ett yttre lugn. Ja, världens barn kunna låta sig bedövas av dess giftiga morfin - insprutningar och sova gott på natten efter en sällskaplig utflykt i sus och dus. Men kommer det en tankfull stilla stund för själen, då brusar ofridens skärande missljud i hjärtat och samvetet. Ja, så är det även med den som på egna gärningars väg söker skaffa sig frid. Ofrid och otillfredställelse blir frukten av allt det man söker skaffa sig på andra vägar än Guds. Ingen verklig frid, ingen verklig hjärtats harmoni finnes utom den som vanns av Jesus på korsets träd. Den med lidande och blod dyrt köpta frid. Ifrån denna frid kommer en ljuvlig harmonisk ton, som vinner gehör inför Fadern och de heliga änglarna i härligheten.

Vill du bliva en ljuvlig harmonisk själ, öppna ditt hjärta för Jesu frid. Sök rening från din synd och ditt egna jag och du skall finna hur att Anden förhärligar Jesu frid i ditt hjärta. Sedan kan du gå omkring spridande frid och harmoniskt ljuvlighet bland människorna. Sökande frid med alla, icke på bekostnad av Jesu frid utan

genom den. Men det är inte säkert att du därför får alla att bliva fridsstämda mot dig. Det kan hända att du här och där kan få en kindpust eller en stöt från dessa som du sökt föra till Jesu frid. Jag har själv upplevat detta, då jag fick en kindpust så jag föll i ränstenen vid en gatan i staden L. och visste ej att orsaken kunde vara annan än den, att jag sökt föra dem genom evangelium och vittnesbördet till fridsgemenskap med Gud. Men ej heller detta är så underligt ty Han som själv var fridens fullkomnad rönte det största motståndet, och likväl visade Han sig för dem som en verklig Fridsfurste. Sök därför friden och far därefter. Låt oss bliva fridens budbärare då kommer den harmoniska tonen av Jesu frid att höras från oss

Det var denna underbara frid och harmoni som änglabudskapet ville bringa till världen och visa vägen och sättet varpå den kunde erhållas, samt dess verkliga mål; ära åt Gud, alltings skapare. Vi mötas av denna änglahälsning i denna orosfulla tid, då mänskligheten synes i större grad än eljest behöva dess levande verklighet. Världens visa och folkskarorna ha sökt med intelektuell fostran, och kullturutveckling, samt genom sociala reformer komma fram till fridsgemenskap människar och folk emellan. Men vad har resultaten blivit? Jo, ett alltmer större avstånd från varandra, som framallstrat strider och självtillräklighet. Och det kan inte annat bli, ty Kristus och Hans väg till denna harmoni har blivit åsidosatt. Även i det tankeutbyte som av höga vederbörande göras om framtidens fred lyser själviskheten fram. Man behöver ej vara en profet för att kunna rätt förutsäga den kommande framtiden. Den kommer ej att bli mycket olik den som varit när det gäller inställningen till det sanna fridsproblemet. Man kommer att åsidosätta Jesu tankar och intressen, men trots detta tro vi dock att friden en dag skall övertäcka jorden såsom vattnet övertäcker havets botten

Må allt Guds folk, som fått änglasångens innehåll om frid på jorden såsom sin uppgift, låta denna framlysa i ett osjälviskt liv i Mästarens tjänst, Gud give oss alla nåd att bliva verkliga fridshäroldrar under det nya året En fridens hälsning

C. F. Israelsson.

De tio åren.

Forts.

När jag kom hem från min restur ordnade jag för erhållande av rätt till utgivarekorsband och därmed nedgick portokostnaderna till en tredjedel av det förra. Och tryckningsorten ändrades till Råå då boktryckare Alb. Björk lovade att trycka den till samma pris som i Falköping. Sedan Björk hemförlovats har sonen fortsatt att trycka den och med hans goda välvilja har tidningen endast med en mindre prisförhöjning kunnat hållas vid sitt gamla pris, kr. 1: 20 för helt år eller 10 öre numret. Till att börja med gick tidningen med förlust.

En av mina medhjälpare i underhållet av S. Ruth ville då bidraga till kostnaderna, men jag ville först vänta och se hur det gick. Och det har gått bra fastän ej något större belopp blivit över omkostnaderna. Under fjolåret blev det dock något mera på grund av upplagans storlek 1900 ex. som delades mellan evangelistarbetet för framtiden och afrikamissionen. Även är det en stor glädje för mig att konstantera att intresset för missionen ej har slappnat utan tvärtom ökats och att goda bidrag kommit för Afrika på grund av läsandet av »Andliga Fläktar».

Att inte alla såg tidningens tillkomst med blida ögon fick jag den

första tiden erfara, men detta slog ej ned modet, ty saken var Herrens. Några av de predikande bröderna ansåg den som en konkurent till S. S. Men hur de kunde se den så är svårt att fatta, då jag till denna tid hade, insamlal medel under 8 år för en av kyrkans missionärer, och den hade ett så litet antal exemplar. Och likaså med tanke på de många andra tidningar som gavs ut inom kyrkans verksamhet. En broder skrev att det var lyckligast att jag sände mina resebrev till S. S., och därför ville ej den syster som fått tidningen sprida den. En annan förbjöd en ung syster som lovat sprida 30 ex. att dela ut dem på symötena. Hon blev ledsen och sände dem alla tillbaka. Personliga förfrågningar ha gjorts om jag inte skulle vilja låta tidningens innehåll gå upp i S. S. om jag fick en sida däri att disponera fritt. Eller att sammanslå den med K. Y. M. Det sista förslaget kom från missionär Persson då han sist var hemma från Afrika på besök genom brev att sammanslå tidningen med hans som skulle ges ut i Afrika. Han ansåg att intresset för missionen skulle bli större om vännerna fingo en tidning som var tryckt i Afrika. Men jag förstod att ej något av dessa förslag skulle tillfredsställa en stor del av mina vänner och bidragsgivare. Själv skulle jag bli hindrad att använda det som jag ansåg vara bästa sättet att intressera för missionsuppdraget Gud givit mig. Det sista förslaget hade varit liktydigt med »Andliga Fläktars» nedläggande på grund av kriget. Numera mottages tidningen av de flesta bröderna med intresse och glädje och jag har t. o. m. en del av deras fruar som mina medarbetare i att sprida tidningen. Men jag har också medhjälpare inom Missionsförbundet, Baptisterna och Pingstvännerna, samt även sådana som ej tillhör någon församlingsgrupp. Tidningen har i allmänhet blivit mottagen med tacksamhet. En syster skriver att tidningens tillkomst var ett bönesvar. Andra säger att den bär skäl för sitt namn »Andliga Fläktar» och många ha väckts till mera tro på Guds underbara makt att hjälpa i sjukdom och prövningar. Under de gångna åren har tidningen fordrat mycket arbete och vaka, men ofta har jag erfarit välsignelse när jag vid inläggandet nedbedit välsignelse över tidningen och dess mottagare då jag kommit till deras namn. Gud vare pris för denna personliga andegemenskap.

Allt som häri sagts om nyttan av tidningens spridning, säges i ödmjuk tacksamhet till Herrens ära, och skulle jag vilja offra ännu några år i detta och evangeli välsignade arbete. Men tiden lider och när min arbetstid är slut har väl Herren någon i beredskap som kan taga upp manteln för att fortsätta arbetet. Men till dess står jag till Herrens tjänst.

Samtidigt med detta vill jag av hjärtat tacka alla mina många trogna vänner bland vilka en hel del varit med från början. I viljen alla fortsätta och även intressera andra att sprida »Andliga Fläktar» även på platser där vi ej ha någon verksamhet, ty tidningen är för alla.

C. F. Israelsson.

P. S.

Genom att arbeta för intagandet av annonser i tidningen kunde nog därmed ett större vinstresultat komma fram, men jag har ansett att ju mer tidningen kan vara fri från sådant ju mer av andligt värde blir dess innehåll. »Andliga Fläktar» utkommer i fortsättningen så länge Gud vill. Och priset blir detsamma, och programmet och målet, Jesu Kristi namns förhärligande. Samtidigt vill jag be om alla mina vänners förböner såväl för tidningen, arbetet och mig själv. Detta bereder glädje åt arbetet.

D. S.

En radikal omvändelse.

En dansk journalist, flykting, har berättat för Svenska Morgonbladet följande:

Med några exempel vill jag belysa detta. En månad före tyskarnas inmarsch i Danmark år 1940 publicerade en känd köpenhamnstidning en intervju med en ung snickarelärling, vari denne uttalade sig om vad han ansåg vara det viktigaste här i livet. - Jag strävar efter att bli så skicklig i mitt fack som möjligt. Det sätter jag in all min kraft på. Allt annat får komma i andra hand. - Vad har ni för inställning till frågan, om Gud verkligen finns frågade journalisten. - Det spörjsmålet skjuter jag ifrån mig ty det intresserar mig inte. Det kan väl vara så att Gud finns, men det kan också hända att han inte existerar. Men hela frågeställningen är mig likgiltig. Jag har så mycket annat att tänka på. Jag har mitt arbete, och på min lediga tid ägnar jag mig åt sport. Jag har faktiskt aldrig tid att fundera på något så overkligt som Guds existens. - Går ni aldrig i kyrkan? - Endast till jul och påsk, och då mest för stämningens skull.

Med just denne man hade jag ett samtal strax innan jag kom över till Sverige. Han hade under några veckors tid hållit sig gömd, ty Gestapo hade gjort ett besök hemma hos honom för att föra honom till koncentrationsläger. Lyckligtvis var han inte hemma, men han hade sedan av grannarna fått en detaljerad beskrivav evenemanget. Och nu bragte han i samtal med mig frågan om Guds existens på tal. - Det finns verkligen en Gud, sade han. Ty om Gud inte funnes till, vad skulle livet då ha för mening. Varför kämpar vi? Hur orkar vi över huvud taget leva? Gud måste finnas till. - För tre år sedan sköt ni frågan ifrån er, sade jag. - Ja, men det har inträffat så mycket sedan dess. Vad kände jag över huvud taget till om religon då! Är det inte så, att man på allvar blir ställd inför den frågan först då, när ens liv är i fara. Två nätter har jag legat i en trappuppgång vid Nörrebro, därför att jag ej vågade gå hem av rädsla för att bli arresterad. Då lärde jag mig vad det vill säga att tro. - Men är inte tron många gånger som ett bedövningsmedel, som lindrar smärtorna? Det kan ni gärna för mig få kalla den men den är i så fall ett mycket starkt bedövningsmedel, som kan tränga ända in i människans själ och giva denna den ro, som den alltid sökt efter. Jag har aldrig förr känt mig så lugn som jag är nu. Jag känner mig inte som ett jagat djur, trots att Gestapo är efter mig, ty Gestapo betyder så oändligt litet, när man har den syn på problemen som jag nu har.

Detta svar, som jag fick av den unge danske snickarelärlingen, är ungefär två veckor gammalt. Och det är ett svar som den största delen av den danska ungdomen skulle ha gett. Det har sagts, att den danska ungdomen var en något vek, matälskande och maklig ungdom, som sköt alla problem ifrån sig. Det var också riktigt. Det har varit så, men det som nu hänt i Danmark har fört med sig en sinnesändring. Man har sett att livet kräver strid, och att striden kräver tro. Det unga Danmark har vaknatt och fått tron.

Nu skall man emellertid inte ta dessa påståenden så, att man tror att alla unga danskar har blivit troende. Det skall alltid bland de unga finnas kretsar, som — påverkade av tidens råhet — slå över till den motsatta ytterligheten, sådana som slår sig lösa i förakt för allt och alla. Sådana känner vi i Danmark också till, men jag tror inte att jag säger för mycket, när jag påstår att den övervägande delenav ungdomen gått den motsatta vägen. Skall något liknande hända i Sverige innan vår ungdom besinnar vad deras frid tillhörer? O, ungdom vakna! och sök Er själs frälsning!

De ville vara med.

Kerstin och Ernst Eklöf, Gävle.

När det gällde att vara med om slutstarten i stabiliseringen av S. Ruths underhåll med 2000 kr. om året under fem år framför, och detta medan ännu S. Ruth var i sitt hem i Siknäs och väntade på uppbrottsorder, sällade sig också dessa mina vänner, tillika med andra i Gävle, med i ett bra bidrag pr. år under dessa 5 år. Detta i enlighet med den plan Gud dragit upp för mig med riktlinier för denna missionsinsamling. Samtidigt påverkade de en del av sina vänner att giva samma belopp under samma tidsperiod. Med stort intresse har S. R. arbete i Afrika följts och förbindelsen med varandra varit ömsesidig, så långt det har kunnat gå. En stor orsak till det väckta missionsintresset låg säkerligen i den, både mäktiga och märkliga andliga rörelse som vi fick vara med om hösten och våren 1922-1923 vilket sista år jag för första gången mötte S. Ellen Björklund. Där fick S. Ellen uppleva dyrbara erfarenheter av Andens utgjutelse och kraft. Ofta besöktes då vännerna Eklöfs hem där välsignelserika andlig samtal och bönestunder bereddes oss. Sedan dess var S. Ellen innerligt förenad med dem under de tre år som de brevväxlade med varandra sedan hon åter kommit ut till Afrika. Och då S. Ruth sedan skulle resa ut kände de som ett behov att vara med.

För allt Edert intresse kära vänner och hjälp frambär jag till Herren mitt hjärtas tack, på samma gång jag även uttrycker min tacksamhet till Er. Tack även för den förståelse jag personligen fått emottaga i det evangeliska arbetet. Må Herren i rikt mått få leda och välsigna Eder. Tiden stunder för uppbrott. Låt oss vara trogna kallelsen och inte upphöra att verka medan dagen är, *"Ty allt det som gjorts utav kärlek till Jesus äger sitt värde skall evigt bestå.*

C. F. Israelsson.

AFRIKA.

Old Umtaii 22. 9. 43.

Käre Fabror Israelsson. Fridshälsning!

Om du fått mitt sista brev av aug. 20 så vet du att årskonf. skulle hållas hos oss och att jag var ansvarig för maten. Det gick förunderligt bra, men vi hade ju planerat och ordnat förut och god hjälp hade vi också. Det var många viktiga frågor som måste behandlas just nu på grund av tidsläget. Genom att vi äro så få missionärer och arbetet växer gör att vi ha kommit i närmare gemenskap med den Weslyanska kyrkan här i Rhodesia. De ha en del pensionerade präster från England, som inte kunna resa hem men vilja arbeta så länge de orkar. En av dem skall hjälpa till med evangelist -och predikantskolan. Nya

fält ber om hjälp och som vi inte har missionärer så få de infödda gå in i ett nytt ansvar.

Vet du Farbror, det är så inspirerande att vara med när ett hedniskt land börjar att vakna. Jag kunde inte hjälpa att jag kände mig tacksam att vara på fältet just nu. Jag har nämnt om vår s. k. »Afrikanska Mission». Vår kyrka har öppnat verksamhet uppe i Norr. Vi ha infödda arbetare och de underhållas enbart av våra infödda kristna. Du kan tro att det var trevligt lyssna till de två första infödda missionärernas rapport. Ja, det skulle ta för lång tid att skriva om allt fast det är ett kärt ämne, men det, som så mycket annat få vi vänta med tills vi mera i detalj kunna tala därom. Det är emellertid ett stort strålande kapitel om hur arbetet går framåt så mitt hjärta fylles därav.

Ett hjärtligt tack för brevet av den 12 juni, vilket var mycket kärkommit. Vi blevo ledsna höra att du varit sjuk men det gladde oss att du var på bättringsvägen när du skrev. Verkligt roligt var att höra du fick vårt telegram just på dagen. Hoppas du ordentligt repat dig, ty det kan taga lång tid innan krafterna återkomma efter en sådan sjukdom. Jag är glad att du orkade resa hem i rätt tid. Vi har hört att det varit en mycket kall vår i Norden. Hoppas ni fått en fin sommar och höst. Tänk att det redan är i slutet av september. Åren går så fort. Jag tycker det börjar ljusna till en ny dag i världen. Kanske jag till nästa jul kan få resa hem.

I de två sista breven har jag nämnt om att du om möjligt bör börja tänka på och se dig om efter två systrar för oss, så att de kunna resa med mig ut när jag varit hemma. Det är nu så pass mycket arbete här att tre har fullt upp. Ja om ni redan nu kunde planera för det voro det gott. Jag har talat både med biskopen och de ledande bröderna och de äro eniga med mig. Vi ha ett styrelsemöte i april vari jag är medlem, så jag tänkte taga upp saken då för en officiell begäran från vår styrelse. S. Rosa är en utmärkt arbetare i sitt fack och vi har haft ett gott samarbete, men hon anser sig icke ha gått ut som missionär för livstiden och hon har ju redan varit ute över den första perioden. -- Jag hoppas att Ruth Hassing med hjälp av våra infödda sköterskor kan överta arbetet medan jag går hem, det planerar vi redan nu att ordna. Att se hur arbetet växer är, som du förstår en stor glädje. Det är inte bara att de komma med lidande kroppar för att få hjälp, än mer, med tunga mörka bördor i sinne och hjärta. Det är helt enkelt underbart att se. Det är inte vårt arbete och vår möda som är orsaken därtill, det är i och genom Guds välsignelse. Det är, som om Gud börjat ge detta folk dubbelt upp för all deras nöd och mörker i flydda tider.

Med detta brev kommer våra hjärtliga hälsningar, med hopp om att du är fullt återställd. Hälsa vännerna så hjärtligt. Vi tänka så ofta, ofta på er alla. Själv är du och de dina så hjärtligen hälsade.

Allas eder genom Afrika förbundna

Ruth.

UPPMANING.

I kommande evangeliska möten använd traktatspridning. ett radikalt men ett välsignelserikt medel att väcka verksamhetsintresse hos medlemmar och dragning till möten av ofrälsta. Traktater kan erhålles hos undertecknad till 1 kr. för 50 st. 2 kr. 100 st. 10 olika sorter.

Sprid mina bibelstudium till förmån för Syster Rosas underhåll i Afrika. På Andelivets område 1,50. I Lammets Fotspår. 1:-

C. F. I-n.

En nitisk ung syster.

Fröken Adelma Johansson, Gävle.

Denna syster som invigde sitt liv åt Jesus i unga år för att tjäna Honom, såväl i sin dagliga gärning som under fritid och i mötesstunderna i helgedomen, har varit till rik välsignelse i den församling hon tillhör. Ständigt täres hennes själ av längtan efter att bliva helt uppgiven för Herren för att kunna användas av Honom i det själavinnande arbetet. Hon har varit en god medarbetare i spridandet av Afrikaboken, bibelstudiumen och Fläktarna, vilka senare hon ännu håller på med och vilka även ökats till antal den senara tiden. Hennes varma nitälskan för afrikamissionen och beviset för hennes stora glädje att vara med i helgedomen tar sig ofta uttryck i bön och förbön, i sång, musik och vittnesbörd, och alltid redo att tjäna. Allt en stor Guds nåd som bevisats henne.

Visserligen har det kommit stunder för henne som för oss andra, då frestaren försökt stjäla de andliga värdena från oss och lägga sordin på den glädje, som kommer som en följd av att lyda Gud. Ibland kan det då bli en hård kamp för att behålla fältet, men efterhand befästes de vunna positionerna under den Helige Andens bistånd och den gudomliga kärlekens herravälde i själen. Satan måste då vika för en svag människas förtröstan på Herren. Gud vare pris. Ja, så är det, lilla syster». Vi ha mitt under allt stora utsikter att bliva segervinnare. Tack skall du ha för allt du gjort för missionens sak och för ditt ärliga personliga förtroende, Gud göre dig i fortsättningen till välsignelse.

Fabror Israelsson.

Krigsfångeutväxiing.

Skrämmande som ett spöktåg synes den långa raden av vagnar som eskorterades av polis i bilar och på motorcyklar rullade in på kajen vid Amerikahuset vid hamnen i Göteborg. Men när stämningen var som tätast inför tanken på hur mycket kriget möjligen hade skonat, och en efter en av de ankommande resenärerna tittade ut genom fönstren, ljöd ett förlösande «hip hip hurra». Det var engelsmännen som voro ombord på den vita, av krig oberörda Drottningholm och den mera krigsbetonade Empress of Russia, som hade kommit tidigare -hälsning till de senkomna kamraterna. Och ropet var sannerligen inte bara typiskt engelskt, det låg något djupare i det, det var en hälsning från fosterlandet och från hemmet. Och rörda till gripenhet betraktade de senkomna John Bulls flagga som vajade från gaffeln på aktermasten.

Även i frihamnen var det febril brådska, där de tyska ångarna Meteor och Rügen lågo förtöjda. Man väntade storfrämande. Den svenska kron-

prinsessan, som är engelsk till börden, skulle komma och hälsa på. Tågen som stod redo att föra tyskarna genom fredens Sverige, fick uppleva det mäktiga, att den engelsk-klädda svenska kronprinssesan på tyskarnas eget tungomål stannade vid de olika soldaterna, frågade efter hur de hade det, hur de kände det och önskade dem allt det goda som kunde vänta dem, nu när de fingo kommo hem till sina kära. Och med tårar i ögonen lämnade kronprissesan de människor som förut varit hennes fosterlands fiender, men nu helt säkert inte längre voro det.

Jag kommer ombord på en av båtarna i min marinpastorsuniform. Jag har några oförglömliga intryck. »Pastorn, vi äro så tacksamma för att få se ljusen, så tacksamma». Det är en tysk marinmatros som säger detta. Han hade varit med om torpedering och blivit räddad. »Jag är så glad, så glad över att få komma hem», säger en landsman till honom. Men vi har haft det så bra, men vi voro inte hemma». »Gog bless you, pastor», möter mig en engelsman, med ett ben och en arm. »Ni är en broder?» spörjer jag. »Ja». Och så berättar han om hur en av de svenska krigsfångeprästerna hjälpt honom till tro på det godas makt igen och att tro på Jesus Kristus, Frälsaren.

De allra flesta sågo så glada ut, trots sina mer eller mindre svåra skador efter de hårda slagen.

Men en 30-årig man kunde inte le. Munnen var så sönderskjuten. Och det var inte bara munnen som inte kunde le, det var också svårt för hans hjärta. Och så berättade han, att efter bara ett par veckors giftermål fick han ge sig i väg till striderna på andra sidan Kanalen, och där hände det. »Min fru vet inte om hur jag är sårad, och jag är rädd för det ögonblick då hon skall få se mig. Jag vet att det kommer att bli lika som förut men jag är rädd för hennes första uppsyn, när hon får se mig». Det är mycket som kriget drar med sig. Man har fått se något av resultatet av detta vanvett. Unga män, starka män ligga slagna för livet. Gamla män, med vita hjässor märkta med skrämslens avtryck. Men ändå lyckliga över att få vara på väg hem. Men jag har fått se mera. Jag har också sett förutvarande fiender bli vänner. Ja, jag tror för livet. Man har här i Göteborg kunnat sova sida vid sida, utan fruktan. Man har hälsat varandra med ett hjärtligt handslag och med en varm önskan: »På återseende, när det återigen blir fred,» och så har ögat lyst, så har hjärtat vidgat sig. Det finns i alla fall hopp. Ja, Gud vare lov.

Broder, syster, vill du inte tacka Gud av hela ditt hjärta för att vi ändå sluppit krigets helvete. Tacka Gud för undret att vårt kära Sverige har blivit skonat. Men låt oss inte glömma att vi blivit skonade för att hjälpa andra. Vi ha blivit frälsta för att vara med och frälsa andra. Vi ha blivit vunna för att vinna andra.

Helge Israelsson.

De gamla och nya bänkarna.

Torsdagen den 11 nov. blev en märkesdag i Råå lilla metodistförsamling då de gamla bänkarna skulle sättas åt sidan och nya bänkar inta deras plats. Detta skedde på en anordnad församlingsfest. Mötet öppnades av pastor Söderlund. Broder Hjalmar redogjorde för de nya bänkarnas tillkomst och för den goda frivilliga insamling som gjorts och vilken inbringat 1350 kr. Det var 16 nya bänkar och de hade kostat cirka 1600 kr. med målning och, sade han: »Om det finns någon som frivilligt vill ge något så har jag teckningslistan med. Beloppet blev fulltecknat under samvaron, till mångas tacksägelser åt Gud.

Så kallades ombudsmännen i församlingen fram och br. Hjalmar överlämnade så bänkarna åt församlingen och br. Israelsson ledde i bön. Sedan serverades the vartill tillbehöret medtagets av de församlade.

Men de nya bänkarna kunde inte bortjaga minnena av de gamla bänkarnas 53-åriga anvädning i kyrkan. Nedtecknaren av dessa rader, som förfärdigat dessa bänkar till ett pris av 6:50 pr. st. utan målning, gav några minnesdrag från de gamla bänkarnas verksamhetstid. Bl. a. att vår son Helge vid dessa funnit sin Frälsare och sedan dess blivit ett Herrens vittne. Även Syster Ruth Hanson som är i Afrika hade suttit på dem och med ett längtande hjärta efter frälsning gått fram til laltarrunden och invigt sitt liv åt Gud. Många har vid dessa utkämpat hårda strider för sin själ räddning, och om än icke alla blev det som man glatt sig över, så kanske den stunden ändå blev en viss hjälp till räddning för själen. Många av våra hemgågna kära har därpå suttit och därvid legat på knä och lovat och prisat Gud.

Men även de nya bänkarna har ett vittnesbörd till oss i dag. Den ljusa färgtonen om vilken vi alla var fullt eniga ger oss vittnesbördet om ett ljust och glatt sinnelag och ett ljust framtidshopp. Guds församling och den enskilde kan få det mörkt och dystert utan att själv behöva hjälpa därtill med mörka och dystra färger.

Med en god bönestund på knä och bön om välsignelse över de nya bänkarna och dem som kom att sitta på dem avslutades församlingsstunden. Kollekt upptogs till distriktmötets i Kalmar reseomkostnader, vilken också blev rätt god.

Nu äro de gamla bänkarna avsides tagna väntade på nya uppgifter, kanske ännu en gång i den lilla församlingens i Råå historia och verksamhet. Må så ske för Jesu skull.

C. F. I-n.

En älsklig missionär.

Syster Ingeborg Danielsson gick hem till Gud den 27 okt. från Hässelby Sanatorium efter ett längre tålmodigt burit lidande. Syster Ingeborg blev en av Kvinnliga Missions Arbetares, K. M. A. missionär i Nordafrika dit hon gick 1935. Hon arbetade på en missionsstation bland Kabyliens berg. Under 2 1/2 år verkade hon i Tunis såsom sjuksköterska och själasörgare. I början av 1939 måste hon resa sjuk hem åtföljd av Hildur Gelotte, som f. n. ligger sjuk i Schweiz. Det blev stor sorg bland dem som hon lämnade i Nordafrika.

Jag lärde känna Syster Ingeborg allra först genom brevväxling sedan hon kommit till Afrika. Jag tillskrev henne om S. Ruths arbete samt bad om några stämplade frimärken från Tunis och omnejd. Till min stora glädje fick jag snart ett gott brev jämte en del frimärken. Sedan skrev vi brev till varandra flera gånger, och jag fann huru hennes brev andades nit och kärlek för Mästarens verk.

Under tiden hon låg sjuk på St. Görans sjukhus fick jag ett tillfälle att besöka henne. Syster Greta Karlsson var då med och vi hade en god stund tillsammans. Man förstod att skilsmässan från missionsarbetet var ett större lidande än själva sjukdomen. Även då tog hon fram några tunisfrimärken och gav mig.

Så ock från Hässelby Sanatorium har jag haft tvenne brev. Jag brukade sända henne tvenne nummer av min lilla tidning och då hon fann däri meddelande från Afrika som särskilt kunde intressera missionär Heggöy i Nordafrika och Ruth Hassing-Heggöy i Old Umtali moder, ville hon jag skulle sända det ena numret till hen-

ne. Samtidigt sände hon betalning härför, men detta fick gå till missionsarbetet. Det är inte länge sedan hennes sista brev stod infört i »Fläktarna». Man förstod därav att hon blivit svagare till sin hälsa men hennes ande vilade i Guds vilja och då är allt väl. Hela hennes hjärta med håg och intresse var i Afrika. Man kan undra över att en sådan, Gud välbehaglig doftande lilja så snart och efter så kort verksamhetstid blev omplanterad. Men Gud gör inga misstag, sade Syster Ellen Björklund. Allt blir klart en dag när evighetsmorgonen träder fram i sin fulla glans. Välsignad vare Syster Ingeborg Danielssons minne.

C. F. I-n.

Andlig väckelse i Balticum och Ryssland

— Mycket blod kommer ännu att flyta i österled, illdådens tid är icke förbi på länge, men så snart klockorna ringt till fred, kommer hatets lågor att slockna, skriver en gammal baltisk grekisk- ortodox präst till en släkting i Stockholm.

— De flesta människorna fortsätter han, ha förlorat allt de äga, hus och hem, föräldrarna sina barn och barnen sina föräldrar, otaliga församlingar ha mist sina kyrkor, våra kyrkklockor ha i de flesta fall hamnat i krigets omättliga smältdegel, men i gengäld har Gud i sin nåd väckt människornas sinnen. De ha i allmänhet återfått tron på Jesus Kristus.

Det enda, som nu kan rädda oss arma människor från undergång, är en allmän religös väckelse. Och den har nu kommit. Guds ord är nu i var mans mun. Man möter sällan en gudsförnekare. Man ser nu ofta förtvivlade människor falla på knä på gatan utanför det skövlade hemmet som de måste lämna, människor, som på offentliga platser, mitt i en folksamling lyfta händerna mot himlen och åkalla den Högste. Kyrkorna äro överfulla, det har de varit de senaste åren, men nu komma människorna till templen även på söckendagar för att bedja.

Jag vet, säger pastor K., att en väckelserörelse av samma mått äger rum på andra sidan fronten. Kristendomen har aldrig varit död i Ryssland, den har bestått hårda prov och den är nu starkare än någonsin. Där liksom här predikas nu kärleken till nästan. Hatet täpper kanske ännu till öronen på mången, men då denna världsbrand en gång slocknar, kommer alla troende att följa Kristi bud. Det har sagts, att ingen kommer att vinna detta krig, men ur detta krig kommer kristendom att utgå som segrare.

Paster K. är själv en hårt prövad man; hans söner ha tvingats kämpa på motsatta fronter, två ha stupat och den tredje och yngste träffades vid en partisanskärmytsling av en förlupen kula.

Sv. Morgonbladet.

Missionärsarbetet fortsätter.

769 svenska missionärer äro trots krig och svårigheter av många slag fortfarande i arbete på missionsfälten, medan de hemmavarandes antal är 274, framgår det av svenska missionsrådets nu utkomna allmänna svenska missionsstatistik. Hela antalet svenska missionärer är således 1,043, vilket innebär någon minskning från förra året då antalet var 1055. För yttre mission har insamlats 5,109,589 kr., vilket är omkring 173,000 kr. mer än föregående år.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå Godsa. Raus Postg. 90873 Tel. Hälsb. 90006
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

BJÖRKS BOKTRYCKERI - RÅÅ